

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

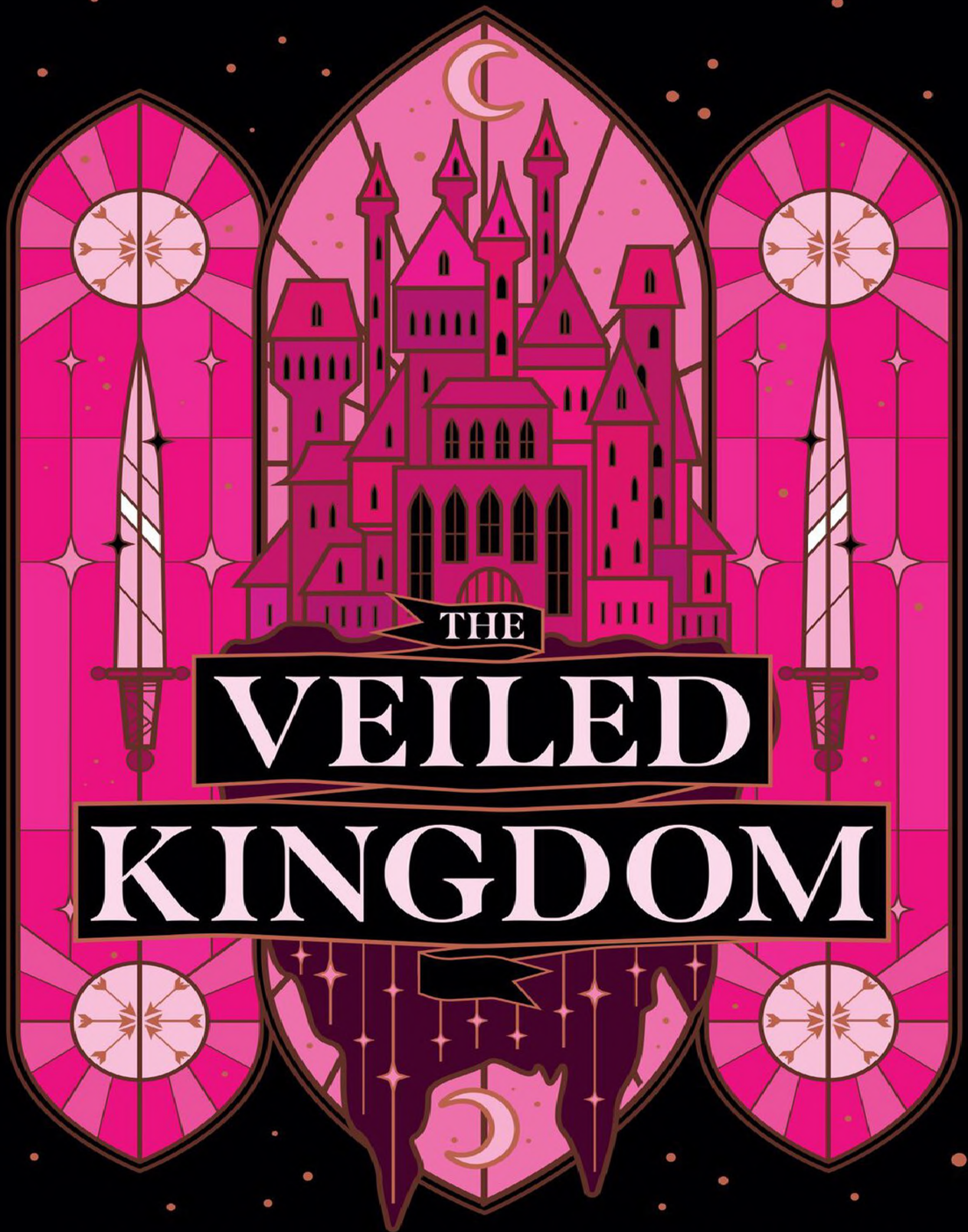
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
HOLLY RENEE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÖRTÜLÜ KRALLIK

PEÇELİ KRALLIK SERİSİ

HOLLY RENEE

Telif Hakkı © 2024 Holly Renee The

Veiled Kingdom

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır.

Web sitemi ziyaret edin: www.authorhollyrenee.com.

Kapak Tasarımı: Adli Tıp ve Çiçekler

Karakter Çizimleri: Eliziannatheone

Harita Tasarımı: Virginia Allyn

Düzenleme: The Beta Bruja'dan Cynthia Rodriguez, My Brother's Editor'den Ellie McLove, Rebecca Fairest Reviews ve Rumi Khan.

TELAFFUZ REHBERİ

Marmoris: MAR-moris
Enveilarian: ON-veil-air-
ian Dacre: DAY-ker
Nyra: near-ah
Wren: ren
Verena: Vuh-rehn-ah
Kai: K ai h
Eiran: AIR-in

İÇERİK UYARISI

Bu kitap cinsel içerikli sahneler, şiddet ve saldırı tasvirleri içermektedir. Tüm okuyucular için uygun olmayabilecek olgun dil, temalar ve içerik içerir. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

*Amber Palmer için-
Sonsuz desteğiniz ve dostluğunuz için teşekkür ederim.*

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
<i>Nyra Bölüm</i>
2 Dacre
Bölüm 3
<i>Nyra Bölüm</i>
4 Nyra
Bölüm 5
<i>Dacre</i>
Bölüm 6
<i>Nyra Bölüm</i>
7 Nyra
Bölüm 8
<i>Nyra Bölüm</i>
9 Nyra
Bölüm 10
<i>Dacre</i>
Bölüm 11
<i>Nyra Bölüm</i>
12 Nyra
Bölüm 13
Dacre
Bölüm 14
Nyra Bölüm
15 Nyra
Bölüm 16
<i>Dacre</i>
Bölüm 17
<i>Nyra Bölüm</i>
18 Nyra
Bölüm 19
<i>Dacre</i>
Bölüm 20
<i>Nyra</i>

[Bölüm 21](#)

Nyra Bölüm

[22 Dacre](#)

Bölüm 23

Nyra

[Peçeli Krallık Serisi'nden daha fazlası için hazır mısınız? Holly Renee'den daha fazlası](#)

[TEŞEKKÜRLER](#)

[Teşekkür](#)

BÖLÜM 1

NYRA

S İnce pelerininin altından tüylerim diken diken oldu.

Havada hâlâ hafif bir soğukluk vardı ama köprünün ucunda duran ve etli elini kılıcının kabzasına dayamış olan muhafız, bir sonraki hamlemi düşündükçe kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu.

Derin bir nefes aldım ve kalabalık pazar sokağına baktım. Duman ve tuzlu balık kokusu burnumu yaktı ama gecekondlu mahallelerinin kokularını ya da yanımdan geçip giden terli bedenleri maskeleyemedi.

İnsan kalabalığının arasından geçip muhafızdan olabildiğince uzaklaşırken siyah saçlarımın omzuma düşmesine izin verdim.

Gözlerim saraya ve onu neredeyse bir şehir bloğu genişliğindeki işlek köprüden ayıran büyük demir kapıya kaydı.

Marmoris Krallığı'nın büyük köprüsü efsanelere konu olmuş bir yerdi.

En azından kralın herkesin inanmasını istediği şey buydu.

Hain bakışlarım saraydan yukarıya, eski odamın bulunduğu yere doğru süzüldü. Pencere o kadar yüksekti ki, hemen üzerinde rüzgârda dalgalanan babamın bayraklarından birini yakaladım.

Kimsenin içeriyi göremeyeceği kadar yüksekti, güvenliğim asla ihlal edilemezdi.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Gerçekte, kralın güçsüz bir veliahttan duyduğu utancı kimsenin görmemesi için yeterince yüksekti.

Onun utancını uyanıklık sanarak çok uzun yıllar geçirdim. On yaşıma geldiğimde ailem, tahtlarının varisinin bir kıvılcım olmadan güç sahibi olacağına dair umutlarını yitirmişti. Yaşadığım korku ve endişeyi hâlâ hatırlayabiliyorum.

Bana bu sırrı aramızda tutmamız gerektiğini söylediklerinde gözlerinde endişe vardı ama bu endişe annemden çok önce ölmüştü. Babam bana olan ilgisini kaybetmişti ve bana kızgınlıkla bakıyordu.

Köprünün altından düşen devasa şeleleden akan suyun sesiyle etrafımdaki boğuk konuşmaları duymak zordu. Dinlemek için kendimi zorladım ama tek duyabildiğim bozuk para alışverişi ve duyulmaması gereken fısıltılı anlaşımlardı.

Okyanustan gelen bir esinti saçlarımı omuzlarıma savurdu ve ciğerlerim onu bırakmam için yalvarana kadar içime çektim. Rüzgâr ne zaman o tanıdık kokuyu taşısa, beni acı tatlı anılarla dolduruyordu. Nostalji ve kızgınlık arasında gidip geliyordum.

Suyun üzerinden bindirilmekte olan bir düzine tekneye baktım. Eskiden onları nasıl izlediğimi ve rüzgâr beni buradan uzaklaştırana kadar yelken açma hayalleri kurduğumu hatırladıkça özlemden karnıma ağırlar girdi.

Ama bu günlerde karnım hep ağrıyordu.

Kendimi hareket etmeye zorladım ve bakışları her zaman bedenimde hoşuma gitmeyecek kadar uzun süre kalan tüccarın yanından geçene kadar yıpranmış arabaların arasından dolandım, ama bana bakarken ona gülümsedim.

Tek ihtiyacım olan buydu.

Bakışları göğüslerimin kabarıklığına kaydı ve ellerimin arkama düşmesine izin verdim.

Eğer vücudumun kıvrımlarını izliyorsa, ellerimi izleyecek zamanı yoktu.

"İyi günler," dedi dilini, uzamış kırışmış sakallarının arasından zar zor görünen alt dudağının üzerinde gezdirmeden önce.

"Tünaydın," diye seslendim nazikçe, ne kadar utangaç olduğumu, ilgisinden ne kadar gururlandığımı görmesi için başımı eğdim. Bu sırada ellerim tek bir elma ve bayat bir ekmek parçasına sarılmıştı.

Ellerimi ince pelerinin altına saklayarak ekmeği pantolonumun arkasına soktum.

Adam elindeki yıpranmış yüzüğü umursamadan beni süzerken, alıştırılmış bir gülümsemeyle kirpiklerimi kırıştırdım.

"Bu gece havanın soğuması bekleniyor." Bakışları vücuduma sabitlenmişken, kalbimin atışını gizleyerek nefes alış verişimin ritmini korumaya odaklandım.

Gökyüzüne baktım ve başımı sallayarak bulutları incelediğimi gösterdim. "Haber verdiğin için teşekkür ederim."

Sanki sokakta uyuyan bizler havadaki basıncın getireceği değişikliklerin farkında değilmışiz gibi.

"Pelerinin yeterince sıcak tutmazsa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Dudaklarımdan kaçmak için yalvaran karşılık vermeyi durdurmak için dilimi ısırđım. Elma hâlâ sert kavrayışımın içindeydi, tırnaklarım etine battıkça suyu parmaklarımdan aşağı damlasa bile ağırlığı onun sözlerinin arasında bir nebze rahatlık sağlıyordu.

"Teşekkür ederim." Vücudumdan sıkılıp başka bir yere bakmasına fırsat vermeden bir adım geri çekilip müşteri kalabalığı arasında kaybolmadan önce bir kez başımı salladım.

Başka bir yere bakmasını göze alamazdım.

Baskından bu yana neredeyse bir yıldır bu sokaklarda yaşıyordum ve kimsenin beni çok yakından izlemediğinden emin olmaya dikkat ediyordum.

Çok istediğim gibi gemilerden birine binmek için yeterli param yoktu ve sahilin ötesindeki tehlikeye dair söylentiler beni yerimde sabit tutuyordu.

İsyan daha da acımasızlaşmıştı ve öşür gününe kadar, isyan babamı ve sarayı beni fark edemeyecek kadar yakından izleyene kadar güneye gitme riskini göze alamazdım.

Köprüde dolaşan insanların arasından hızla ilerledim ve en iyi kumaşları giyen bir adamın, onu görünce gözleri parlayan tüccarlardan birine doğru yürüdüğünü fark ettim. Adam pelerin giymiyordu, gömleği havadaki soğuğu uzak tutmaya yetecek kadar kalındı ama bu aynı zamanda kemerinin önüne bağlı kesenin açıkça görülebildiği anlamına geliyordu.

Kalçasının hemen altında asılı durduğuna bakılırsa, içinde en az on sikke olduğuna bahse girerim.

Adımlarımı hızlandırdım, hareket ederken gözlerim adama sabitlenmişti. Çaresizlik içimi kemiriyor, beni ilerlemeye zorluyordu. Ama açgözlülük sadece öldürülmeme ya da daha kötüsü yakalanmama neden olacaktı.

Ve birkaç gün boyunca açlığını bastırarak kadar yiyeceğim vardı.

Ama öşür törenine sadece birkaç gün kalmıştı ve bu gerçekleşmeden önce kaçmam gerekiyordu.

Çünkü krallıktaki herkesin kralın huzuruna çıkması ve sahip olduğu güçle borçlu olduğu ondallığı ödemesi bekleniyordu.

Ve yapamadım.

Babamın kendisine borçlu olduğunu düşündüğü şeyi bir şekilde ödeyecek gücüm olsaydı bile, sarayda yaşayan insanlar beni gördükleri anda tanırlardı. Köprüde, şehrin sokaklarında ve zindanlarda devriye gezen muhafızların böyle bir ayrıcalığı yoktu ama babamın en yakın muhafızlarının vardı. Ve şüphesiz onlar da kralları, halkına izin verdiği azıcık şeyi de elinden aldığı anda onu korumak için orada olacaktı.

Ondalık vergiyi ödemedikleri için halkımızı hiç düşünmeden öldürdüler ve bana ne yapacakları korkusu isyan korkusunu bastırdı.

Etrafindakilerden tamamen habersiz bir şekilde ellerini gıcır gıcır gömleğinde gezdiren adama yaklaşmak için kendimi zorladım.

Bu köprüde aptalca bir hareketi.

Köprünün hırsız olmak için en kolay yer olduğu kanıtlanmıştı, ama aynı zamanda yakalanmak için de en kolay yerdi.

Cebimde bozuk para ve karnımı doyuracak yiyecek olmamasının içimde yarattığı korku olmasaydı, muhtemelen geri dönerdim.

Ama bunu karşılayamazdım.

Ondallığa bu kadar yakınken olmaz.

Adam önündeki tüccarla sadece birkaç saniye konuştuktan sonra iki altın sikke uzattı.

Ondan alabileceğimden iki sikke daha azdı.

Beni felç etmekle tehdit eden korkuyu yuttum ve tüccardan uzaklaşan adamı gölgelemeye devam ettim.

Benim varlığımdan tamamen habersiz köprüden aşağı doğru ilerlerken yürüyüşü kendinden emin, adımları amaçlıydı.

Giydiğim pelerin, pazarı süsleyen pelerin denizine kolayca karışabilir ve bana küçük bir anonimlik ölçüsü sunabilirdi.

Elimden geldiğince hızlı hareket ederek, adam saraya yaklaşmadan ona ulaşmaya çalıştım.

Adımlarımı hızlandırdım, aramızdaki mesafeyi kapattım, kalbim göğsümde çarpıyor, adımlarımın ritmine uyuyordu.

Durakladı, küçük bir tüccar arabasının yanından geçmesine izin verdi, ahşap tekerlekler kaldırım taşları üzerinde gürültülü ve cılızdı ve bunun benim tek şansım olduğunu biliyordum.

Araba bana doğru hızla ilerledi, beni kıl payı ıskaladı ve ben de öne doğru fırladım, adama tutunarak düşüşümü engellemeye çalıştım.

Ona doğru tökezledim, ellerim çırpınırken umutsuzca gömleğine yapıştım, ayağımı kaybetmiş gibi yaparak onu da kaybetmeye zorladım.

Arkasında duran adama çarptı ve üçümüz de kalabalığın arasında itilip kakılırken zar zor dik durmayı başardık.

Hiç vakit kaybetmeden kesesini kemerine bağlayan deri ipi çektim ve kesenin gücünü elime aldım.

"Çok özür dilerim," diye kekeledim, kendimi toparlarken sesim titriyordu. "Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Gözleri üzerimde geziniyor, beni değerlendiriyordu. İncelemesinin ağırlığını hissedebiliyordum ve vücudumdaki her sinir kaçmam için çılgık atıyordu.

Sağ elim gömleğine gömülmüş, kendimi düzeltmeye çalışırken ona yapışmış, sol elim ise can havliyle para kesesini tutuyordu.

Elini bana doğru uzatırken adamın şaşkınlığı endişeye dönüştü. "İyi misin?"

Kırılğan görünmek için elimden geleni yaparak küçük bir gülümsemeye zorladım. "Evet. Ben sadece... dengemi kaybettim. İyi olacağım."

Kalçasındaki kilo kaybını henüz fark etmemiş olması için dua ettim.

Elleri üst kollarımdaydı, beni ona karşı sabit tutuyordu ve başını sallamadan önce bir an tereddüt etti.

"Burada dikkatli ol. Köprü senin gibi bir kız için tehlikeli bir yer olabilir."

Benim gibi bir kız.

Bu köprünün benim gibi bir kız için herkesten daha tehlikeli olduğunu bilmiyordu. Tüm krallık öyleydi.

Başımı salladım ve küçük bir adım geri atmadan önce keseyi avucumun içinde sıktım.

Gözlerimi kaçırmadan başımı eğdim. "Teşekkür ederim, efendim. Olacağım." Bununla birlikte, kalbim endişe ve suçluluk duygusunun karışımıyla çarparken döndüm ve zahmetsizce kalabalığın arasına karıştım.

Ama ikisi de beni yaptığım şeyden pişman etmeye yetmedi.

Kalabalık pazarda ilerlerken, elimde sıkıca tuttuğum keseye bir göz atmadan edemedim. Beni birkaç hafta, hatta akıllıca davranırsam belki de aylarca idare etmeye yeter de artardı bile.

harcadım. Bozuk paraların ağırlığı, cebime koyarken içimi kemiren aciliyet duygusunu bir nebze olsun hafifletti.

Muhafızlar hâlâ köprünün girişinde duruyordu ve beni onlara yaklaştıran her adımda kaslarım ağrısa da kendimi onları geçmeye zorladım. İnce kaldırım taşlarının eşiğinden geçip sokakları kaplayan tozlu parke taşlarına adımımı attığımda, kimsenin beni fark etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden sadece bir kez bakmama izin verdim.

Adam hırsızlığımla fark etmemişti.

Muhafızlar bana bir bakış bile atmayınca hızımı artırdım ve dar sokaklarda ilerlemeye başladım. Köprüden uzaklaştıkça, sokaklarda sıralanan evler ve dükkânlar daha az görkemli hale geliyordu.

Peki ya o evlerde yaşayan insanlar? Onlar da giderek daha az önemli hale geldiler.

Krala ancak ona sunacak bir şeyin varsa bu kadar yakın olabilirsin.

Eğer sihrin ihtiyacı olan bir şeyse.

Çöp ve çürüme kokusu havayı dolduruyor, sokaklar boyunca dağılmış köhne yiyecek tezgâhlarından yayılan uzak baharat kokularına karışıyor.

Sarayın ve köprünün zenginliğiyle tam bir tezat oluşturunca ama ikisinden de uzaklaştıkça nefes alabildiğimi hissediyordum.

Harap sokaklarda yürürken gözlerim yanımdan geçenlerin yüzlerini taradı. Birçoğunun yüzünde bıkkınlık ve boyun eğmişlik ifadeleri vardı, ruhları günlük mücadelelerinin ağırlığı altında ezilmişti. Sarayın dışındaki dünya, bana geride bıraktıklarımı sürekli hatırlatan acı bir gerçeklikti.

Bir zamanlar yaşadığım hayatın bazı kısımlarının yasını tutarken aynı zamanda tanrılara asla geri dönmemem için dua ettim.

Başımı eğdim, yoksulluk ve çaresizliğin arka planına sorunsuzca karıştım. Kimliğimi gizleyen yırtık pırtık pelerin işini iyi yapıyor, bana bu unutulmuş sokaklar arasında bilinmezlik yanılsaması veriyordu. Hayatta kalmak bana görünmez olmayı, gölgeler arasında sürüklenen bir hayalet olmayı öğretti.

Ve bu bana iyi hizmet etti.

Unutulmuş eski bir ara sokaktan sağa döndüm ve kırmızı tuğlaları dökülen, sarmaşıklarla kaplı eski evin önünden geçtim. Yaşlı kadın

Orada yaşayanlar nadiren dışarı çıkar ya da ziyaretçileri olurdu ve bahçelerinin arka tarafındaki küçük oyuğu daha da az kontrol ederdi.

Orada, evim haline gelen yere oturdum ve pelerinimin altından ekmek ve elmayı çıkardım. Böyle anlarda keşke bir bıçağım olsaydı diyordum ama Micah yakında burada olacaktı.

Çalınan ekmeğin ilk ısırığının tadını çıkarırken, sokağın sonundan gelen ayak seslerinin giderek yükseldiğini duydum. Her ihtimale karşı yiyeceği yanıma yerleştirdim ve ayak sesleri yavaşlarken sessiz kaldım. Micah gölgelerin arasından çıktı, zayıf gövdesi etrafındaki karanlığa kusursuzca karışıyordu. "Bugün şansın yaver gitti mi?" diye sordu alçak bir sesle, gözleri bizimkileri tarıyordu.

Eğilip inleyerek yanıma oturmadan önce olası bir tehlikeye karşı etrafi kolağan ediyordu.

"Oldukça iyiydim," diye cevap verdim, ekmeği çıkarıp ikiye böldüm. Açgözlülükle bir parça aldı ve gözlerindeki açlığı fark etmemek imkânsızdı. "Peki ya sen?"

Onaylarcasına başını salladı ve bana içinde para olamayacak kadar hafif küçük bir kese uzattı. "Bunları sarayın yakınındaki bir soylunun arabasından aşırmayı başardım."

Keseyi yavaşça açtım ve kraliyet mührünün kapalı tuttuğu katlanmış birkaç parşömen parçası gördüm.

"Kral için yazışma."

Deri kesenin içine uzanırken parmaklarım titredi ama sözleri beni olduğum yerde dondurdu. Keseyi yere bıraktığımda korku üzerime çöktü ve beni boğdu.

"Bunları saklayamayız," dedim kararlılıkla, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Eğer bizi bu mektuplarla yakalarlarsa, hayatlarımızdan daha fazlası tehlikeye girer."

Başımı salladım, aklım Micah'nın az önce söylediklerinin sonuçlarıyla doluydu. Kral için yapılan yazışmalar, bunların önemli belgeler olduğu ve potansiyel olarak iktidardakilere karşı koz olarak kullanılabilecek bilgiler içerdiği anlamına geliyordu. Bu hafife alamayacağımız bir riskti.

Bu, beni az önce çaldığım sikkelerden çok daha fazla tehlikeye atan bir riskti.

Kral ve muhafızları zaten beni aramıyor olsalardı, bunu aramaya gelirlerdi.

Ama beni en çok tedirgin eden şey de buydu. Beni aramaya geldiyse bile kimse bilmiyordu.

Herkesin hâlâ kulesinde kilitli olduğunu düşündüğü kayıp prenestim.

Ben kralın mükemmel saltanatının kusuruydum ve benim ondan saklandığım kadar o da beni saklıyordu.

Micah bana baktı, yüzündeki çizgiler endişeyle kazınmıştı. "Haklısın," diye itiraf etti, sesi gergindi. "Sen gitmeseydin onları asla almazdım." Nasırlı ellerini güneş ışığında parıltıyor gibi görünen açık renk saçlarında gezdirdi.

Micah saraydan ayrıldığımdan beri güvendiğim tek kişiydi ama o da sadece benim izin verdiğim kadarını biliyordu. Sokaklarda kimsenin göstermediği nezaketi bana göstermişti ve ben de kimliğimi ondan saklayarak bu iyiliğe karşılık vermedim. Ama babam saklanmama yardım ettiğini öğrenirse onu öldürürdü.

Micah'a göre ben geçmişî olan ve kaçan bir kızdım ama babama göre ben bir sorumluluktum.

Beni ve güçsüzlüğümü bilen herkes de aynı kategoriye giriyordu.

"Ama bak." Mührü çoktan kırılmış olan parşömenlerden birini açtı ve gözleri içindekileri tararken hızla açtı. Sayfanın aşağısını işaret etti ve ben de neyi işaret ettiğini görmek için kâğıdın kenarına baktım.

"İsyan işaretini tam olarak doğru yapamadık." Sol elimi avucunun içine aldı ve kolunu yukarı iterek bana verdiği basit siyah isyan işaretini ortaya çıkardı.

Başparmağını bileğimin hassas derisinde gezdirdi, işaret büyüyle dikkatlice kazınmıştı ve derimde ürpertici şişlikler oluştu.

İkimiz de bunu daha önce pek çok kez duymuştuk ama Micah haklıydı, yazışmalarda belirtilen işareten biraz farklıydı. Okun sapındaki tüyler aynı değildi ve zaten isyanın bir parçası olan herkes aradaki farkı kolayca anlayabilirdi.

Ayrıca, onlardan biri gibi davranmaya çalışan bir hainden başka bir şey olmadığımı da fark edebilirler ve beni kral kadar çabuk öldürebilirlerdi.

Ama kralın destekçileri, isyana katılmadıkları sürece kraliyet sahilinden ayrılmadılar. Baskından beri değil.

Aksi halde çok tehlikeliydi.

Buradan kaçtığımda onlardan biri beni bulursa, hayatta kalabilmemin tek yolu onların tarafında olduğumu açıkça belirtmek olurdu.

Kim olduğum hakkındaki gerçeği asla bilemezlerdi.

Kimse bilemezdi.

"Bunu düzeltmeliyiz." Parmakları izimin üzerinde hafifçe hareket etti ve hareketi izlerken karnım sıkıştı. "Bunu gördükleri anda sahte olduğunu anlayacaklar."

Sahte.

Tanrım, beni tanımlamak için daha iyi bir kelime bulamadım.

"Yap şunu." Başımla hâlâ önünde duran parşömeni işaret ettim ve yutkundum. Geçen sefer büyüsünün derimi nasıl yaktığını hâlâ hatırlayabiliyordum ve şimdi de daha az acı vermeyeceğini biliyordum. Ama acı, her şeyin büyük planında ödenecek küçük bir bedeldi. Kaderim buna bağlıydı.

Micah büyüsünü parmak uçlarına yönlendirirken yüzü konsantrasyonla buruştu. Hava enerjiyle çatırdıyordu, dar geçidi dolduran elle tutulur bir beklenti vardı. Derin bir nefes aldım ve olacaklar için kendimi dengeledim.

Micah başparmağını bileğimdeki işarete yavaşça bastırdı, mevcut çizgileri bozmamaya dikkat etti. Büyüsü ondan bana doğru aktı ve tenime karıştı. Dokunuşundan yayılan ısı tenimi yakıyor ve işaretin üzerine yeni detaylar kazıyordu.

Dudağımı ısırđım, o tüyleri titizlikle ayarlarken çektiğim acıya katlandım. Başparmağının her darbesi ateş gibi geliyor, beni yeni bir kimlikle damgalıyordu. Bu, zorunluluktan doğan bir yeniden icattı, sadakat ve bağlılık isteyen bir dünyada hayatta kalmak için umutsuz bir girişimdi.

Acı şiddetlendikçe yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Micah'nın dokunuşu hafifledi, parşömeni incelerken odağı hiç değişmedi.

Sonunda Micah dokunuşunu geri çekti ve içimi bir rahatlama dalgası kapladı. Bileğimdeki değiştirilmiş işareti inceledim, çizgiler artık netti ve kızarmış, tahriş olmuş cildimle çevrelenmişti. Kuşak üzerindeki tüyler mükemmel bir şekilde hizalanmıştı, her bir hassas ayrıntı kim olmam gerektiğinin kalıcı bir kanıtı olarak tenime kazınmıştı.

"Bu konuda dikkatli olmalısın," diye uyardı Micah, sesinde endişe ve ondan bana işaret vermesini ilk istediğim zamanki onaylamama vardı. "İsyan oynamak tehlikeli bir oyundur."

Ciddiyetle başımı salladım, karşı karşıya olduğum risklerin tamamen farkındaydım. İsyanın, kral ve iktidardakiler tarafından yapılan adaletsizliklerden dolayı gizlice güç topladığı söyleniyordu. Özgürlük için, büyüleri ne olursa olsun herkesin eşit yaşam şansına sahip olduğu bir dünya için savaşıyorlardı.

Ama aynı zamanda gölgeler içinde faaliyet gösterdiler, taktikleri de karşı çıktıkları kadar acımasızdı.

Ve bunun kanıtını, daha önce geçilmez olduğu düşünülen saraya baskın yaptıklarında görmüştüm.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye cevap verdim, sesim sabitti. "Ama umarım kullanmak zorunda kalmam."

İkimiz de krallık limanındaki gemilerden birine binmeyi asla göze alamayacağımı biliyorduk, ama yeterince güneye gidebilirim, o zaman bir şansım olabilirdi.

Güney sahili uzun bir yolculuktu, özellikle de saraydan bir milden fazla uzaklaşmamış bir kız için, ama başka seçeneğim yoktu.

"Sana bir şey olmasını istemiyorum." Micah elini yanağıma doğru kaldırdı ve içimi suçluluk duygusu kapladı.

Endişesinin ve onu benim için endişelenmeye iten nedenlerin çok büyük bir ağırlığı vardı. Micah saraydan ayrıldığından beri benim dayanağım, sırdaşım ve en yakın arkadaşım olmuştu.

Ama yüzümü inceleme şekli... *daha fazlasıydı.*

Uzaktan yüksek ve delici bir çığlık yankılandı. Micah'nın yüzümden yarım santim uzakta olan eli havada aniden durdu. İkimiz de hareketsiz kaldık, dinlerken bedenlerimiz gerildi ve aniden kaldırım taşlarına çarpan botların sesi ikimizin de güvende hissedemeyeceği kadar yakındı.

Başını yaklaşan ayak seslerinin geldiği yöne çeviren Micah'nın gözleri endişeyle irileşti. Elini indirdi ve parmakları kemerindeki gizli hançerin kabzasına dokundu. "Hemen gitmeliyiz," diye fısıldarken sesindeki çaresizlik hissediliyordu.

Panik damarlarımda dolaşırken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Micah'nın kolunu tuttum, sıkı ve inatçı bir şekilde kavradım. "İşte," dedim, sesim hem korku hem de kararlılıkla doluydu, elimi cebime atıp kesedeki paraların yarısını çıkarırken.

"Nereden buldun bunları?" Micah elimi tuttu ve omzunun üzerinden geriye bakarken parmaklarımı paraların etrafına doladı.

"Onları ben çaldım," diye fısıldadım ısrarla, gözlerim yaklaşan ayak seslerine doğru kayıyordu. "Onları al ve git. Saklanacak güvenli bir yer bul, seni bulamayacakları bir yer. Bu gece burada buluşuruz."

"Bunlara ihtiyacın var."

"İkimiz de istiyoruz," diye ısrar ettim ve ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk.

Micah bir an tereddüt etti, benim için duyduğu endişe ile kaçma ihtiyacı arasında kalmıştı. Ama ikimiz de yalnızken yakalanmamızın birlikteyken yakalanmamızdan çok daha zor olduğunu biliyorduk. Paraları eline bıraktım ve elimi son bir kez sıkmadan önce başıyla onayladı, paraları sıkıca kavradı.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı, sesi endişe ve kararlılık karışımıyla doluydu. Ve sonra sanki hiç orada olmamış gibi gölgelerin içinde kayboldu.

Loş sokakta tek başıma kaldığımda kalbim göğsümde bir savaş davulu gibi çarpıyordu. Yaklaşan ayak sesleri her geçen saniye daha da yükseliyordu. Korku ve adrenalin damarlarımda dolaşüyor, içgüdülerimi körüklüyor ve dönüp ters yöne doğru koşmaya başlıyordum.

Dar geçitte hızla ilerledim, atılmış bir sandığın üzerinden atladım ve ters yönde koşuşturan bir adamdan kaçtım. Her nefes alışımda ciğerlerim yanıyordu ama devam ettim.

Zihnim koşarken bir plan oluşturmaya çalışıyordu. Saklanacak bir yer bulmalı, kalabalığın arasına karışmalı ve sokaklarda ilerleyenlerin gözünden kaybolmalıydım. Kimin peşinde oldukları önemli değildi, Kral Muhafızları yollarına çıkanlara karşı ayrımcılık yapmazdı.

Sokaklar insan kaynıyordu ve herkes diken üstündeydi. Herkesin olduğu gibi benim de gözlerim etrafta geziniyordu ve kalabalığın arasında dolaşan düzinelerce muhafız vardı.

Adımlarımı yavaşlattım ve cesetlerin arasından geçerken başımı eğdim.

"Orada!" Arkamdan bir adamın seslendiğini duydum ama kim olduğunu görmek için arkamı dönmeye cesaret edemedim. "Bu o."

Ses kalabalık caddeyi delip geçerken kalbim küt küt atmaya başladı. İçimdeki panik beni kaçmaya itti ama kendimi sakın kalmaya zorladım. Kalabalığın arasından sıyrıldım, bedenim bedenlerin arasından zahmetsizce kayıyor, onların arasında kaybolmak istiyordu.

Ama kader bana karşı nazik değildi.

Tepki veremedem, güçlü eller kollarımın etrafına dolandı ve omzumdan yukarıya doğru bir acı sarsıntısı gönderen bir güçle beni geri çekti. Ani saldırıya karşı dengemi korumak için savaşıyorak tökezledim.

Kral Muhafızları'nın bir nöbetçisi olduğunu gösteren koyu lacivert üniformasını giymiş iri yarı bir adam tepemde belirdi. Gözlerini gözlerime dikti ve olmadığım biri gibi davranarak bakışlarını kaçırmak için kendimi zorlarken korkum meydan okumamla savaştı.

Krala ve adamlarına saygı duyan biri.

"Onu yakaladım," diye omzunun üzerinden seslendi ve yaklaşan daha gürültülü ayak seslerini duyunca irkildim.

Öne doğru uzandı, nasırlı bir parmağıyla çenemi kaldırarak yüzümü inceledi.

"Bu o mu?" diye sordu başka bir muhafız arkasından ve ben zorlukla yutkundum.

Hayır. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Beni saraya geri götürselerdi, hayatta kalamazdım. Babam buna izin vermezdi. Baskın sırasında kaçtığımda ona ve krallığına ihanet etmişim ve bunu unutmama izin vermezdi.

"Bu o."

Bileğimi eline aldı ve insanlar bizden olabildiğince uzağa dağılırken beni kendine doğru çekti.

Ben onlar için bir hiçtim, uğruna hayatlarını tehlikeye atacakları biri değildim ve Micah tam da ona söylediğim gibi ortadan kaybolmuştu.

Prenses.

Bir sonraki sözlerinin dudaklarından dökülmesine hazırdım, herkes duyduğunda nefes nefese kalmaya hazırdım, ama başparmağını hala acıyan isyan izimin üzerinde gezdirdiğinde şok oldum.

"Ve görünüşe göre küçük hırsız bir hain."

BÖLÜM 2

DACRE

I Babamın beni azarlamasını dinlerken dişlerimi sıktım.

Sanki kız kardeşimin yakalanması benim suçummuş gibi.

Sanki onu nasıl dışarı çıkaracağımızı düşünürken zaten içim içimi yemiyordu.

Bu yeni bir şey değildi.

İsyanın üyeleri neredeyse her gün saray muhafızları tarafından yakalanıyordu.

Bazı isyancılar ihanetleri nedeniyle oracıkta öldürülürken, diğerleri ölümün onları ele geçirmesi için talih tanrısına dua etmek zorunda bırakıldı. Kralın tutsağı işkence tutsağıydı ve isyanın dökülmeye değer pek çok sırrı vardı.

Ve kız kardeşim bu kadar çabuk öldürmek için çok genç ve çok güzeldi.

O muhafızların onun için sırlarını keşfetmekten çok daha kötü planları olabilirdi.

Ama onu çıkarmak için son nefesime kadar kan kaybeder ve savaşırdım.

Ormanın kenarına çömelmiş, güneşin son dokunuşunun sahilin arkasına düşmesini bekliyorduk.

Öşre sadece iki gün kalmıştı ve o zamandan önce onu serbest bırakmalıyım.

Babam gevezelik ederken bakışlarımı ağaçların arasında dolaştırıp çevremizi araştırdım.

Onun için harcayacak enerjim yoktu.

İsyanın lideri olabilir ama annemin öldürülmesinden de o sorumluydu.

Hazırlıklı olmadığımız bir baskın planladığında isyancıların büyük bir kısmının öldürölmesinden sorumluydu.

Hayatımızı değıştiren bir baskın.

Ona duyduğum saygıyı kaybetmeme neden olan bir baskın.

"Ne dediğimi duydun mu?" Derin sesi homurdandı ve sonunda bakışlarıyla karşılaştım.

"Ne?"

"Beni dinlemiyorsun bile, Dacre." Kaşları hayal kırıklığıyla çatılırken alındaki deri kırışarak iki derin çizgi oluşturdu. Yeşil gözleri daraldı ve bir kızgınlık parıltısıyla titreşti.

Saçları gece gökyüzünün sonsuz genişliği gibi derin, koyu siyahtı. Yüzünü çevreleyen yumuşak dalgalar halinde dökölüyor ve baskından kalan yara izini hâlâ taşıyan keskin, köşeli çenesiyle tezat oluşturunuyordu.

Eğer annemin kara gözleri olmasaydı, ona tıpatıp benzeyebilirdim.

"Mahkûmları nerede tuttıklarını biliyoruz." Saraya ve ne pahasına olursa olsun uzak durmaya çalıştığımız pazar köprüsüne bakarken elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Kai ve ben içeri yalnız giriyoruz. Eğer yarım saat içinde onu bulamazsak geri çekileceğiz."

Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım.

"Yarım saat," diye zaman dilimini tekrarlardı. "Eğer onu daha önce bulamazsan dışarı çık. Sen çok önemlisin."

Babamın sözleriyle alay ettim ama o bana hiç aldırış etmiyordu.

"Mal'ı Kai'nin yanına göndermeliyiz."

Babamın bakışlarını kararlılıkla karşılayarak, "Onayınız olsa da olmasa da içeri gireceğim," dedim. "O benim kız kardeşim ve onu onların merhametine bırakmayacağım."

Çenesini gevşetti, bana bakarken başı bir parça eğildi. Kızının peşinden gidenin kendisi olmasını talep ediyor olmalıydı. "Otuz dakikan var."

Ne söylediğinin bir önemi yoktu. Kararımı çoktan vermiştim. Onu yarım saat içinde bulamazsam geri çekilmeye hiç niyetim yoktu. Sonuçları ne olursa olsun.

Babamın başka bir emir vermesini beklemeden, başkentin kararan gölgelerine doğru döndüm.

Kai ve ben sarayın her santimini, her muhafızın rutinini ve olası her giriş noktasını incelemiştik. Onları yıllardır inceliyorduk. Ama şimdi, baskından bu yana ilk kez saray arazisine girmeye hazırlanırken, kalbimin her atışında göğsüm kabarıırken boynumdaki damarlar sıkışyordu.

"Hazır mısın?" Kai sordu, sesi sessizlikte zar zor duyulabiliyordu.

"Hiç olamayacağım kadar." Avuçlarım terden kayganlaşmıştı ve yanıt vermeye zorlanırken sesim titriyordu.

Gölgelerin arasından ilerledik, babamı ve diğerlerini geride bırakırken ayak seslerimiz yosun kaplı zeminde zar zor ses çıkarıyordu. Doğruca köprüye gitmedik. Bunun yerine sağa, sokaklarda hâlâ dolaşan birkaç tüccarın sesine doğru ilerledik.

"İşte eğlence burada başlıyor," diye fısıldadı Kai, sesi korkuyla karıştı.

Başımı salladım, etrafıma bakarken aynı endişe içimi dolduruyordu. Aynı yılanın iki sarmalı gibi senkronize bir şekilde, her seferinde bir adım atarak, insan ve eşya labirentinde ilerliyorduk.

Pazar hala pazarlık ve kahkaha sesleriyle canlıydı. Önümüzde, şehrin üzerinde yükselen saray, ihtişamı ve gücüyle kralın tebaasının içinde bulunduğu kötü durumla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Kai sağa doğru başını salladı ve ben de onu iki yüksek binanın arasından geçen dar bir ara sokakta takip ettim. Omzumun üzerinden baktım, sarmaşıklarla kaplı, neredeyse tanınmaz halde olan tanıdık evi gördükten sonra tekrar önüme döndüm.

O evi düşünemezdim. Şu anda düşünemem.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve sinirlerimi bastırmaya çalışarak yumruklarımı sıktım.

Kai bizi başka bir ara sokağa, şehrin evlerinin derinliklerine ve kalabalıktan daha uzağa götürdü. Okyanusun kokusu burada çok açıktı ve neredeyse dilimde tuzun tadını alabiliyordum.

Kayalara çarpan dalgaların sesi uzaklarda yankılanıyordu ve nefes almak için kendime bir an izin verdim.

Ara sokaktan çıktık ve kalabalık yerini eski şehrin daha sakin sokaklarına bıraktı. Saray hâlâ biraz uzaktaydı, gölgeli şekli alacakaranlıkta bir fener gibi parlıyordu.

"Bu taraftan." Kai ileriye doğru işaret etti, ben de arkasından gittim.

Hızlı adımlarla ilerledik, ayak seslerimiz nemli kaldırım taşlarında yankılanıyordu. Boş sokaklardan geçtik, yiyecek arayan nadir yayalardan ya da başıboş kedilerden kaçındık. Saray yaklaşıyordu; karanlık silueti, canlanmaya başlayan yıldızların fonunda bir kale gibi duruyordu.

Sarayın duvarlarına yaklaştığımızda, iki muhafız ön kapıların önünde bir ileri bir geri volta atıyor, gözleriyle sürekli etrafı tarıyorlardı. Kai ve ben sessizce bakiştık, sonra ayrıldık, her birimiz duvarı fark edilmeden geçmek için farklı bir yol izledik.

Duvar boyunca sürünerek kapılardan uzaklaştım ve bir şeylerin doğru olmadığı hissinden kurtulamadım. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve bir an duraksayıp etrafıma dikkatle baktım.

Ama orada hiçbir şey yoktu.

Kai ile konuştuğumuz noktaya ulaşana kadar duvarın aşağısına doğru ilerledim ve ayak basacak yer bulamadığımda engebeli taşları kavramak için dövüş derilerimi kullanarak tırmanmaya başladım. Sessizce diğer tarafa, saray arazisine indiğimde solumdan gelen bir hışırtı duydum.

Donup kaldım, ses çıkarmamaya çalışıyordum, kalbim göğsümde çarpıyordu ve tedirginlik üzerime çökmüştü.

Ani bir hareket oldu ve hançerimi göğsümdeki kınından çıkardım. Tam fırlatmak üzereydim ki, yüzünde endişe maskesi olan Kai'yi gördüm. "Bir sorunumuz var."

Omzumun üzerinden geriye, kapıların olduğu yöne baktım ve o zaman duyabildim, bir şeylerin ters gittiğini anlayan muhafızların sessiz kaosunu.

Sarayın aşılmaz olduğuna inanırdık ama içeri girmek hiçbir zaman sorun olmamıştı. Sorun dışarı çıkmaktı.

Ama geri dönüş yoktu.

Bu dünyada kız kardeşimi geride bırakmamı gerektirecek hiçbir tehdit yoktu.

"Asiler!" diye bağırdı muhafızlardan biri ve benimle Kai'nin bakışları birbirine çarptı.

"Onu bulmamız gerek." Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Çabuk."

Kai kapıları araştırırken gözlerini kıstı. "Benim sihrim mi?"

"Kullan onu." Muhafızlara doğru başımı salladım. "Burada olduğumuzu zaten biliyorlar."

Kai'nin gözleri önce saraya sonra tekrar bana kaydı. "Çabuk olmalıyız," dedi gözlerini kapatırken ve havada bir titreme hissettim.

Parmaklarını altındaki gevşek toprağa daldırdı, tutuşu bir an için sıkılaştı ve sonra tekrar gevşedi. Parmaklarını gevşettiğinde, kalın siyah duman dalları parmak uçlarından sızdı ve toprağın içinde kaybolmadan önce toprak boyunca kayarak ilerledi.

Toprak titredi ve muhafızların panik içindeki sesleri daha da yükseldi.

"Gitmemiz gerek." Kai'nin gözleri fal taşı gibi açılırken kalbim küt küt atmaya başladı. Neredeyse simsiyahtılar, nedense normalde olduklarından daha da koyuydular.

"Sarayın arka tarafında. Zindan."

İkimiz de ayağa kalktık, gölgelerde kalmaya çalışırken olabildiğince hızlı hareket ediyorduk. Sarayın arka tarafına ulaştığımızda iki muhafız nöbet tutuyordu; ikisi de kılıçlarını çekmiş, bakışlarıyla etrafta bir tehlike olup olmadığını kontrol ediyorlardı.

Kai'nin parmaklarından çıkan duman göğüslerinden birine çarparken, hançerim diğerine saplandı.

Şakaklarımdan ter damlıyordu ve göğsüme bir ağırlık çökerken terimi hızla sildim. Bir can almanın ağırlığı üzerimden gitmemiştir; yine de şimdi bunun üzerinde duramazdım.

Onun için her birini öldürebilirim.

Suçluluk ve pişmanlık daha sonra içimi kemirebilirdi.

Kai ve ben cesetlerinin üzerinden geçtik, içlerinden biri hala titriyordu çünkü vücudundaki son yaşam kırıntısı da sarayın el değmemiş zeminine sızan kanla birlikte akıp gitmişti.

Elim önlerinde duran kapının kolunu kavradı ve saat kulesinin gürültülü çanı tepemde çaldı. Arkama bakmaya cesaret edemedim ama Kai'nin nefesinin altından homurdandığını duydum.

"Görünüşe göre babanın son teslim tarihini kaçırdık."

Alay ettim ve eğer kız kardeşim sarayın içinde bizi bekliyor olmasaydı gülümseyebilirdim. Kai babamın emirlerine neredeyse benden daha az saygı duyardı.

"İçeri ve dışarı," diye ikimize de zaten bildiğimiz şeyi hatırlattım. "Wren'i alıyoruz ve gidiyoruz."

Sarayda dehşet vardı. Marmoris Krallığı çok büyüktü ve hizmet etmesi gereken insanları önemsemekten çok kana susamış bir kral tarafından kirletilmişti.

Ama biz sadece kardeşimi kurtarmak için buradaydık.

Kai bana önden gitmem için işaret etti ve içeri girmeden önce yeleşimden bir hançer daha çıkardım.

Kapı arkamızdan kapandığında sıcaklık düşüyor gibiydi ve dar koridorlardaki tek ışık duvardan sarkan seyrek fenerlerden geliyordu.

Saray bir labirent gibi tasarlanmıştı, çıkmaz sokaklara ve gizli odalara giden kıvrımlar ve dönüşler vardı. Baskın gerçekleşene kadar bizim için tam bir gizemdi ve o zaman bile ne yaptığımız hakkında gerçek bir fikrimiz yoktu.

Kai ve ben bildiklerimizi çalışmıştık ama bu bilgilerle bile dikkatli olmamız gerektiğini biliyorduk.

Sarayın derinliklerine doğru ilerledik, hava her adımda daha da soğuyordu. Sessiz koridorlarda yankılanan ayak seslerimiz, ürkütücü sessizliği bozan tek sestti.

Sonra az ileride belli belirsiz fısıltılar duyduk ve sese doğru koşmamak için kendimi zor tuttum.

Her temkinli adımda ayak seslerinin yumuşak yankılarını ve sessiz mırıltıları duyabiliyorduk. Yaklaştıkça, her biri diğerinden daha gergin görünen birkaç muhafızın bir araya toplandığını gördüm.

Bir hücre kümesinin önünde duruyorlardı ve çelik parmaklıkların arkasından gelen çürümüş et kokusu midemi bulandırıyordu.

Bakışlarım bir hücreden diğerine savruluyor, orada tutulan insanlar arasında kız kardeşime dair bir iz arıyordu.

Kai'ye dönüp baktım ama o başını salladı, yüzü asık bir şekilde muhafızlara bakıyordu.

Onu burada, bu cehennemde bırakmamın imkanı yoktu.

Hançerim elimde gevşekçe sallanırken öne doğru bir adım attım ve muhafızların her biri kafalarını bana doğru çevirdi.

"İyi akşamlar beyler." O anda hissettiğim kadar deli göründüğümünden emin olduğum bir şekilde onlara gülümserken ellerimi uzattım. "Sanırım hepinizde size ait olmayan bir şey var."

"Dacre." Adımın bir solukta fısıldandığını duydum ve nihayet onu görene kadar muhafızların yanından bir bakış atmama izin verdim.

Karanlık bakışlarım onun babamınkilere çok benzeyen parlak yeşil gözleriyle buluştu ve diz çökmüş, elleri onu hapsettikleri kafesin parmaklıklarına yapışmış olsa da rahat bir nefes aldım.

"Bu senin mi?" diye sordu uzun boylu, sırık gibi gardiyan, benden kız kardeşime doğru bakarken yüzünde alaycı bir ifadeyle. "Ne şanslı bir piçsin sen. O ve arkadaşı, normalde buraya getirdiğimiz her zamanki pislikten güzel bir değişiklik oldu."

Elim bıçağımın etrafında kenetlenirken dişlerimi sıktım ama aptalın işi bitmemişti.

"Pis bir asinin bu kadar hoş gidebileceğini kim bilebilirdi?" Ona daha yakın olmak için çömeldi, yüzü onunkine çok yakındı ve artık yeter dedim.

Kai de öyle.

Hançerimi fırlattım, ucu adamın boynuna saplandı ve etrafımızda kaos patlak verdi.

Kai'nin siyah dumanı ondan döküldü ve odayı öyle karanlık bir sisle kapladı ki bizi görmelerini zorlaştıracaklarını biliyordum. İçime uzandım, kendi güçlerimi kucakladım ve onları ileriye doğru çektim.

Etrafımdaki elementleri hissettim, muhafızların yanında yanan fenerlerin külünü dilimde tattım ve onu içime çektim.

Ciğerlerim onların dumanıyla doldu ve zorlukla nefes alana kadar beni tüketmesine izin verdim.

Ancak o zaman kolumu geri çektim ve etrafımdaki hava enerjiyle uğuldadı.

Muhafızlardan biri bana doğru hamle yaparken kılıçlarından biri kulağımın dibinden vınlayarak geçti ama ben duraksamadım. Etrafımdaki hava çatırdadı ve kılıcını elime aldım, metal elimde sıvıya dönüşmeye başladı, sonra kılıcı onun elinden çekip aldım ve kabzasını karnına sapladım.

Muhafız yere düştü, şaşkın gözleri bana bakıyordu ama ben çoktan bir sonrakine geçmiştim.

Kai'nin büyüü benimkine karşı mırıldanıyor gibiydi, ikimizin de içindeki karanlık diğerini kolayca tanıyordu ve muhafızların arasından geçerken arkasında bıraktığı ölümü tatmak için ona bakmama gerek yoktu.

Kralın kraliyet renklerini kusursuzca giymiş bir başka muhafız, ellerini kaldırmış bana doğru hücum etti. Parmaklarının arasında parlak mavi kıvılcımlar dans ediyor, bıçağının etrafına dolanan elektriklerle çatırdıyordu.

Hançerini kalçama saplarken onu boğazından yakaladım. Acıyı, teninin benimkine yaptığı şok büyüünü düşünmeme izin vermedim; onun yerine tutuşuma ve tenimin onunkini, odayı aydınlatan alevleri ona doğru bastırmışım gibi kolayca yakmasına odaklandım.

Sonunda büyüğü gibi kesilmeden önce gargara ıgılları odanın her yerinde yankılandı. Bıağını kalçamdan çekmeden önce onu yere düşürdüm, yaramdan kan akıyordu ve kaçmaya çalışan başka bir muhafızı kesmek için kullandım.

Yanan elimi yaraya bastırdım ve kanama durana kadar derimi yaktım.

Bu adamlar kız kardeşimi o kafeste tutmaktan sorumluydular ve içlerinden bir tanesi bile hayatta kalamayacaktı.

İçimdeki ateş düşüncelerimi bulandırıyor ve hepsini yakmam için ıgıllık atıyordu. Kendi öfkem onu besliyor, alevlerin uzamasını ve her yerimi yalamasını sağlıyordu.

Kız kardeşim hakkında konuşmaya cüret eden muhafıza uzandım, hançerim hala boynunun yan tarafına gömülüydü ve üniformasının yakasını kavrayıp burnunun ucu benimkine değene kadar kaldırdığımda gözleri panikten açılmıştı.

"Bana ne diyordun?" Kelimeleri dişlerimin arasından tükürdüm ama bana cevap veremedi. Ağzından kan damlıyordu ama bu yeterli değildi.

Bakışları hızla etrafımızı taradı ama Wren'e doğru baktığında, bana bakması için onu geri çektim.

"Sakin ona bakayım deme." Üniformasını o kadar sıkı tutuyordum ki parmak eklemlerim beyazlaşıyordu. "Ona bakmaya layık değilsin. Hayatının son kıvılcımı gözlerini terk edene kadar izleyeceğin kişi ben olacağım."

Kontrolümü kaybettiğimi hisseden Kai kaosun içinden ilerledi, dumanı kalan muhafızların etrafını sararak onları kör etti. Karanlığın dallarını gönderdi, boyunlarını sardı ve kırılan kemiklerinin yumuşak patlamasını duyana kadar sıktı.

Kendi sihirleriyle bile ona karşı savaşmak için yeterli değillerdi.

Her gümbürtü ve çatırtıda nefes aldım ve içimde canlanan alevleri serbest bırakmaya çalıştım.

Elimdeki üniforma dokunduğumda küle dönüşüyordu.

"Dacre, gitmeliyiz."

Haklı olduğunu biliyordum ama ellerimdeki ateşin altında kemiklerinin kömürleşmesini izlemek için çaresiz hissediyordum. Hançerime uzandım, hızla boynundan çektim ve bana karşı koymaya çalışırken yarasından kan aktı.

Dövüş sadece birkaç saniye sürdü ve ben onu yere düşürdüğümde adamdan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"Anahtarlar." Kai ayaklarımın dibine yığılmış olan muhafızı işaret etti ve ben de uzandım, anahtarları ararken ellerim giysilerini yaktı.

"Siktir." Artık beni yiyip bitiren gücün daha fazlasını serbest bırakmaya çalıştım.

Gücün kontrol edilmesi gerekiyordu, ancak çoğu zaman körleşti ve efendi haline geldi.

Bunun olduğunu daha önce çok kez görmüştüm. Krallığımız gücün kölesi olan insanlar üzerine kurulmuştu.

Ama gerçekliğe olan hakimiyetim kaybolur gibi olduğunda, Kai'nin elini kolumda hissettim, beni toprakladı ve neden burada olduğumuza geri döndürdü. Etrafımdaki havayı yuttum ve gücümü isteğime boyun eğmeye zorladım. Isı parmaklarımdan yayıldı ve kontrol edebileceğim bir yere, bağırsaklarıma geri dönene kadar damarlarımdan süzüldü.

Sonunda anahtarları bulup cansız muhafızın kemerinden çıkarırken ellerim titriyordu.

Onları Kai'ye uzattım ve o da hızla kız kardeşimin tutulduğu hücrenin kilidini açtı. İçeri ittim, onu yerden kaldırdım ve kollarımın arasına aldım.

"Sen iyi misin?" Duman ve ateş hâlâ sesimi dağlarken sordum. Ona dokunduğum ve hâlâ hayatta olduğunu bildiğim için rahatlamıştım.

"Gitmek zorundayız." Kai konuştu ama endişeli bakışları Wren'in üzerinden hiç ayrılmadı.

O haklıydı. Yolumuza daha fazla muhafız çıkacaktı. Kız kardeşimi arkama çektim ama o geri çekildi.

"Bekle."

Arkasına baktı ama ben ona daha sert sarıldım.

"Gitmeliyiz, Wren."

"Biliyorum ama onsuz gitmiyorum." Dizlerini göğsüne bastırarak yerde oturan bir kıza başıyla işaret etti.

"Başka kimseyi götürmüyoruz." Onu kendime yakın tutarken elimi Wren'in koluna nazikçe doladım.

"Onda isyan işareti var, Dacre." Wren'in sesi sanki onu yakaladıklarından beri su içmemiş gibi cızırtılıydı.

"Neye sahip olduğu umurumda bile değil." Gözlerim kıza takıldı ama yüzü pelerininin kapüşonu tarafından gizlenmişti. Yırtık pırtık giysileri kir ve pislik içindeydi, elleri de kir ve kurumuş kanla kaplanmıştı. O olmalı

sonunda onu bu kafese sokmayı başarana kadar şiddetli bir şekilde mücadele etti.

"Onu bırakmayacağım." Wren kolunu tuttuğum yerden çekti ve kıza doğru küçük bir adım attı. "O muhafızların ne dediğini duymalıydın."

Başımı ondan başka yöne çevirdim, sözlerini engellemeye çalıştım, oraya geri dönüp tüm isyanımızın karşı durduğu türden bir canavara dönüşmeden önce o muhafızların sadece hayal edebildiğim şeyleri kusmalarını engellemeye çalıştım.

"Tamam." Kai'ye baktım. "Sen Wren'i al."

Bir kez başını salladı ama onun güvencesine ihtiyacım yoktu. Kai'nin onu canı pahasına koruyacağını biliyordum.

Kız kardeşimin yanından geçip kıza doğru ilerledim ve ince koluna uzanıp onu ayağa kaldırdım.

"Bırak beni!" diye tıslayarak elimden kurtulmaya çalıştı ama elimde kendini çok kırılgan hissediyordu.

"Bunun için zamanım yok." Onu yanıma çektim, kapüşonunun düşmesine neden oldum ve bakışlarım onunkilerle buluştuğunda, okyanusun derinliklerine bakıyor gibiydim. Güneş bulutların arkasında kaybolduğunda ve ufukta bir fırtına çıktığında gökyüzünün rengiyle aynıydı.

Şimdi bana baktığını görebildiğim muhteşem bir fırtına.

Çılgın gözleri loş ışıklı hücrenin içinde gezinirken parmaklarımın altında hızlı kalp atışlarını hissedebiliyordum. Koyu kahverengi saçları yüzüne dökülmüştü ama onları geriye itme zahmetine girmedi.

"Seni tanıyorum," diye konuştum, nereden olduğunu anlayamasam da.

"Hayır. Tanımıyorsun." Konuşurken dişleri keskin bir şekilde birbirine kenetlendi.

tıkladı ve parlak mavi gözlerinde bir meydan okuma parıltısı belirdi. Ağırlığını bir ayağından diğerine gergin bir şekilde kaydırды, kollarını çekiştirdi. Vücudundaki her kas, sanki kim olduğunu bilmemi istemiyormuş gibi gergindi.

"Seni bir yerden hatırlıyorum."

Uzaktaki bir kapıdan bir ses geldi ve bakışlarımı onunkilerden ayırıp kız kardeşime bakarken onu kendime doğru çektim. Tam onlara gitmelerini söylemek için ağzımı açacaktım ki küçük yumruğu çeneme geldi.

Geri sendeledim, darbenin gücü beni hazırlıksız yakalamıştı ama çabucak ayağa kalktım. Elim ağrıyan çeneme gitti ve ters ters baktım.

Ona bakarken, gözlerim sadece birkaç dakika önce beni tüketen aynı ateşle yanıyordu.

"Sana beni bırakmanı söylemişim," diye tükürdü, tam o sırada koridorlardan birinden gelen ayak sesleri duvarlarda yankılandı.

Kai, Wren'i arkasından çekerken, "Gidelim," diye homurdandı ama ben hâlâ önümdeki lanet kıza bakıyordum.

"Burada çürüyebilirsin, umurumda değil." Ondan bir adım geri çekilirken elimi çenemde gezdirdim ama bir şey vardı. Parmağımı tam olarak koyamadığım bir şey.

Onu geride bırakmamamı isteyen bir şey. Onu hatırladım.

"Lanet olsun." Arkama bile bakmadan Kai'nin gücünü hissettim ve zamanımızın tükendiğini anladım.

"İşaretini görmeme izin ver," diye talep ettim. Eğer o da bizden biriye, onu neden geride bırakmak istemediğini kendime haklı gösterebilirdim.

"Siktir git." Bileklerini göremeyeyim diye kollarını avuçlarının arasına sıkıştırmıştı. Gözleri odanın içinde geziniyor, bir noktaya uzun süre takılıp kalmıyordu. "İzim olsa da olmasa da aynı şekilde çürüyeceğim."

Elbette haklıydı ama bu gerçeği umursamak için kendimi zorlayamıyordum.

Eğildim, omzumu karnına bastırdım ve onu çok kolay kaldırdım. Keskin kalça kemiklerinin omzuma battığını hissedebiliyordum ve sessizce en son ne zaman yemek yediğini merak ettim.

Küfür etti ama ben Kai'ye baktım ve ona aldırmadan hücreden çıkarken onu takip ettim.

Girdiğimiz koridorlardan geri dönerken Kai'nin siyah dumanı önümüzden süzülüyordu. Kavrayışım onun kalçalarına sabitlenmişti.

Bana karşı mücadele etti ve eğer bu kadar hafif olmasaydı, muhtemelen onu düşürebilirdim. "Buna pişman olacaksın," diye söz verdi, sesi hırıltılı nefeslerinin sesini zar zor bastırsa da.

Haklı olsa bile, onu geride bırakmadım.

BÖLÜM 3

NYRA

My Bakışlarım yüksek ağaçların ötesine doğru yükseldi, adam beni yere indirirken tüm vücudum ağrıyordu. Tanıdık akıntı sesini duyabiliyordum.

Şelalenin sesi uzak ve sakinleştiriciydi.

Bu da saraydan daha önce hiç olmadığım kadar uzakta olduğumuz anlamına geliyordu.

Sanki sonsuza kadar yürüyecekmişiz gibi geliyordu.

Wren'in yanında duran adam, "Yeraltına inmemiz gerek," diye konuştu ama ona bakmadım. Beni lanet olası bir çocukmuşum gibi dışarı taşıyan adama bakmakla meşguldüm.

Mürekkep siyahı saçları dağınıktı, yüzüne doğru kıvrılıyordu ve hâlâ bana bakan gözleriyle uyumluydu. O kadar karanlıktılar ki bana gökyüzünün yıldızların ışığını yutacak kadar siyah olduğu fırtınalı bir geceyi hatırlattılar.

Uzun boyluydu, çenesinin çizgisi güçlü ve temiz tıraşlıydı ve yüzümü incelerken dolgun dudakları büzülmüştü.

Sert olmasına rağmen güzeldi ve bana bakış şeklinden nefret ediyordum. Ben.

Seni bir yerden hatırlıyorum.

Daha önce söylediği sözler zihnimde yankılandı ve İsyan benim bile düşündüğümünden çok daha tehlikeli.

Eğer kim olduğumu bilseydi.

Hangisinin daha tehlikeli olduğunu bilmiyordum; babamın sarayında tutsak olmak mı, yoksa kim olduğumu öğrenirlerse isyancılarla birlikte olmak mı?

Yanımda çömeldi ve elini uzatıp ön kolumdan tutarak beni kendisine doğru çekti. Gömleğimin kolunu kaldırırken kollarının kasları gerildi ve sahte bir marka ortaya çıktı.

Başparmağı yavaşça işaretin uzunluğunu takip etti ve omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni sıkıca kavradı, tutuşu tenime işledi. "Bir hainin işaretini çok iyi taşıyorsun." Sesi alçak ve sarhoş ediciydi ve o konuşurken kendimi dudaklarını izlerken buldum. "Bir dahaki sefere, işaretini taklit etmesi için daha iyi birini bul."

"Ne?" Wren arkasından sordu ve bir yanım ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissetti. Bana karşı nazik davranmıştı.

"Ayağa kalk." Beni de yanına çekerek ayağa kalktı ve benim de ayağa kalkmaktan başka çarem yoktu.

Gece havası soğuktu ve yırtık giysilerim bu soğuktan korunmama pek yardımcı olmadı. "Bu sahte." Kolumu diğerlerine doğru uzattı, kolumdaki yırtıkları hiç umursamadan parmaklarım hala içimdeydi.

"Onu hücrede gördüm, Dacre. Bana sahte gibi gelmedi."

Dacre. Hücrede onun adını söylediğini duymuştum ama şimdi, onu görebildiğimde, teni benimkini yakıyormuş gibi hissettiğimde, bu adı daha önce nerede duyduğumu hatırladım.

"Sen komutanın oğlusun."

Babam ve danışmanlarının defalarca onun ve babasının hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuştum. Acımasızlıklarından, bir isyan adına nasıl kalpsizce öldürdüklerinden bahsettiler.

Parmakları kolumun etrafında büküldü ama az önce söylediklerime yanıt vermedi.

"Yakından bak," dedi Wren'e ve hem o hem de diğer adam öne çıkıp bana bakmadan önce koluma baktılar.

Yeşil gözlerinde hayal kırıklığı vardı ama bunun beni etkilemesine izin veremezdim. Kaçmaya ihtiyacım varken olmazdı.

"Neden?" Wren sordu ama konuşurken benden uzaklaşıp Dacre'a baktı.

"Çünkü o lanet olası bir hain. Birinin işaretlerimizden birini taklit etmesinin tek nedeni, krallığına ihanet ederken ona karşı savaşamayacak kadar korkak olması. Planınız neydi? Hak etmek için parmağını bile kıpırdatmadan acımasız olduğunu bildiğin ondalıktan kaçmak için bu işareti kullanmak mı?" Dacre parmaklarını saçlarımın arasına sokarak başımı ona bakmaya zorlanana kadar geriye çekti ve yüzümü dikkatle inceledi.

"Kimsin sen?" Dokunuşu kafa derime acı veriyordu ama çenemi kilitledim ve gözlerini kısarken ona cevap vermeyi reddettim.

"Kai, durdur onu," diye yalvardı Wren ama Dacre ona hiç aldırmıyordu. Sanki her sırrımı çözebilecekmiş gibi yüzümü incelemekle meşguldü.

Titremelerini engellemeye çalışırken ellerimi yumruk haline getirdim.

"Seni baskında gördüm," dedi zahmetsizce, şüpheyi ya da kafa karışıklığına yer bırakmadan.

Ve onun sözleriyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bu doğru değil." Kelimelerim titriyor ve sahte güvenime ihanet ediyordu, sesimin tonu her hecede yükseliyordu. Derin bir nefes aldım ve sinirlerimi çelikleştirmeye çalıştım. "Seni hayatımda daha önce hiç görmedim."

Yapmamıştım. Bu kısmı yalan değildi. Onu hatırlardım.

"O gün sarayda mıydın?" Ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyor, neredeyse dilimde tadabiliyordum.

Cevabım konusunda dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

"Dacre, bırak onu." Wren elini Dacre'ın koluna koydu ama Dacre onu sıkıca tuttu. "Gitmemiz gerek. Bunu eve döndüğümüzde bitirebilirsin."

Home.

Gizli şehirleriyle ilgili hikâyeler duymuştum ve beni oraya götürdüklerinde kaçma şansımın olmayacağını biliyordum.

Ve Dacre orada güvende olmam için gerçeğe çok yakındı. "Sarayda mıydın?" diye tekrarladı, sesi alçak ve tehditkârdı.

Cevap vermeden önce bir an tereddüt ettim, söyleyecek doğru kelimeleri aradım.

"Öyleydim." Başımı salladım. "Annem orada yaşar ve çalışırdı."

Annemi. Tanrım, bugün onu düşünecek enerjim yoktu. Onun incelemesi altında bocalamak istemiyorsam olmazdı.

"Sana inanmıyorum." Kelimeleri tükürürken nasırlı avucunun sertliğini tenimde hissedebiliyordum.

Sonunda gözlerini benden kaçırdı ve elini bırakarak öne doğru sendelememe neden oldu. "Hadi eve gidelim. Onun yalanlarıyla orada ilgilenebiliriz."

Kai yolu göstermeden önce başını salladı ve Wren yanıma geldi. Kolunu bir anlığına benimkine dayadı ve beni izlediğini hissedebiliyordum ama ben önüme baktım. Bakışlarına karşılık veremeyecek kadar suçluluk duygusuyla doluydum.

Ve bundan sonra yaptığım şey için daha da fazla suçluluk hissedeceğimi biliyordum.

Ağaçların arasından ilerledik, attığımız her adımda orman daha da sıklaşıyordu ve ben de arkalarından gittim. Dacre omzunun üzerinden bana bakıp duruyordu ama ben ona bakmayı reddettim. Kendi kafamda bir sonraki hamlemi düşünmekle meşguldüm.

Karanlık üzerime çökmüştü, boğucu ve inatçıydı. Vücudumdaki her kas yorgunluktan ağrıyordu ve yön duygum yoktu, ağaçların labirentinde kaybolmuştum.

Önümde duran her seçeneğin ölümümle sonuçlanacağına dair ezici korkunun içinde kayboldum.

Açlık midemi tırmaladı ve ben de onu bastırdım. En son ne zaman yemek yediğimi düşünmemeye çalıştım, günleri saymaya cesaret edemedim.

O hücrede ne kadar kaldım?

Kai elini havaya kaldırdı ve hem Dacre hem de Wren hemen yavaşladı. Orada bir şey var mı diye dinlemeye çalıştım ama hiçbir şey duymadım ya da görmedim.

Bu da bizi gizli şehre götürmeye hazırlandıkları anlamına geliyordu. Eğer kaçacaksam, bunu şimdi yapmalıyım.

Babamın krallığında ya da isyanda asla özgür olamayacaktım ve bu özlemini duyduğum tek şeydi.

Derin bir nefes aldım ve kalan tüm gücümü topladım. Ses çıkarmamaya dikkat ederek küçük bir adım geri atarken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Kimse bana bakmak için dönmedi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan karanlık ormanın içine daldım. Olabildiğince hızlı hareket ettim, nefesim kesik kesik geliyordu.

Karanlığa doğru hızla ilerlerken arkamda yaprakların ve dalların çıtırtıları ve kırılmaları yankılandı ve beni gözden uzak tutmasını umarak kalın bir meşe ağacının arkasına saklandım.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda beni takip ettiklerini görmeyince derin bir nefes aldım.

"Küçük hain." Dacre beni irkiltti, sesi alçak ve tehditkârdı, her kelimesi zehirle doluydu.

"Kahretsin," diye küfrettim içimden ve hızla diğer yöne baktım ama hâlâ ondan bir iz yoktu.

Ağacın arkasından sürünerek çıktım, karanlıkta onu ararken kalbim göğsümde çarpıyordu. Tekrar koşmadan önce ciğerlerimi doldurdum.

Aramıza mümkün olduğunca çok mesafe koymaya çalışırken zayıf bacaklarım öfkeyle pompalanıyordu.

Ormanda gece havası serin ve nemliydi ve giysilerimin tenime yapıştığını hissedebiliyordum. Arkamdan gelen ayak sesleri beni teşvik etti ve daha fazla ittim, bunu yaparken kalçalarım ağrıyordu.

Bir el omzumu öyle bir kuvvetle kavradı ki, Dacre ile çarpışana kadar savruldu. Nefesimi tutmaya ve yönümü yeniden bulmaya çalışırken kalbim dehşet içinde hızla çarpıyordu. Omzumdaki kavrama sert ve inatçıydı, sanki üzerime kapanan bir mengene gibiydi.

Sırtarak bana baktı, parmakları omzuma batıyordu. "Bu da ne? Benden kaçıyor musun?"

"Bırak gideyim."

"Böyle bir şey olmayacak, küçük hain."

Parmakları omzuma saplandığında irkildim, basınç keskindi. Kavrayışından kurtulmak için mücadele ettim, göğsümde panik yükseliyordu.

"Bana öyle deme." Sertçe yutkundum, çenemi eğdim ve sözlerime sırtışıyla şaşırtıcı bir tezat oluşturan sert yüz hatlarına bakmak için başımı kaldırdım.

"Ama sen lanet olası bir hainsin." Sesi alçak ve sarhoş ediciydi ve o konuşurken kendimi dudaklarını izlerken buldum. Bileğimi sanki izi bir kez daha inceliyormuş gibi önüne kaldırdı. "Sanki saklayacak bir şeyin varmış gibi."

"Onu yakaladın mı, Dacre?" Kai'nin bize doğru geldiğini duyabiliyordum ve panik beni pençeledi.

Ağır bir botu tüm gücümle ileri doğru ittim ve Dacre'ın uyluğunda daha önce fark ettiğim iyileşmekte olan yaraya nişan aldım.

"Siktir!" Acı dolu bir iniltiyle iki büklüm oldu ve beni tutmayı bıraktı.

Hiç vakit kaybetmeden ondan tekrar uzaklaştım ve olabildiğince hızlı koşmaya başladım.

Ama birkaç adım atamadan arkamdan gelen bir darbeye yere yuvarlandım.

Bedenimin yere çarpma kuvveti göğsümde yankılandı ve beni nefes nefese bıraktı. Sırtımda onun baskıcı ağırlığını hissettim ve altımdaki toprağı ve yosunu çılgınca tırmaladım, ona karşı itmek için çaresizce kaldıraç aradım.

"Bırakın beni!" Bağırdım, kendimi kurtarmak için çaresizce sırtüstü döndüm. Ama Dacre acımasızdı, beni sert ve nemli zemine iterken parmakları etime saplanıyordu. Çılgınca çırpındım, onu tekmelemeye çalıştım ama iki bacağıma da kendi bacaklarıyla sıkıştırdı, ta ki altında kıvranmaktan başka bir şey yapamayana dek.

Onu üzerimden atmak için vücudumu ona doğru itmeye çalıştım ama bu onu bana daha çok bastırmaktan başka bir işe yaramadı. "Bunu sadece kendin için zorlaştırıyorsun." Vücudu kıpırdamıyordu ve ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Yüzü benimkine birkaç santim kalana kadar yakınımaya eğildi ve alçak sesle konuştu. "Şimdi pes edersen sana gereğinden fazla zarar vermem." Sözlerindeki tehdit omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve kalbim göğsümde çılgınca çarptı. Eğer beni şehirlerine geri götürürlerse, bunun ölümünden daha fazlası anlamına geleceğini biliyordum; orada beni çok daha kötü şeyler bekliyordu.

Eğer kim olduğumu öğrenirlerse.

Tutuşuna karşı koydum, gözlerim alev alev yanıyordu. "Seninle geri dönmektense ölmeyi tercih ederim," diye hırladım dişlerimi sıkarak.

Bu bir yalandı. Ölmek istemiyordum ama her şeyden çok babamın oyununda bir piyon olmak istemiyordum.

Dacre'ın dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve tehlikeli bakışları beni delip geçiyor gibiydi. Tuhaf bir his omurgamdan yukarı süzülürken kalbim hızla çarpıyordu; korku, karnımda derin bir ağrıya neden olan yabancı bir şeyle iç içe geçmişti.

"O zaman sana ölümü dileteceğim." Konuşurken sesi zar zor duyuluyordu, neredeyse bir fısıltı gibiydi ve tüylerimi diken diken etti.

Kasıklarına bir tekme atmak için uyluk kaslarımı gerdim ama sert kalçasına çarpmaktan başka bir şey yapmadım. "Buna pişman olacaksın." Nefesi kulağıma değene kadar yaklaştı, kısık ve hırıltılı.

Ben tepki veremedenden nasırlı eli boğazıma sıkıca bastırdı ve gözlerinde alev alev yanan bir öfke gördüm.

Başparmağı yavaşça boynumdaki nabzın üzerinde gezindi ve damarlarımda bir akım oluşmuş gibi hissettim. "Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok." Kalçalarımın oturma kadar yavaşça arkasına yaslandı.

Beni sıkıca kavradı, elleri bana karşı sertti. Durumun nihai olduğu ve bana kaçmak için hiçbir umut bırakmadığı için parmaklarımdaki titremeyi durdurmaya çalıştım.

Gözlerimin ucuyla, ay ışığında tepemizde duran Kai'nin öfkeyle kısılmış gözleriyle bana baktığını görebiliyordum. Ama tek odaklanabildiğim

Dacre'ın gözbebeklerinin benimkilerle kilitlenirken genişlemesiydi.

"Onu yeraltına götürelim." Kai'nin sesi karanlık ve yumuşaktı ama dikkat istiyordu. "Muhafızlar bu ormanda bizi arayacak kadar cesur olmadan önce oraya varmalıyız."

Ama Dacre'ın gözleri ateş gibiydi, beni tüketmekle tehdit eden korkuya rağmen bakışlarını tuttuğumda tenimde parlıyordu. Teslim olmayı reddederek çenemi sıktım.

"Başkente geri dönmeyeceğim," dedim meydan okurcasına, ama bu bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı. "Oraya geri dönmeyi reddediyorum."

Dacre'ın gözlerinin etrafındaki bronz ten beni incelerken kırıştı. Beni ayağa kaldırırken elleri bileklerimi demir prangalar gibi sıktı.

İsyancıların tutsaklarına yaptıklarıyla ilgili fısıldanan hikâyeleri düşündükçe damarlarıma korku doldu. Aklımdan işkence ve acı görüntüleri geçti.

Beni saklı şehre götüreceklerdi. Yıllardır hakkında hikâyeler duyduğumuz ama hükümdarın asla bulamadığı şehre.

Soyu benimle biten hükümdar.

BÖLÜM 4

NYRA

T Her biri diğerlerinin arkasını dikkatle kollayarak bir bütün halinde hareket ediyordu ve bana uyum sağlamak için en ufak bir yavaşlama göstermediler. Wren'in açık renk saçları bana bakmak için döndüğünde yüzünün önüne düştü.

Bana küçük, sempatik bir gülümseme verirken gözleri hüznle doluydu.

Beni yönlendirdikleri yolda tökezleyerek ilerlerken kalın dallar giysilerimi tırmaladı. Dacre ellerimi birbirine bağlamıştı ve Kai beni ileri doğru çekerken sert ip bileklerime batıyordu.

Kai sanki tekrar kaçacağımdan endişeleniyormuş gibi beni sıkıca tuttu. Beni sık orman boyunca çekerken deri üniformasının altında kolları şişiyordu. Kalın bir köke takılıp tökezledim ve dizlerimin yere çarpmasının verdiği acıya karşı dişlerimi sıktım.

Kai ayağa kalkmama yardım etti ama tek kelime etmedi.

Sonsuzluk gibi gelen bir sessizlik içinde yolumuza devam ettik. Ayaklarım ağrıyordu ve midem hâlâ açlıktan homurdanıyordu. Dacre'a gizlice bakıyor, geniş omuzlarının bizi bilmediğimiz bir yöne taşımalarını izliyordum. Ellerimi bağlayıp beni Kai'ye teslim ettiğinden beri benimle tek kelime konuşmamıştı.

O da bana doğru bakmamıştı.

Ama ay ışığı simsiyah saçlarında dans ederken, yemyeşil ağaçlar yerini küçük bir koruluğa bırakana kadar ona baktım.

Dolunay, açıklığın üzerine gümüş bir parıltı yayarak ortasındaki devasa ağacı aydınlatıyordu. Gövdesi daha önce gördüklerimden daha genişti ve dalları sanki gökyüzünü kucaklamaya çalışıyormuş gibi gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Ayın kendisi. Boğumlu köklerden oluşan karmaşık ağ, tabandan uzanarak ağacı yere sabitliyordu.

"Orada dur," diye gürledi Kai, hançerlerinden birini kınından çıkarıp ellerimdeki ipi keserken gözleri beni olduğum yere mıhladı. Tek bir hamleyle zahmetsizce parçalandı. Hızla bileklerimi ovuşturdum ve onlara yeniden hayat vermeye çalıştım.

Kıpırdamadan dururken ağacın sert kabuğunun sırtıma serin bir şekilde bastırıldığını hissettim. Dacre hemen önümde ilerledi ve ellerini önünde birleştirdi, avuçlarını açarak kulağıma kadim gelen bir dilde anlayamadığım kelimeler fısıldadı. Parmaklarından parlayan altın iplikler halinde süzülen büyüü izlerken alnımda ince bir ter tabakası oluştu.

Ayaklarımızın altındaki zemin titremeye başladı ve toprakta küçük çatlaklar oluştu. Toprak büküldü, ağaçlar sallanmaya başladı ve ben destek için gövdeye tutunarak geriye doğru tökezlerken yapraklar yere savruldu.

Büyü hayatımda her gün kullanılıyordu ama bununla karşılaştırıldığında sıradan geliyordu.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım, sesim korkumun her zerresini ele veriyordu.

Dacre bana cevap vermedi, sanki uzanıp elementleri fiziksel olarak kontrol edebilirmiş gibi sadece önündeki zemine odaklandı. Alçak bir gümbürtü havayı doldurdu ve yer ayaklarımızın altında kabarmaya başladı. Sarsıntılar güçlendikçe enerji derimin üzerinde dans ediyor gibiydi.

Ağaç şiddetle titriyor, gövdesi uğursuzca gıcırıyor, sallanırken kıymıklanan odunların sesini duyuyordum.

Çimenli toprak, karanlığın içine düşen toprak ve taşlardan oluşan bir çığla aniden kayboldu.

Düşerken çığlığım etrafımda keskin bir şekilde yankılandı, kollarım düşüşümü durduracak bir şey, herhangi bir şey bulmak için umutsuzca çırpınıyordu. Ama artık çok geçti. Karanlığın içine düştüm ve ciğerlerimden nefesimi çalan buz gibi suya daldım.

Nefes nefese kaldığımda ağzım sonuna kadar açıldı ama ciğerlerime hava yerine tuzlu sıvı doldu. Yüzeyi bulmak için çılgınca çırpındım. Oksijen için umutsuzca çırpınırken göğsüm sıkıştı ve görüşüm mürekkep karanlığıyla bulanıklaştı. Kollarım sallanırken, tutunacak bir şey ararken panik beni tüketti. Ama su bana kurtuluş sunmadı. Beni daha da derinlere iterken acımasızdı.

Su üstünde kalma mücadelesi yüzünden zaten gevşemiş olan pelerinin aniden bedenimi sıkıca sardı. Daha derine sürüklenmeyi bekleyerek çırpındım ve tekmeledim ama bunun yerine bir şey beni yüzeye doğru çekti. Soluk soluğa ve çırpınarak sudan çıktığımda ciğerlerim hava almak için yanıyordu.

Güçlü bir el pelerininin arkasını kavradı ve beni kolaylıkla yukarı doğru çekerek vücudumun üst kısmının yere sıkıca bastırılmasını sağladı. Göğsüm sert toprağa karşı kabardı.

"Sen iyi misin?" Wren, arkasında Kai olduğu halde karanlık merdivenlerin son basamağından aşağı inerken sordu. Gözleri yüzümü taradı ama ben sadece başımı salladım.

Yalan söylemek son zamanlarda çok kolaylaşmıştı.

Dacre beni ahşap merdivenlerin dibine doğru çekti ve ben de koşar adımlarla sahanlığa çıktım. Su, gece yarısı denizi gibi siyah bir uçurumdu, ne bir ışık ne de bir hareket vardı.

Güneş ışığı hâlâ üstümüzdeki toprak yarığında içeri süzülüyordu ve gözümü kırıştırtarak tepeye kadar uzanan ve mağaranın tabanında son bulan merdivenlere baktım.

Beni olacıklara hazırlayabilirlerdi, merdivenleri onların indiği şekilde kullanmama izin verebilirlerdi ama düşmeme izin verdiler.

"Bu taraftan." Dacre'in sesi kaba bir zımpara kâğıdı gibiydi ve suyla çevrili ince toprak şeridine doğru başıyla işaret etti.

Mağaranın içine doğru ilerledikçe, duvarlar düzinelerce yüzen meşaleden gelen sıcak bir ışıltıyla canlandı. Ateş ışığı pürüzlü taşlar üzerinde dans edip titriyor, yanlarında dans ediyormuş gibi görünen gölgeler oluşturuyordu.

Wren'in arkasından yakından takip ettim, korku ve merak içimde savaşıırken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Sivri kayalardan oluşan keskin bir köşeyi döndüğümüzde, izlerimin üzerinde durdum. Önümde başka bir dünyadan gelen ruhani bir şehir uzanıyordu; yarısı ürkütücü suya batmış ve güneş ışığının yokluğuyla örtülmüş muazzam bir antik mimari. Kırık vitray pencerelerin kaba silüetleri, gökyüzünden yıldızlar gibi sarkan yüzlerce fenerin titrek ateş ışığını ve yılan gibi kıvrılan nehrin dibine dizilmiş ufalanan taşları yakalıyordu.

Binalar ve küçük arazi parçaları yüzlerce küçük asma köprü ve patika ile birbirine bağlanmıştı. Yukarıda, kalın yosunlar ve sarmaşıklar

Binaların çatılarına tırmanıyor ve sanki susamış gibi suyun kenarını öpene kadar kenarlardan aşağıya doğru kıvrılıyorlardı.

Sinirlerim gergindi ama bu yere ilk kez bakarken içimi kaplayan merak duygusunu inkâr edemezdim. Bir yanımda bu anın tadını sonsuza dek çıkarmak isterken, bir yanımda neden burada olmamam gerektiğini düşünmeye başlamıştı bile.

Babamın bir ömür boyu aradığı şehir.

Baktığım her yerde insanlar dolaşıyordu, çoğu Dacre gibi dövüş derisi giymişti ama bazıları üniforma yerine normal kıyafetler giyiyordu.

Köprülerde ve dar toprak yollarda yürüyen en az yüz kişi vardı. Bazıları binalara girip çıkarken, pencerelerden diğerlerinin gün için yerleştiklerini görebiliyordum.

"Bu imkânsız." Titrek bir nefes aldım, sesim ancak bir mırıltının üzerindeydi.

Dacre sert bakışlarını bana çevirdi. "Sizin için imkânsız olabilir. Ama bizim için burası bildiğimiz tek ev."

"Anlamıyorum." Konuşurken sesim titriyor, bedenim gerginlikle sarsılıyordu. "Böyle bir şeyi nasıl saklayabildiniz?"

Dacre'ın yüzü sertleşti, sesi ufuktan gelen bir fırtına gibi alçak ve ciddiye. "Sanki biz sana bunu söyleyecekmişiz gibi. Kime ihanet ettiğinizi bile anlayamıyorsunuz. Sana güvenmiyorum."

Bakışlarımı ondan kaçırdım, bir yandan onun sert sözlerini duymamaya çalışırken bir yandan da saklı şehrin görüntülerini ve seslerini dinlemeye başladım. Babamın bana anlattığı efsanelerden çok uzaktı. Korku hikâyelerinden ve acımasız isyancılardan bahsetmişti ama bu bir şekilde farklı hissettiriyordu.

Etrafıma baktığımda, burası sadece hayatta kalmaya çalışan, babamın elinden aldığı bir şeyi yeniden inşa etmeye çalışan insanlardan oluşan bir şehir gibiydi.

Yine de, omurgamdan yukarı tırmanan korkuyu atamıyordum.

Babamın bu görünmeyen dünyaya karşı nefret ve küçümseme sözleri zihnimde yankılandı, ancak yeryüzünden oyulmuş gibi görünen geniş köprü ve tünel ağına baktığımda aynı küçümsemeyi bulamadım. Parıldayan meşaleler sonsuz bir gökyüzüne dağılmış yıldızlar gibi parlıyordu ve kimsenin bunu yok edebileceğini düşünemiyordum.

"Çekil." Bir kadının güçlü eli beni düşüncelerimden kopararak ileri doğru itti ve ona bakmak için döndüm.

Aşağı yukarı benim yaşlarımdaydı, tepeden tırnağa dövüşçü derisi giymişti ve vücudunda daha önce hiç görmediğim kadar çok silah vardı. Gözleri, bakışlarının altında rahatsız edici bir şekilde kaymama neden olan bir yoğunlukla beni delip geçti.

Her şeyi kavramakla o kadar meşguldüm ki onun yaklaştığını fark etmemiştim.

"Baban seni bekliyordu." Sola doğru başını sallarken Dacre'ın bakışlarıyla buluşmak için gözlerini benden kaçırdı.

"Eminim öyledir, Mal." Dacre ona neredeyse hiç dikkat etmeden yanından geçti.

"Bir sürü acemi asker getirdiler." Bu kelimeyi yüzünde alaycı bir ifadeyle söyledi ve midem bulandı. "Onlarla senin ilgilenmeni istiyor."

Dacre yıpranmış bir köprüden geçmeden önce yorgun bir iç çekti. Geri kalanımız da onu takip etti ve ben abanoz rengi suya bakarken tahtalar altımızda gıcırdadı. Önümüzde heybetli bir yapının belirlediği diğer tarafa ulaştığımızda kısa süreli bir rahatlama nefesi aldım. Yüksek duvarlar kalın gri taştan yapılmıştı ve tepesinde siyah harflerle *İsyan* yazan yıpranmış ahşap bir tabela vardı.

İçeri girdiğimizde, küçük bir grup halinde bir araya toplanmış birkaç kişi vardı. Ama gözlerimi alamadığım şey, uzak duvara karşı birlikte dizilmiş yedi kişiydi.

Her birinin kıyafeti kir ve pislik içindeydi ama gözlerindeki açlığı görmezden gelemiyordum. Bu açlık bana onların babamın zulmünden kaçmaya çalıştıklarını söylüyordu.

"Sıraya girin." Mal önümde duran diğerlerine başıyla işaret etti ve ben bir adım daha atmadan önce aptalca arkama baktım.

Wren'in gözleri benden uzaklaştı, kapının yanında dururken elleri gömleğinin eteğiyle oynuyordu. Dacre ve Kai küçük grubun yanına doğru yürüdüler, konuşurken başlarını birbirlerine doğru eğmişlerdi. Omuzlarımı dikleştirdim ve etrafımızdakilerin bakışlarına ve fısıltılarına aldırmadan sıraya doğru yürüdüm.

Sıraya dizilmiş yedi kişinin yüzlerine baktım ama hiçbirini tanıımıyordum. Buraya dizildiklerine göre Marmoris'li olmalıydılar ama krallığının insanları beni tanıımıyordu.

Bir isim, hakkında hikayeler anlatılan bir karakter biliyorlardı.

Ama ben babamın sakladığı, varisi olarak kabul etmeyi reddettiği prenesten başka bir şey değildim.

Bakışlarım bana en yakın olan adamla buluştu ve bana bakarken gözleri büyüdü. Yavaşça ona doğru adım atarken karnım sıkıştı.

Onu tanıımıyordum ama bakışlarındaki yoğunluğu hissedebiliyordum. Ne kadar gergin olduğumu belli etmemeye çalışırken duraksamama neden oldu.

"Prenses?"

Sesi bana ulaştığında kalbim hızla çarpmaya başladı, ancak bir fısıltıdan fazlası değildi. Başımı yavaşça ona doğru çevirdim, bunun olduğuna inanmaya cesaret edemiyordum; yüz ifademdeki ham korkuyu anlamış gibiydi.

"Ben düşündüğün kişi değilim."

Gözlerini benimkilere kilitlemişti, içlerinde şiddetli bir kararlılık yanıyordu. Ama Dacre bir adım öne çıkınca adamın bakışları benden uzaklaştı ve içimde dolaşan korkuyu açığa vurdu. Mal, Dacre'in yanına gitti ve ona bir parşömen uzattı; Dacre dikkatini tekrar bize vermeden önce parşömeni hızlıca gözden geçirdi.

"İsyana hoş geldiniz," dedi Dacre, sesi odadaki herkesin dikkatini çekiyordu. Sert bakışlarında *karşılamadan* eser yoktu.

Yanımdaki adam ayaklarını kaydırdı ama ben bakışlarımı ileriye dikmeye devam ettim.

"Bazılarınız kendi özgür iradeleriyle buradalar ama burada olmayanlar için sizi aydınlatmama izin verin. Marmoris Krallığı'nın koruması, tünedikleri o dağdan indiğiniz anda sona erer. Artık Enveilorian topraklarındasınız. Ya bizimle olursunuz ya da kılıçlarımızla ölürsünüz."

Dacre'in sesi gök gürültüsü gibi gümbürdüyor, etrafımızdaki havayı sarsıyordu. Gözleri çelik gibi soğuktu, geniş omuzları kararlı bir duruşla dikleşmişti.

"Kral Roan'ın yılanlarının topraklarımızdan güney kıyılarına geçmesine izin vermiyoruz. Ya onun zulmüne karşı bizimle birlikte savaşsınız ya da hepimiz için bir hain olursunuz."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve alnımda ter damlaları oluşuyordu. Ciddi olamazdı, değil mi?

Yanımdaki adam konuştu ve ben gerildim. "Siz pis hainlere asla katılmayacağız. Kral Roan tek gerçek hükümdardır."

"Yine de onun vergisinden mi kaçırıyorsun?" Dacre başını eğdi ve bu hareket bana yırtıcı bir hayvanı hatırlattı.

"Başkente döneceğim ama kralım için ayıracak sihrim yok."

Adam konuşmasını henüz bitirmişti ki Dacre kolunu ileri doğru savurdu ve onun tuttuğunu bile fark etmediğim bir hançer çıkardı. Adamın boynuna saplanmadan önce keskin bir ısılla havada uçtu.

Ani ses beni irkiltti ve yanağıma sıcak ve ıslak bir şey çarptı. Pelerinine baktım ve kanın hâlâ ıslak olan kumaşa karıştığını gördüm. Parmaklarım titreyerek silmeye çalıştım ama sadece bulaştı ve daha da yayıldı.

Sol tarafımdaki birinden düzensiz bir çılgılık geldi, ardından adamın bedeni yere yığılırken boğuk hıçkırıklar yükseldi.

Cansız bedene bakarken nefeslerim sık ve kesik kesik geliyordu. Bakışlarımı kaçırdığımda Dacre'ın gözleri benimkilere kilitlendi ve derinliklerinde örtülü bir şeyin titrediğini görebiliyordum.

Çenesini sıkı ve gözleri kor gibi yanarak ters ters baktı. "Kraliyet destekçilerine karşı toleransımız yok," diye homurdandı. Hava gerginleşirken sözleri odada yankılanıyor gibiydi. "Ya bize katılırsınız ya da onun kaderini paylaşırsınız."

Benimle birlikte duranlara bakarken görüşüm bulanıklaştı. Herkes ürkütücü bir sessizliğe bürünmüş ve olduğu yerde donmuş gibi duruyordu.

Dacre'a dönüp bakarken kalbim hızla göğüs kafesime çarpıyordu. Çenesi sıkıca kenetlenmiş, kaşları çatılmış ve yüzünde soğukkanlı bir maske oluşturmuştu. Soğuk, hesapçı gözlerini izlerken, bir başkasının canını alırkenki umursamazlığına tanık olurken, vücudumun her santimi korku ve öfkeyle titriyordu.

Sadece bu gece kaç can almıştı?

Düşüncelerim babama ve güç peşinde koşarken yaptığı zulümlere kaydı. Zarar verdiği masum insanlar, yaydığı yalanlar.

Dünyamız zalimlikle doluydu ve onun yüzünden krallığımızda vahşet ve ıstırapın geliştiğini bilmek beni suçluluk duygusuyla kemiriyordu.

Halkımıza öyle acılar çektirdi ki, şimdi önünde durduğum bu isyanı yaratmak zorunda kaldılar, sonra da zulmünü kutlamadıkları için onları cezalandırdı.

Onları canavara dönüştürmüştü.

"İsim?" Dacre sıradaki ilk kişiye, benden en uzakta olana başıyla işaret etti.

"Irina." Kadın konuşurken çenesi titriyordu. "Ben bir çiftçinin karısıyım... bir çiftçinin karısıydım."

Dacre soğukkanlılığını korudu ama gözleri ona ihanet etti. Kadının yüzünde geziniyor, hüznü ve özlem karışımı bir ifadeyle her ayrıntıyı inceliyorlardı. "Peki ya senin seçimin?" Sanki kadının hayatı söz konusu değilmiş gibi çok basit bir şekilde söylemişti.

"Kral Roan kocamı öldürdü." Çenesini kaldırdı ve gözlerini öfke doldururken o titremeden eser kalmamıştı. "Ondalık vergisini ödeyemedi ve bu yüzden onu öldürdü."

Dacre çenesini sıkarken boğazım düğümlendi ama tek kelime etmedi.

"Ben de katılmak istiyorum." Irina'nın sesindeki kararlılık o kadar netti ki, duvarlarda yankılanıyor ve herkesin dikkatini çekiyor gibiydi. Ağzı ince bir çizgi halindeydi, elleri iki yanında yumruk olmuştu ve gözlerindeki ılık tutkuyla yanıyordu.

"Senin sihrin." Kadın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken Dacre onu dikkatle inceledi. "Hangi büyüye sahip olduğunuzu bilmemiz gerekiyor ki burada en çok nerede işe yarayacağınızı bilelim."

Ellerim iki yanımda yumruk oldu.

Irina'nın gözleri bir süre odada gezindikten sonra tekrar Dacre'a takıldı. Derin bir nefes alarak yavaşça nefesini verdi ve neredeyse duyulmayacak şekilde mırıldandı: "Bende toprak büyüü var."

"Güzel," diye yanıtladı Dacre, yüzü hafifçe yumuşayarak. "Bundan daha fazlasını kullanabiliriz." Omzunun üzerinden koyu tenli ve saçları yeni yağmış kar kadar beyaz olan yaşlı bir adama doğru baktı. "Sen Calix'le gideceksin. Kendisi tasarımın başıdır."

Irina adımlarında en ufak bir tereddüt olmadan adama doğru ilerledi.

Dacre hemen sıradaki kişiye döndü; kum rengi saçları ve deniz renginde iri gözleri olan, bırakın bir isyana katılmayı, sakal bırakacak yaşta bile görünmeyen bir çocuktan bu. "İsim ve mevki."

Gergin bir şekilde yutkunurken çocuğun boğazı düğümlendi, odayı ararken gözleri geniş ve telaşlıydı. "Cedric Fallon, efendim."

Dacre bir kaşını kaldırdı, bakışları deliciydi. "Nerelisin, Cedric?"

Cedric'in vahşi bakışları sanki herkesin göremediği bir şeyi bulmaya çalışıyormuş gibi odayı tekrar tekrar taradı. Bir an sessiz ve hareketsiz durdu, düşüncelerinin başka bir yerde olduğu belliydi, sonra usulca, "Babam. Bir yıldan uzun bir süre önce isyan tarafından kaçırıldı."

Konuşurken Dacre'ın adem elması sallanıyordu ve içimi ağır bir korku hissi kapladı. "Babanın adı ne?"

Cedric hemen, "Ammon," diye cevap verdi.

Dacre Kai'ye baktı ve Kai hemen Dacre'nin yanına geldi, sonra da ne dediğini anlayamadığım bir ses tonuyla konuştular.

"Kai'yi takip et." Dacre ona doğru başını salladı. "O seni götürecekt."

Damarlarımda öfke alevlendi. Cedric'in babası hayatta mıydı, yoksa krallığına ihanet etmek istemediği için o adamın boynuna bir hançer mi fırlatmışlardı?

Ama Cedric bu soruları sormadı. Kai'nin arkasından hızla ilerledi ve az önce girdiğim kapıdan çıkarken onu takip etti. Giderken her adımını izledim. Dacre'a ya da sorguladığı bir sonraki kişiye zerre kadar dikkat etmeden.

Çocuğun gözümün önünden kayboluşunu izlerken midem bulandı ve tüylerim diken diken oldu. Dacre sırayı takip ederek insanları sorgulamaya ve uygun gördüğü yerlere atamaya devam etti. Şifacılar, büyüsü toprağa dayanan bir başkası ve elementleri manipüle edebilen biri vardı. Dacre'ın bana ulaşması an meselesiydi ve onlara söylediği sözlerle odaklanmaya çalıştığımda bile aklımdan geçen tek bir düşünce vardı.

Ölecektim.

Onlara sunacak hiçbir sihrim yoktu. Gerçekte kim olduğumu asla öğrenemeseler bile, onlara hiçbir fayda sağlamadım.

"Ya sen?" Dacre yanımda yerde yatan adamın cesedinin etrafından yavaşça dolandı ve tam önüme geçerek görüşümü engelledi.

Koyu renk gözleri bana bakarken soğuktu ve çenesi o kadar sıkıydı ki derisinin altındaki kasların hareket ettiğini görebiliyordum. Yüzümdeki kararlılığın onun yüzündeki küçümsemeyle eşleşmesini umarak çenemi dik tuttum.

"Peki ya ben?" Ona cevap verirken dişlerimi sıktım.

"İsim?" Başını yana eğip cevabımı beklerken yüzünde bir şüphe maskesi vardı.

Adımın hecelerini neredeyse dilimde tadabiliyordum ama söyleyecek kadar yaklaştıklarında, ağızımdaki kanın metalik tadını alana kadar onları ısırdım.

"Nyra." Annemin adını söylerken sesim titredi, ona kraliçe dedikleri anda unutulmuş bir ad. Kimsenin bilmediği bir isim.

onu soğuk toprağın altına yatırdıklarını ve bir başkasına vermek üzere unvanını elinden aldıklarını hatırlıyor gibiydi.

Babamın yanında olacak başka bir kadın bulması sadece birkaç gününü aldı.

Ona gerçek bir varis doğuracak bir kadın.

Asla benim kraliçem olamayacak bir kadın.

Annemin ölümünün ardından onun önünde eğilmeyi reddettiğimde babamın sırtıma indirdiği kırbaçları hâlâ hissedebiliyordum.

"Peki Kral Muhafızları seni neden o hücreye kilitledi?" Dacre'ın gözleri karanlık ve tereddütsüzdü, bakışları yoğun bir şekilde benimkilere kilitlenmişti. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım, bakışlarını üzerimde tutarken arkamı dönme dürtüsüyle savaştım.

"Çünkü çalmamam gereken bir adamdan on sikke çaldım." Sesim hafifçe titredi. Bu gerçektir ve Micah'nın bana sokaklarda öğrettiği ilk derslerden biriydi. *Hikâyenin olabildiğince gerçeğe yakın tut.*

"Kralın adamı olduğun için mi?" Dacre sesinde küçümseme ile sordu.

"Çünkü beni yakalattı."

Gözleri beni tepeden tırnağa tararken Dacre'ın dudakları sırtarak kıvrıldı. Gözleri eğlenceyle parlıyordu ve onun kendini beğenmişliği karşısında içimde bir sıkıntı hissetmekten kendimi alamadım.

"Büyün kaçmana yardım etmedi mi?" Dacre'ın gözleri, parmak eklemlerim bembeyaz olacak kadar sıkılmış olan ellerime odaklanırken kısıldı.

Sorduğu soru zihnimde sessizce ve ısrarla yankılanan bir soruydu. Ben Kral Roan'ın ilk çocuğuydum, Marmoris tahtının varisiydim.

Ama bir krallığın varisleri güçsüz olamazdı.

Babam bunu çok iyi biliyordu ve sözleri zihnime kazındı, hayal kırıklığının sürekli bir hatırlatıcısı oldu.

Güçsüzdüm ve bu da beni güçle büyüyen bir krallık için değersiz kılıyordu.

"Sahip olduğum gücü sana söylememe gerek yok." Omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım, içimde herhangi bir tereddüt belirtisi görmesine izin vermemeye kararlıyım. Dudakları kendini beğenmiş bir ifadeyle geri çekildi ve bir adım daha yaklaştı.

Bakışları üzerimde geziniyordu ve konuştuğunda sesi alçak ve soğuktu. "Ş u r a d a k i arkadaşın gibi olmayı mı tercih edersin?" Eliyle işaret etti.

Hâlâ ayaklarımızın dibinde yatan adama doğru döndüm ve yüzümü soğukkanlılık maskesine dönüştürmeden önce içimde tiksinti ve korku alevlendi.

"Yani benden baskıcı bir hükümdara karşı savaşa katılmamı istiyorsunuz, sadece bana ondan gördüğümden daha fazla vahşet göstermek için mi?"

Dacre'in sırtışı buharlaştı, çenesi gerildi. Etrafımızdaki insanlar arasında bakışmalar oldu ve fısıltılarını duyabiliyordum ama Dacre'a odaklandığım için hiçbirini algılayamıyordum.

"Eğer bunun olduğunu düşünüyorsanız"- elini yanımdaki adama doğru salladı -"Kralınızın yapabileceğinden daha fazla zalimlik yapıyorsanız, o zaman buraya getirdiğimiz en büyük aptallardan birisiniz demektir."

Başını yavaşça iki yana salladı ve midem öfke ve dehşet karışımı bir duyguyla sıkıştı. Sadece birkaç dakika önce daldığım karanlık sudan hâlâ üşüyor olmama rağmen avuç içlerim nemli bir hal aldı ve omurgamdan aşağı ter damladı.

"Bu çok utanç verici." Benden uzaklaşmaya başladı.

"Bir zalimlik diğerini hak etmez." Kollarımı kavuşturdum ve sırtındaki gergin kaslara baktım. "Krala kızgınsın ama krallığının kadın ve erkeklerini cezalandırıyorsun, öyle mi?"

Dacre'in ayakları adımlarının ortasında durdu, vücudu olduğu yerde dondu kaldı. Bakışları uzak bir noktaya sabitlenmişti ve bana dönmeden konuştu. "Halkını kurtarmak için bir şey yapmaktansa kalesinde saklanıp ölümlerini izlemeyi tercih eden bir kralın peşinden gidecek kadar aptal olanları cezalandırırız. Krala sadık olan bizim için düşmandır."

Durakladı ve yavaşça başını çevirdi, ışığı yansıtmayacak kadar karanlık gözleri ortaya çıktı. Bakışları iki katı oniks parçası gibiydi, hiç kıpırdamadan izliyordu.

"Sadakatin nerede, küçük hain?"

"Bana öyle deme." Bana taktığı isim gerçeğe çok yakın olduğu için sesim zehirle doluydu.

"Sana ne istersem onu derim." Dacre vücudunu yavaşça bana doğru çevirdi, gözleri kısık ve sesi sertti. "Sana bir kez daha soracağım: Sadakatin nerede?"

"Benim sadakatim yok..." Baba demek dilimin ucundaydı, ama kelimelerimin üzerinde tökezledim. "Kral."

Bana dikkatle baktı, bakışları dudaklarımın altında gizlenen gizli bir gerçeği hissediyormuş gibi dudaklarımda kaldı. "Peki ya senin gücün?"

Ses tellerim sanki tutukluk yapıyormuş gibi hissettim ama kelimeleri dudaklarımdan zorla çıkardım. "Benim gücüm yok."

Etrafımdaki fısıltılar sanki kalabalık onaylamamak için bir araya gelmiş gibi daha da duyulabilir hale geldi. Sertçe nefes alırken yanaklarım yanıyor ve kalbim hızla çarpıyordu. Büyüsü olmayan bir fae olmak bu diyarda duyulmamış bir şeydi ve yine de burada, kontrol edebileceğim herhangi bir güce sahip olacağıma dair hiçbir kanıt olmadan duruyordum. Babamın dikkatli gözleri altında yıllar süren eğitimime rağmen, tüm çabalarım boşa gitmişti: bir kıvılcım bile çıkmamıştı, bir gram bile potansiyelim olduğunu gösteren bir enerji dalgası olmamıştı.

Dacre bana baktı, kara gözleri benimkilere dikilmiş cevap arıyordu. Çenesini sıkarken kaşları birbirine kenetlendi ve sanki bana güvenilep güvenilemeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi ağır bir sessizlik havayı doldurdu. "Güç yok da ne demek?"

Sanki şimdi onu inceleyen benmişim gibi başımı eğdim ve sesimdeki kızgınlığı kontrol edemedim. "Hayır, yani yok," diye tekrarladım. "Hiç duydun mu?"

Sanki ben konuşmamışım gibi dalgınca başını salladı. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Sorusu karşısında dişlerimi sıktım. "Hayatım boyunca bunu anlamaya çalıştım. Ama tanrıları arayıp onlara sorabilirsen, cevap verirlerse çok memnun olurum."

Heykel gibi durdu ve odanın köşesinden gelen hızlı, keskin kahkaha patlamasına rağmen gözlerini kırpmadan beni inceledi. Gözleri, içinden yayılan şüpheyi hissedebileceğim kadar kısılmıştı. "Savaşçılarla birlikte olacaksın."

"Ne?" İnanamayarak ağzımdan kaçırdım.

"Savaşçılar. Onları hiç duydunuz mu? Kılıç kullanırlar ve doğru olan için savaşırılar."

Hayal kırıklığının sıcaklığı içime hücum ederken gözlerimi devirdim. "İsyanınıza katılmak istediğimi hiç söylemedim."

"Ölmeyi mi tercih edersin?"

Ölmek istemiyordum ama başka bir hapisanede tutsak kalmaya da hevesli değildim. İçinde bulunduğum koşulların tuzağına düşmek. Babamın sarayından kaçtığımdan beri nefesimi yeni yeni bulmaya başlamıştım ve şimdiden nefesimin ciğerlerimden tekrar çalındığını hissedebiliyordum.

Ben cevap vermeyince Dacre başını bir kez salladı. "Savaşçı o zaman." "Ben savaşçı değilim."

"İnanın bana, bu belirtilenden daha fazlası. Ama büyü yapamıyorsan, kılıç kullanmayı öğreneceksin."

Arkasını dönmek için ağırlığını kaydırđı, ama iki adım atmadan kalbim hızlandı ve korku damarlarımdan fişkırđan su gibi yayıldı.

"Kimi takip ediyorum? Savaşçıların başı kim?" Bu kez sırtıtışı tam bir gülümsemeye dönüştü. "Ben."

BÖLÜM 5

DACRE

O Yeni acemilerden hiçbirini beni eğitim alanına girerken görür görmez yolumdan çekilmedi ve ben de bundan memnun oldum. Eğitim alanına girdiğimde gecenin bu saatinde.

Birlikte yürürken Kai yanımdan sessizce, "Baban Reed'in yanında," dedi ve babamın durduğu köşeyi döndüğümüzde homurdanarak cevap verdim.

Ben de onunla uğraşmak istemiyordum. Gerçi artık nadiren onun etrafında olmak istiyordum.

"Kız kardeşinle birlikte birini getirdiğini duydum." Babam konuşurken bana zar zor bir bakış attı. Wren hakkında hiçbir şey sormadı.

Kahretsin, ondan nefret etmeye başlamıştım.

"Yaptık. Diğer acemileri de sıraladım." Acemi kelimesi dilime ekşi geldi. "Sadece biri bize katılmamayı seçti."

Babam sanki az önce ona bir adamı öldürmeye zorlandığımı söylememişim gibi başını salladı. Ama ellerimdeki kan ona her zaman önemsiz görünmüştü.

"Ya sen?" Yer değiştirdim ve arazide hâlâ eğitim gören savaşçılara baktım. "İstihbarattan bir şey bulabildin mi?"

"Yeterli değil." Sonunda başını kaldırıp bana bakarken ofladı. "Ama kralın saray arazisinde görüldüğüne dair haberler var. Eğer hâlâ oradaysa, prenses de orada olmalı."

Prenses.

Şu anki saplantısı oydu ve onun tüm bu devrimi kazanmanın anahtarı olacağına inanıyordu.

Yetişkin sayılabilecek yaşta bir kız ve yaptığımız her şey onu bulmamıza bağlıydı.

Kral onu çocukluğundan beri saklamıştı ve babam bunun bir nedeni olduğuna inanıyordu.

"Eğer hâlâ oradaysa, onu bulma şansımız yok demektir."

Zindana girmek bir şeydi ama tahtın varisi olan, korunan bir prensesi kaçırmak tamamen başka bir şeydi.

İlk baskın olduğunda ailemin aradığı şey oydu. Annem...

Başımı salladım. Şu anda bunu düşünemezdim.

"Yapmak zorundayız." Bakışları bana çarptı ve orada gördüğüm ıstıraptan irkildim. "Kralın onu hayatı boyunca olduğu gibi saklamasının tek bir nedeni var. Kral her şeyden çok güç istiyor ve ihtiyacı olana kadar onun sihrini saklıyor."

Babamın muhtemelen haklı olduğunu biliyordum. Kral prenses hakkında her zaman ketum davranmıştı ama baskından sonra daha da paranoyaklaşmıştı. Prenselerin onu bu kadar değerli kılan ne tür bir büyüye sahip olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Onun varisiydi, ama bu daha fazlasıydı. O daha fazlasıydı.

Ve baskından beri kral ya da prenesten haber alınamamıştı. Gerçi prensesi yıllardır gören olmamıştı. "Onu kullanabileceğimizi bilmediği sürece saklanması için bir sebep yok."

Babama getirdiğim kızıdan, Nyra'dan bahsetmeye hazırlanırken ağzımı açtım ama durdum. Büyüsü olmadığını iddia ediyordu ve ben daha önce gücü olmayan biriyle hiç karşılaşmamıştım. Ona inanmadım.

Bir şey saklıyordu.

Onu kullanacağımızı bilmediği sürece saklanması için bir neden yoktu.

Ve babama söylediğim anda, tam da bunu yapacaktı. Onu her şekilde kullanmaya çalışacaktı.

Ama o sıradan bir acemi değildi. Sarayda büyümüşü, bu da sadakatının annemi öldüren insanlara, binlerce insanımızı katledip geri kalanların büyüsunü kralın ondalık vergisi yoluyla emen insanlara olduğu anlamına geliyordu.

Bana karşı savaşmaya çalışırken gözlerindeki ateşi düşündüğümde yumruklarım iki yanımda sıkıldı.

Babamın onu kırmasına, sırlarını öğrenmesine ve bunları bize herhangi bir şekilde fayda sağlamak için kullanmasına izin vermekten çok mutlu olmalıydım.

Ama yine de çenemi kapalı tuttum.

"Bugünkü acemilerden herhangi birinin bilgi sahibi olacağını düşünüyor musun?" Babam yüzümü inceliyordu ve ona Nyra'dan bahsetmemek için içimde bir dürtü olsa da, yakında onun hakkında bir şeyler öğreneceğini biliyordum.

Onun için yalan söylediğimi bilirdi.

"Bilmiyorum." Başımı salladım. "Getirdiğimiz kız sarayda büyüdü."

Bakışlarını bana dikti, dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ve kaşları tehditkâr bir çatıklıkla birbirine yaklaştı. Gözleri soğuktu ve neredeyse havada hissedilebilen, dile getirilmemiş bir düşmanlık yayıyordu.

"Onu bana getirin."

"Onun büyüü yok." Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım ve babama dönmeden önce bakışlarım bir anlığına Kai'ninkilerle buluştu. "Annesinin yanında çalışıyordu ve güçten zerre kadar nasibini almadığını iddia ediyor."

Babam homurdandı. "Bu imkansız."

Başımı salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm ama ondan herhangi bir büyü hissedemedim." "Hiç mi?" Gözleri daha da kısıldı.

"Yok."

"Hâlâ sorgulanması gerekiyor. Hayatı boyunca bir şeyler bilmeden sarayda yaşamış olamaz. Prenses hakkında bilgi sahibi olacaktır."

"Sabah eğitime başlayacak." Kollarımı kavuşturdum ve babamın bakışlarını üzerimde topladım. "Onu konuşturacağım."

Babamın gözleri dönmeden önce onaylayarak parladı. "Bana cevapları getir Dacre ve biraz dinlen."

Kaşlarımı çatarak babamın eğitim alanının gölgeleri arasında kayboluşunu izledim.

Kai'ye döndüm, aklımda o lanet kızıdan başka bir şey yoktu.

"Ona göz kulak olmanı istiyorum," dedim ona. "Ona güvenmiyorum ve bir hamle yapmaya kalkışırsa bilmem gerek."

Kai başını salladı, beni izlerken bakışları keskin ve tereddütsüzdü. "Elbette. Yine de neler yapabileceğinden emin değilim."

Yanıt olarak homurdandım, düşüncelerim çalkalanıyordu. Onda beni tedirgin eden bir şeyler vardı. Hayal kırıklığı içinde şakaklarımı ovuşturdum. "Onu gözünüzün önünden ayırmayın. Kimsenin yoldan çıkmasını göze alamayız."

"Onu gerçekten eğitecek misin?" Kollarını kavuştururken sırıttı.

Artık kimseyi nadiren eğitiyordum, duruşlarını düzeltmekten ya da daha düşük bir dövüşçü tarafından yenildiklerinde farkındalık eksikliği nedeniyle eleştirmekten başka bir şey yapmıyordum. Zamanım yoktu.

"Ona güvenmiyorum." Daha önceki ifademi yineledim.

Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı ve sol yanağındaki küçük gamzeyi ortaya çıkardı. "Hiç kimseye güvenmiyorsun," diye alay etti. "Ama onları eğitmeye de hiç zahmet etmiyorsun."

Karşılık olarak homurdandım, hareketlerimi savunma zahmetine girmedim. "O farklı," dedim, sesim alçak ve temkinliydi. "O sarayda büyüdü."

Kai'nin gözleri eğlenerek parladı ama başka bir şey söylemedi.

"Yarın onun eğitime başlayacağım."

BÖLÜM 6

NYRA

TDevasa mağara, bazıları tepedeki kirişlere asılmış, bazıları da havada asılı duran küçük ateş fenerleriyle aydınlatılıyordu.

Sanki unutulmuş bir sihirle yaratılmış gibi gri dumanlar etraflarında dönüyordu. Yumuşak ışık duvarların üzerinde hafif bir parıltı oluşturuyor, tavandan buz sarkıtları gibi sarkan parlak sarkıtlardan yansıyor.

"Devam et." Mal önümde ilerledi, figürü ateş ışığının yumuşak parıltısıyla aydınlandı.

Arkasından dar, ahşap bir köprüye doğru ilerledim, yıpranmış tahtaları ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Köprü, mağara duvarından dışarı fırlayan sivri bir kayaya bağlanıyordu ve ben aşağıda kıvrılan karanlık nehre baktım. Parmaklarımın ucuna basarak karşıya geçtim, ahşap korkulukları sanki can simidimmiş gibi tuttum ve tahtadaki yarıklardan sızıyormuş gibi görünen buz gibi soğuğu görmezden gelmeye çalıştım.

O suya tekrar girmeye hiç niyetim yoktu.

Kıvrımlı bir patika boyunca ilerledik, tek ışık kaynağı yolumuzu aralıklı olarak aydınlatan ateş ışığıydı. Karanlık bizi bir duman gibi takip ediyordu ve derinliklere doğru indikçe nemli duvarlarda su şırıltıları yankılanıyordu.

"Tam olarak neredeyiz?" Etrafıma bakındım ama kaleden neredeyse hiç ayrılmamıştım. Krallığımız hakkında bildiğim her şeyi haritaları inceleyerek öğrenmiştim. Ve gizli şehir kesinlikle gördüğüm hiçbir haritada yoktu.

Mal başını yavaşça bana doğru çevirdi, dudaklarının kenarında bir sırıtma belirdi. "Bu bilgi senin gibi bir sıçan için fazla gizli."

Sanki bana tokat atmış gibi geriye doğru sarsıldım. "Yani hepiniz için savaşacak kadar iyiyim ama nerede olduğumuzu bilecek kadar iyi değil miyim?"

"Sen de bizim için savaşacak kadar iyi değilsin." Konuşurken dudakları alaycı bir ifadeye büründü ve sanki hayatında gördüğü en iğrenç şeymişim gibi bana alaycı bir bakış fırlattı. "Sana bu onurun verilmesi için önce kendini ve sadakatini kanıtlaman gerekecek."

Alay ettim ama o çoktan arkasını dönmüş ve patikadan aşağı inmeye başlamıştı. Diğerlerinden daha alçak olan çıkıntılı bir kayanın altına eğildi. Ben de onu takip ettim, diğer tarafa çıkmadan önce alçak tavanın altına sığmak için bedenimi eğdim ve gördüğüm şey karşısında şaşkınlıkla göz kırptım.

Önümüzde, kenarları ufalanmakta olan devasa bir taş bina duruyordu. Sarmaşıklar binanın kenarlarında büyümüş, onu yeşil bir ağla sarmış ve koyu renkli taşlarını kahverengi yapraklarla kaplamıştı. Basamaklardan inerek mağara duvarından oyulmuş gibi görünen binanın yan tarafına açılan kemerli bir tünele girdik.

Sarmaşıklar kayanın içine gömülü sütunların etrafında kıvrılıyordu.

Her şeyin uçsuz bucaksızlığı bunaltıcıydı ve saklı şehrin duvarları arasında hangi sırların gizlendiğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Biz yaklaşırken, girişin dışında toplanmış bir grup kadın ve erkek bana dikkatle bakıyordu. Mal kendinden emin bir tavırla yanlarından geçip gitti, ben de hızla peşinden gittim.

Bir zamanlar kalede çalışmamışlarsa bu insanların hiçbirinin beni tanıyamayacağını biliyordum ama yine de korku omurgamda gezinirken başımı eğdim.

Devasa kapıdan geçip binaya adım attığımızda Mal, "İkinci katta olacaksınız," dedi.

Dolambaçlı merdivenin titrek basamaklarını çıkarken onu takip ettim, ellerim soğuk metal korkulukta titriyordu. Gölgelerle örtülü bir koridordan aşağı döndü ve solmuş taş duvarlara karışmış gibi görünen yontma ahşap bir kapının önünde durdu.

"Burası senin odan." Donuk altın rengi kolu çevirdi ve kapıyı iterek açtı.

Oda sıkışıkta, duvarlara yaslanmış iki tek kişilik yatak ve aralarına sıkıştırılmış küçük bir masa vardı. Masanın üzerinde, karanlık mekândaki tek aydınlatma kaynağı olan, zayıf ateş ışığından başka hiçbir şeyin içeri giremediği bir pencere asılıydı.

Yataklardan biri özenle yapılmışken diğeri buruşuktu ve altında iki çift siyah çizme vardı.

"Biraz dinlen," dedi Mal, gitmek için dönerken. "Yarın eğitiminize başlayacaksınız."

Ağzımı açıp ona milyonlarca farklı soru sormak istedim ama istediğim cevaplardan herhangi birini bana vermeye istekli olma ihtimali yoktu. Bu yüzden sadece başımı salladım, kapıyı arkasından kapatışını izledim ve zihnim telaş içinde yatağın kenarına dikkatlice oturdum.

Yatağa uzandığımda kaslarım çığlık atıyordu ve yatak son zamanlarda uyumaya alıştığım sert taş zeminden güzel bir değişiklik olsa da, bir yanımda evim dediğim gecekondu mahallelerini özliyordu.

Çünkü Micah'ı özledim.

Gözlerimi kapattığımda onu düşünmeden edemedim. İkimiz de söylenmeyen kuralı biliyorduk - eğer geri dönmezsek, bu yakalandığımız ya da öldüğümüz anlamına geliyordu.

Ve ikincisi olduğunu düşünmesi için dua ettim.

Çünkü beni kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Onu düşünmemeye çalıştım ve etrafımdaki sesleri dinledim. Su damlaları, fısıltıların belli belirsiz yankıları ve kapıdaki küçük çatlaklardan süzülen ayak sesleri.

Umutsuzca uzanıp uyumak istiyordum ama bu insanlara güvenmiyordum.

Bir yanımda onlardan nefret ediyordu. Yaptıkları her şeyden nefret ediyordum, babamın annemi başka bir varis için zorlamasından nefret ediyordum çünkü gücünü elinden almalarından korkuyordu.

İsyanın kendisi ve tacı için geleceğini her zaman biliyordu ve tahtını almasına asla izin vermeyeceği bir varisle onu koruyamazdı.

Ve annem ona daha fazlasını veremezdi. Denemek için hayatını vermişti.

Şifacıların onu uyarmasına rağmen başka bir varis doğurmaya çalıştığında kendi hayatını ve çocuğunun, kardeşimin hayatını vermişti.

İçten içe onlardan nefret etmenin yanlış olduğunu biliyordum. Ne de olsa onlar babamın ellerinde benim çekebileceğimden çok daha fazla acı çekmişlerdi. Ama öfke ve kızgınlık hala içimde yanıyordu.

Kapının paslı menteşeleri açıldığında yüksek sesle şikayet etti. İrkilerek yataktan fırladım ve destek için masanın kenarına tutunduğumda başımın döndüğünü hissettim. Kendimi hazırlarken kalbim korkuyla çarpıyordu.

Wren kapının girişinde duruyordu, havlusu hâlâ omuzlarında ve nemli saçları sırtında gevşek bir örgü oluşturuyordu. Gözleri yorgun görünüyordu ve dikkatle odaya girdi, kapıyı kapatmadan önce varlığını dikkatle inceledi.

"Sanırım bir hücreden daha fazlasını paylaşıyoruz." Botundan bir hançer çıkarmadan önce odanın içinde ilerledi.

Gerildim ama havlusunu sandalyenin arkasına bırakmadan önce hançeri masanın üzerine bıraktı.

"Sanırım öyle," diye cevap verdim hevesli olmayan bir omuz silkmeye, omuzlarım hafifçe kalktı ve dikkatli bir adım geri çekilerek aramızda en ufak bir boşluk yarattım. "Mal bana buranın benim odam olduğunu söyledi ve beni burada bıraktı."

"Tabii ki yaptı." Bana dönmeden önce kollarını kavuşturdu.

Uzun bir süre bana baktı ve konuşmak için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım.

"Neden kaçtın?"

Kahretsin. Sanırım ona bir açıklama borçluydum. "Çünkü korkmuştum."

"Sarayda yaşamak konusunda doğruyu mu söylüyordun?" Sanki bulunduğumuz yerden görebiliyormuşuz gibi başıyla pencereyi işaret etti.

"Öyleydin."

"O zaman neden o hücredeydin?" Gözlerini hafifçe kısmıştı ama bakışlarındaki yoğunluğu hissedebiliyordum. Beni o hücrede bırakmayı reddetmişti ve ben onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

"Neredeyse bir yıldır sokaklardayım. Baskından beri." Kollarımı kavuşturdum ve bu konuyu düşünmemeye çalışarak gözlerimi ondan kaçırdım. "Hırsızlık yaparken yakalandım ve Kral Muhafızları hırsızları pek hoş karşılamıyor."

"Sen de mi oradaydın?"

"Evet." Başımı salladım, bakışlarım aramızdaki zemine sabitlenmişti. "Eğer onlar istemezse saraydan kaçmak neredeyse imkânsız ve baskın öyle bir kaos yarattı ki kaçarken kimse beni fark etmedi."

Bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Sonunda konuştuğunda sesi, hayaletlerle dolu bir mezarlıkta sürüklenmiş gibi gergin ve hırıltılıydı.

"Annem o baskında öldü."

Ne diyeceğimi bilemiyordum ama ona musallat olan aynı şeytanların beni de beklediğini biliyordum. Gözlerimi kapattığımda, onu düşünmemeye çalışacak kadar dikkatimi dağıtamadığımda düşünebildiğim tek şey annemdi. "Özür dilerim."

"Evet." Sanki ani duygulardan sıyrılmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Riskleri biliyordu. İnandığı bir şey uğruna savaşıırken öldü."

Dudağımı ısırdım çünkü buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Annesi evimi basarken öldü. Babama ve onun bu krallık üzerinde sahip olduğu güce karşı savaşıırken öldü.

Aramızdaki sessizlik ağır bir sis gibi kalındı. İçten içe bunun benim hatam olmadığını bilsem de zihnim suçluluk duygusuyla dolup taşıyordu.

"Annemi birkaç yıl önce kaybettim." Yutkundum ve gözlerimi ondan kaçırdım. Annem hakkında hiç konuşmazdım. Asla. "Riskleri biliyor olsa bile, bu işleri kolaylaştırmaz."

"Hayır." Yere bakarken başını iki yana salladı. "Öyle değil."

Kollarımı göğsüme yasladığımda gevşekti, sanki aralarında bir şey tutmaya çalışıyormuşum gibi kendime doğru kıvrılmışım.

"Sana temiz kıyafetler almamız gerek." Masadan uzaklaştı ve orada duran hançeri alıp çizmesinin içine soktu. "Hadi ama. Mal seni bu halde bıraktığı için kışına tekmeyi basmalı."

Muhafızlar beni ara sokakta yakaladığından beri dudaklarımı ilk kez bir gülümseme süsledi.

Onu kapıdan çıkarken takip ettim ve spiral merdivenlerden aşağıya, birkaç kişinin hâlâ etrafta dolaştığı ana alana indim. Yanlarından geçerken gözlerini üzerimde hissetmekten kendimi alamadım.

Kaç tanesinin, ailesi benimkine karşı savaşıırken ölen Wren gibi olduğunu merak ettim.

"Savaşçı birliğindeki herkes burada mı?" Sessizce sordum ve Wren ben tam yanına gelene kadar adımlarını yavaşlattı.

"Kahretsin. Mal gerçekten sana hiçbir şey söylemedi, değil mi?"

"Hayır." Onu düşünürken biraz titredim. "Bence o Dacre'den bile daha aşağılık biri olabilir."

Wren'in dudaklarından kaçan kıkırdama beni hazırlıksız yakaladı.

"Seni o hücreden kurtardığını biliyorsun, değil mi?" Dudaklarındaki gülümseme yumuşaktı.

"Elbette biliyorum ve bunun için minnettarım.

Ama..." "Ama?" Devam etmem için eliyle işaret etti.

"Minnettar olabilirim ama yine de onun dayanılmaz bir pislik olduğunu düşünebilirim, değil mi?" "Oh. Kesinlikle." Benimle yüzleşmek için döndüğünde tekrar güldü.

Sanki burada bir ömür geçirmiş gibi koridorda geriye doğru ilerledi. "Güven bana, ben

bilmelisin. Onunla sadece bir ömür geçirdim."

Ona bakarken gülümsemem anında d  t . "O senin kardeşin mi?"

"Tek ve biricik."

" ok özür dilerim."

O kadar sert sırttı ki, yanaklarında e le en gamzeler belirdi. "Ona pislik dedi in için mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "O bir pislik, ama bunu sana söylememeliydim."

Wren bir kakhaha patlattı ve kolunu benim koluma dolamadan önce yanıma doğru ilerledi. "Bence sen ve ben çok iyi anla aca ız, Nyra. En azından yanımda Dacre'ın y r d   zeminine tapmayan biri olacak."

"Güven bana, bu asla olmayacak."

Bizi uzun bir koridordan geçirirken bana daha sıkı sarıldı. "Seni tutaca ım."

BÖLÜM 7

NYRA

"T Bunlar çok sıkı." Wren arkamda durup beni değerlendirirken ben acımasız kumaşı çekiştirdim.

"Böyle olmaları gerekiyor. Bol kıyafetlerle dövüşmek ve bunların hiçbirini karşılayabileceğinizi sanmıyorum."

Kaslarımdaki acıyı engellemek için kollarımı kavuştururken gözlerimi devirdim ve bu hareketi abarttım. Önceki gece saatlerce dönüp durduktan sonra nihayet derin bir uykuya dalmayı başarmıştım, ta ki Wren uyanmaktan başka çarem kalmayacak kadar gürültü yapana kadar. Yatak sarayda alışık olduğum yatağa hiç benzemiyordu. Sertti ve çarşaflar cızırtılıydı, ama yine de saraydaki yataktan üzerinde uyuduğum soğuk, sert kaldırım taşları.

"İşte." Öne doğru uzandı ve yeleğinden bir hançer çıkardı, gümüş bıçak ateş ışığında parlıyordu. Sonra dikkatlice göğsümdeki boş kılıfa yerleştirdi ve metalin ağırlığını tenimde hissettim.

"Teşekkür ederim." Sertçe yutkundum çünkü bana karşı bu kadar nazik olması için ona hiçbir sebep vermemiştim.

Gerçekte kim olduğumu bilseydi bana yine de bu nezaketi gösterir miydi diye merak ettim. Annesinin ölümünden babamın sorumlu olduğunu bilseydi.

"Pekâlâ, gitmemiz gerek yoksa geç kalacaksın." Çoraplarını ayak bileklerine kadar sıyırdı ve ardından yatağın altından koyu deri botlarını aldı. İki elini kullanarak botları hızla giydi ve bağcıklarını hızla çekiştirerek her bir ilmekle sıkı düğümler oluşturdu. İşini bitirdiğinde bir an için omzumun üzerinden baktım ve masanın üzerine monte edilmiş küçük aynadaki yansımamla karşılaştım.

Kendimi zar zor tanıyabildim.

Ellerimi vücudumda gezdirdim, tenime yapışan deri üniformanın kıvrımlarını izledim. Tepeden tırnağa siyah dövüş derileri giymiştim, eskiden içime büyük bir korku salan deriler ve yine de burada durmuş, sanki onlardan biriymişim gibi görünüyordum.

Ama asla olmayacağım.

Wren vücudunu sıvazladı ve beni odadan çıkarmadan önce tüm silahlarını aldığından emin oldu. Loş koridorda ilerledik, duvarlardaki soluk resimler yer yer soyulmuştu. Ana girişe ulaştığımızda ağır kapıyı iterek açtı ve soğuk, nemli bir hava dalgası üzerimize çöktü.

Dışarı çıktık ve karanlığa bakarken tereddüt ettim. Ateş ışığı boşluğu doldurmaya çalışıyordu ama sıcaklığı yıldızsız gökyüzünü ya da doğan güneşin yokluğunu telafi edemiyordu.

"Burası tam olarak neresi?"

Wren bana nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi etrafına bakındı. "Saklı şehir."

"O kadarını biliyorum." Yumuşakça güldüm. "Ama nasıl?"

İfadesi düşünceleriyle birlikte değişti; normalde parlak olan gözleri neredeyse fark edilmeyecek şekilde kısıldı ve konuşmadan önce çenesi belli belirsiz bir kızgınlık gösterisiyle sıkıldı. "Gördüğünüz taş binaların çoğu harabe." Az önce terk ettiğimiz binaya doğru el salladı. "Bunlar Kral Nevan'ın yönetiminden kalma."

"Ne?" Tekrar etrafıma bakındım. Kral Nevan'ın hükümdarlık dönemine dair hikâyeler duymuştum ama o kadar uzun zaman önceydi ki bu hikâyeler bana masal gibi gelmişti. "Bu olmalı..."

"Üç yüzyıldan fazla bir süre önce." Küçük bir köprünün üzerinden geçerken Wren başını salladı ve ben de geçerken karanlık suyu dikkatle izledim. "Krallığınızın barış içinde olduğu bir zaman. Uzun zaman önce unutulmuş bir zaman."

Midemi bir batma hissi doldurdu ve etrafıma bakarken omurgamda bir ürperti belirdi. Orada asla kurtulamayacağım bir suçluluk duygusu vardı. "Bunu nasıl buldunuz?"

"Çaresiz insanlar bir yolunu bulur." Şehrin içinde ilerlerken Wren omuz silkti, toprak yollardaki tek gürültü şırıl şırıl akan suyun ve geçen botların sesiydi. "Gördüğünüz diğer her şey isyancılar tarafından inşa edildi. Mağaraların kenarlarına inşa edilmiş küçük evler var. Kendi pazarlarımız ve şifacılarımız var."

"Burada bir evin yok mu?" Benimle aynı odada kaldığını öğrenince aptalca sordum.

Cevap vermeden önce boğazı zorlandı. "Var ama Dacre ve ben annem öldürüldüğünden beri orada yaşamıyoruz. Savaşçı kamarasında kalmayı tercih ediyoruz."

Anlayışla başımı salladım çünkü annem öldükten sonra o lanet şatodan başka bir yerde olmak istemiştim. Onunla ilgili bir daha asla sahip olamayacağım tüm mutlu anılar, öldüğü günden beri attığı çılgınlıklarla lanetlenmişti.

"Peki ya baban?" Kendi cevaplarımdan herhangi birini paylaşmak istemezken soru sormaya hiç hakkım yoktu.

Bana dönüp bakarken kaşları çatılmıştı. "Babamın aşkı bu isyandır. Tek başına yaşamayı umursamıyor."

Önümüzde nehrin tüm genişliğini geçen uzun bir sallanan köprü vardı. Halatlara sıkıca tutunduğum için parmaklarım acıyordu ama geldiğimden beri nehrin gördüğüm en büyük kısmı burasıydı.

Yerdeki boşluk, görebildiğim kadarıyla uzanan karanlık bir uçurumdu. Derinlikleri midemi bulandırdı ve içgüdüsel olarak bir adım geri attım, kalbim korkuyla çarpıyordu.

Sihri bul. Babamın emirlerinin zihnimde yankılandığını duyabiliyordum. *Eğer gücünü kullanırsan su seni yenemez.*

Okyanus o gece karanlıktı, tıpkı altımdaki su gibi.

"Neredeyse vardık." Wren tedirginliğimi fark etmiş olacak ki bana doğru döndü ve adımlarını yavaşlattı.

Karşı taraftaki kıyı kalın yeşil bir yosun tabakasıyla kaplıydı ve kendimi karşıya geçmeye zorlarken sadece ve sadece ona odaklanmaya çalıştım.

Ayaklarım sert zemine bastığında derin bir nefes aldım ve Wren'i hızla takip ederek sudan uzaklaştım ve sıkışmak için yan dönmek zorunda kaldığım küçük bir tünelden geçtim. Üniformama baskı yapan kaya duvarların soğukluğu içime işliyor gibiydi ve titredim.

Diğer tarafa ulaştığımızda önümüzde geniş bir açık alan vardı. Zemin hâlâ toprak ve yosun parçalarıyla kaplıydı ve üstümüzde bir yerlerde tavandan sızan küçük bir güneş ışığı huzmesi vardı.

Ayrıca alanı aydınlatmaya yardımcı olan birkaç yüzen fener de vardı, ancak dikkatimi çeken tüm insanlardı.

Kalabalığın arasından ilerledik ve vücutlarını süsleyen farklı silahları fark ettim. Bazılarının süslü kınlarından sarkan uzun kılıçları vardı, diğerleri ise Wren'inki gibi bellerine ve yeleklerine soktukları kısa hançerler taşıyordu. Birkaç tanesinin sırtındaki sadaklardan oklar çıktığını gördüm.

Wren beni ileri doğru çekti ve ben de açıklığı taradım. Uzak köşede, bir grup savaşçı gevşek bir çember oluşturmuş, kollarını kavuşturmuş ve gözleri tetikte bekliyordu. Biz yaklaştıkça dikkatleri bize kaydı. Bazıları Wren'in varlığını onaylamak için başlarını salladı.

"Günaydın Wren," diye konuştu adamlardan biri ve bakışlarının kadının kıvrımlarında gezindiğini fark etmeden edemedim.

"Günaydın Tavian," diye yanıtladı Wren, yüzünde bir gülümsemeye beni işaret ederken. "Bu Nyra. Bugün bize katılacak."

Tavian başını sallamadan önce beni süzdü. "Hoş geldiniz."

"Dacre nerede?" Konuşurken açıklığa doğru baktı ve yanaklarıma rahatsız edici bir sıcaklığın yükseldiğini hissettim. Dacre'ın bir pislik olduğu gerçeğine rağmen, ne kadar sinir bozucu derecede yakışıklı olduğunu fark etmemek mümkün değildi.

"Keşif. Bu sabah erken saatlerde şelalenin dibinde bir hareketlilik kaydedildi. Yakında döner." Tavian çok dalgın bir şekilde söylemişti, ama ben her bir kelimesini katalogladım.

Ne tür bir hareket?

"Günaydın." Koyu renk saçları şakaklarına kadar ağarmış yaşlı bir adam grubun önünde durdu ve boğazını temizledi. "Dün gece üç grup keşif gezisine çıktı ve bugün üç grup daha göndereceğiz. Geri kalanınız yeni askerlerin eğitimine yardımcı olmak için geride kalacak. Son üç hafta içinde gelen toplam yirmi kişi var."

Sesi emrediciydi ve odanın geri kalanını bastırıyordu. İrkildim ve bakışlarım kıpırdamadan duran Wren'e kaydı, gözleri ona dikilmişti.

"Keşif mi yapıyorsun?"

Sonunda bana döndü, bakışları hafifçe yumuşadı. "Bugün olmaz. Bugün seninleyim."

Rahatladığımı gizleyemedim. Onu tanı mıyordum bile ama onun yanında kendimi buradaki herkesten daha rahat hissediyordum.

"Hadi gel." Beni ileriye doğru salladı ve ben de onu takip ederek yerdeki bir çeşit tozla çizilmiş gibi görünen beyaz bir daireye doğru ilerledim.

İkimiz de içeri girdik ve silahlarını vücutundan uzaklaştırıp çemberin hemen dışına bırakmadan önce kollarını salladı.

Bana verdiği tek hançeri tereddütle çıkardım ve ben de aynısını yaptım.

"Burası bir antrenman çemberi." Çevresini işaret etti. "Burası antrenman yapacağımız yer ama başlangıçta büyü kullanmayacağız."

O konuşurken boğazım düğümlendi ve ona sert bir şekilde başımı salladım. Ona hiçbir gücüm olmadığını söylemeliydim ama söylemedim.

Yanımızdaki çemberin içine iki kişi girdi ve birbirlerinin etrafında dans etmeye başladıklarında onları dikkatle izledim. İkisinin de silahları hâlâ duruyordu ama ikisi de silahlarını çekmemişti.

Dövüşçülerden biri ileri atıldı ve diğerinin gövdesine bir tekme indirmeyi başardı ve ben irkildim.

"Ne tür bir eğitim aldınız?"

Belinden eğilip ayak parmaklarına dokunduğunda dikkatimi tekrar Wren'e verdim.

"Pardon?"

"Eğitim mi? Dövüş mü? Silahlar? Hangi konuda deneyimlisin ve en çok nerede yardıma ihtiyacın var?" Tamamen ayağa kalktı ve çarpışan metalin sesiyle sıçradım.

"Hiç deneyimim yok." Bu sözleri sadece onun duyması için sessizce söyledim.

Gözleri yuvarlaklaştı. "Hiç mi?"

"Hayır." Başımı salladım ve onun değerlendirmesi altında kıpırdanmamak için ellerimi yumruk yaptım.

"Tamam." Sanki şimdiye kadar eğittiği en önemsiz savaşçı ben değilmişim gibi başını salladı. "O zaman basitten başlayalım." Wren birkaç adım geri çekildi ve beni takip etmem için işaret etti. "Bazı temel ayak hareketleri ve kaçma teknikleriyle başlayalım."

Onu takip ettim, zarif ve zahmetsiz hareketlerini taklit etmeye çalıştım. Ben beceriksizce ayaklarımı onun yaptığı gibi düzenlemeye çalışırken o da benim etrafımda dönüyordu. Her yanlış adımda Wren beni cesaretlendiren sözler söylüyordu ve birkaç denemeden sonra ağırlığımı iki ayağımın arasında dengelemeyi başarmıştım.

Etrafımda dönmeye başladı, gözleri vücudumu bir aşağı bir yukarı tarıyordu ve alnımda boncuk boncuk terler oluştuğunu hissedebiliyordum. "Duruşun öğrenebileceğin en önemli şey. Ayakların omuz genişliğinde açık olmalı,

dizleriniz hafifçe bükülü olsun. Ağırlığınızı her iki ayağınız arasında eşit olarak dağıtın ve baskın ayağınızı diğerinin biraz arkasında konumlandırın."

Talimatlarını izledim, rahat hissedene kadar duruşumu ayarladım.

Wren başıyla onayladı ve bir adım daha yaklaştı.

"Şimdi, vuruşların üzerinde çalışalım." Çenesini sıktı, öne doğru bir adım attı ve önündeki hayali rakibe geniş bir yumruk attı. Onun hareketini taklit ettim, yumruğunun gücünü taklit etmeye çalışırken omzumun gerildiğini hissettim. Parmak eklemlerim sıkıca kavranmıştı ve ayak hareketlerim beceriksizceydi.

Wren eleştirel bir gözle bana baktı ve yavaşça formumu düzeltmeye, ellerimi ve ayaklarımı doğru pozisyonlara yönlendirmeye başladı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca çeşitli vuruşlar ve ayak hareketleri üzerinde çalıştık. Kaslarım ağrıyordu ve alnımdan aşağı ter damlıyordu, ta ki ben terimi silmek zorunda kalana kadar.

Ama işi bitmemişti.

Önümde volta atıyordu ve gözlerim onun yüzünden hiç ayrılmıyordu. "Şimdi öğrendiklerinizi kullanmamız gerekiyor."

Endişe verici bir hızla ilerledi, vücudu dengeli ve kıvraktı, etrafımda kolaylıkla dolanıyordu. Her hareketini takip etmeye ya da bir vuruşunu tahmin etmeye ne kadar çalışırsam çalışayım, beni hazırlıksız yakalamayı başarıyordu. Ayağı ustalıkla hesaplanmış bir açıyla bacağıma değdi ve beni geriye doğru yuvarladı. Sırtımın altındaki zeminin etkisi karnıma doğru bir şok dalgası gönderdi ve beni nefes nefese bıraktı.

"Beni engelleme gerekiyor." Wren'in sıcak kahkahası utancımı yatıştıran bir merhem gibiydi. Beni şaşırtıcı bir güçle yukarı çekerken uzattığı elini isteksizce kabul ettim ve dengemi yeniden kazanmadan önce hafifçe tökezledim. "İyi misin?" diye sordu, gözleri kocaman açılmıştı.

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak başımı salladım. "Evet, ben iyiyim."

Çembere geri dönmemi işaret etmeden önce bana küçük bir gülümseme verdi. "Hadi tekrar yapalım."

Derin bir nefes aldım, sonra ayaklarımı iki yana açarak ve ellerimi blok pozisyonunda kaldırarak kendimi dengeledim. Her ayrıntıya odaklandım - ayak hareketlerine, kaslarının gerginliğine, gözlerindeki yoğunluğa. İleri doğru hamle yaptığımda, saldırısını engellemeyi başardım; acı vücudumda yankılandı. Dişlerimi sıktım ve kendi yumruğumu indirmeye çalıştım ama

Yumruğum temas edemedi beni bileğimden yakaladı ve dengemi bozdu. Bir anda dizlerimin üzerine çökmüş, nefes nefese kalmıştım.

"Bu biraz acınası bir durum."

Dacre'ın derin ve hırçın sesiyle sıçradım ve omuzlarım gerildi. Ayağa kalkmaya çabalarırken bana küçümseyerek baktı.

"Götlük yapma, Dacre." Wren kollarını kavuşturdu ve aramızda durdu.

Ona bakarken kalbimin hızla çarptığını hissedebiliyordum, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Çok güzeldi, keskin çene çizgisi ve delici gözleri beni bir bıçak gibi kesiyordu. Ama sözleri ve beni küçümseme şekli tüylerimi diken diken ediyordu.

"Götlük yapmıyorum. Gerçek bu. O ölü ağırlık." Sanki sözlerini duymamışım gibi bana doğru başını salladı.

Wren'in sırtı dikleşti. "Biraz sessiz ol. Ne buldun?"

Pantolonumdaki kirin tozunu aldım ve söyledikleri her kelimeye takılmıyormuş gibi görünmeye çalıştım.

Dacre homurdandı. "Önemli bir şey değildi."

İkisi arasında gergin bir sessizlik vardı ve dürüst mü davranıyordu yoksa ben orada durduğum için mi gerçeği saklıyordu diye merak ettim. Çünkü beni bir hain olarak görüyordu.

Yorgun gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve gergin omuzlarıyla hareketsiz duruyordu.

"Sana sihrinden bahsetti mi?" Dacre beni inceliyormuş gibi başını eğdi ve içimdeki öfke kabarırken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Wren omzunun üzerinden bana baktı ama ben hâlâ hançer gibi kardeşine bakıyordum. "Hayır. Neden onun sihrini bilmem gerekiyor?"

Dacre'ın çenesi bana bakarken seğirdi. "Çünkü hiç yok."

Wren'in kafası o kadar hızlı dönüp kardeşine baktı ki neredeyse komikti. "Bu imkansız."

"Katılıyorum." Çemberin içine girerken başını salladı. Beni değerlendirirken ellerini yumruk yapmıştı. "Bu da yeni küçük arkadaşının bir şeyler sakladığı anlamına geliyor."

"Hiçbir şey saklamıyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

"Bunu görelim." Bana yaklaştı ve ben de onun hareketlerine bir adım geri çekilerek karşılık verdim.

"Seninle antrenman yapmak istemiyorum." Wren'e doğru bir bakış attım ama o hâlâ kardeşini izliyordu.

"Bu senin için bir seçenek değil."

Beni inceleme şekli o kadar sinir bozucuydu ki Wren'in az önce bana nasıl durmam gerektiğini öğrettiğini hatırlamakta güçlük çekiyordum. Bir adım daha geri atarken ayaklarımın üzerinde tökezledim ve Dacre hamlesini yaptı.

Hızlıydı, Wren'den çok daha hızlıydı ve ben ne olduğunu anlayamadan beni kırımın üstüne devirdi.

Kalkmama yardım edecekmiş gibi elini uzattı ama içimdeki öfke kabardı. Elini tutmadım; onun yerine, Wren'in bana kesinlikle öğretmediği bir şey yaparak bacağını ileri doğru tekmeledim ve ayağımı sert karnına çarptım.

Çarpmanın etkisiyle sendeleyerek geri çekildi ve ben de kendimi savunmaya hazır bir şekilde ayağa fırladım. Dudakları bir sırtışla kıvrıldı ve tekrar bana doğru ilerledi, gözleri alçak ışıktaki parlıyordu.

"İşte bu omurga," dedi gülümseyerek, kendini fırlatırken Ben.

Wren'in bana öğrettiği temel ayak hareketlerini kullanarak eğildim ve dokundum. saldırılarından kaçınmaya çalıştım. Kafama doğru savurduğu yumruktan kurtulmayı başardım ama çok hızlıydı.

Diğer eli kalçama sert bir tokat gibi indi ve acı içinde tısladım.

"Saptırmana yardımcı olması için gücünü kullan." Konuşurken ayağını tekmeledi, daha önce kız kardeşinin yaptığına ürkütücü bir şekilde benzeyen bir hareketle bacağını savurdu ve beni yine kırımın üstüne düşürdü.

Üzerimde yükselirken nefes nefese kaldım. Benim göğsüm eforla kabarırken o normal nefes alıyordu.

"Sana gücüm olmadığını söyledim." Titreyen bir elimi kaldırdım ve yüzüme düşen saçlarımı sildim.

"Bu yalana gerçekten tutunacaksın, ha?" Beni incelerken başını eğdi.

Ona bir cevap vermedim çünkü ne söylediğimin bir önemi yoktu. Her halükarda bana inanmayacaktı. Beni kırabileceğini sanıyordu ama kırabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

"Yarın benimle antrenman yapacaksın." Boyunun tamamını gösterecek şekilde ayağa kalktı ve Wren'in bir adım öne çıkmasını izlerken alay ettim.

"Rahat bırak, Dacre."

"Hayır." Benden uzaklaştı ve ben de oturana kadar kendimi ittim. "Ona güvenmiyorum ve gücü hakkında daha fazla şey öğrenene kadar benimle eğitim alıyor."

"Peki ya yalan söylemiyorsa?" Wren kollarını kavuşturdu ve kalçasını eğdi. Kardeşi söz konusu olduğunda hiç korkmuyor gibiydi ve ona imreniyordum.

Dacre başını bana doğru çevirdi, ifadesi okunamıyordu. Koyu renk gözleri sanki bir sırrı ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi ruhumu delip geçiyordu. En ufak bir hareket, sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bu yoğun anı paramparça edecekmış gibi hissediyordum. "Yalan söylüyor. Sadece ne hakkında olduğundan emin değilim."

BÖLÜM 8

NYRA

I Wren sonunda beni antrenman alanından uzaklaştırdığında zar zor yürüyebiliyormuşum gibi hissediyordum. Kalçalarındaki kaslar attığım her adımda titriyordu,

Ama yüzümün buruşmasını engellemek için dudağımı ısırırdım.

Wren'in sesi sessizliği bozdu, yumuşak ve tereddütlüydü. "Dacre için üzgünüm. Bazen... zor olabiliyor."

Bir kaşımı kaldırdım ve ona sert bir bakış attım. "Zor mu?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Her zaman böyle olmadığına söz veriyorum."

Ona baktım, gerçekten baktım ve doğruyu söylediğimi bilmesi için çaresiz hissettim. En azından bu konuda.

"Gücüm hakkında yalan söylemiyorum." Ellerime baktım ve babam parmak uçlarımdan bir çeşit sihir çıkarana kadar eğitmenime vurdurduğunda ne kadar işe yaramaz olduklarını gördüm. "Hiçbir zaman herhangi bir büyü yapamadım."

Wren'in dudakları nazik bir gülümsemeye kıvrıldı ve şirin ahşap köprü boyunca onu takip etmem için bana işaret etti. Attığımız her adımda kafamın karıştığını hissetmekten kendimi alamıyordum; her yol aynı görünüyordu ama daha önce bu yoldan geçmediğimden neredeyse emindim.

"Size inanıyorum. Sadece, en azından biraz büyü taşımayan bir fae'yi hiç duymadık. Bu imkansız görünüyor."

Omuzlarım geriye çekildi ve duruşum sertleşti.

"Birinin büyüünde gecikme yaşanacağı durumlar olabilir.

Bazı insanlar yaşlanana kadar bunu nasıl göstereceklerini bilemezler."

İçimde küçük umut ışıkları yandı ve ona baktım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Evet, ama genellikle hissedebilecekleri ya da kullanabilecekleri izleri vardır. Ama yaşlanana kadar bunun boyutunu anlayamazlar. Ama ben

Bu olmadan yetişkinliğe geçen birini hiç duymadım."

Sözleri bana çarptığında vücudumun sarktığını hissettim, tüm hava ciğerlerimi terk etti. On dokuz yaşındaydım. Eğer bir sihrim olsaydı, şimdiye kadar çoktan ortaya çıkmış olması gerekirdi.

"Gel bakalım." Her an yıkılacakmış gibi duran uzun ahşap bir binaya doğru başıyla işaret etti. Mağara tabanının uzak kenarında duruyordu ve karanlık su yavaşça akıyordu. Nehrin hareketiyle birlikte inliyor gibiydi. "Hadi yiyecek bir şeyler alalım."

Wren'i takip ederek küçük bir pub olduğu anlaşılan binaya girdim. İçerisi uyumsuz masa ve sandalyeleriyle rahattı. Duvarlar eski, paslı silahlar ve unutulmaya yüz tutmuş efsanevi yaratıkların dökülen resimleriyle süslenmişti. Havayı dolduran taze pişmiş ekmek ve kızarmış et kokusu midemi bulandırıyordu.

Wren bizi köşedeki küçük bir masaya götürdü.

Diğer masalarda oturan birkaç kişi vardı ama masamıza gelen kadın beni hazırlıksız yakaladı. Sandalyemde irkildim, yere sürtünürken çıkardığı ses beni sarstı ve kadın kristal mavisi gözlerini kıstı.

"Merhaba, Wren." Sesi keskin ve müzikaldi. "Yeni arkadaşın kim?"

"Hey, Kit. Bu Nyra. Yeni bir acemi."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Nyra."

Selamlamak için başımı salladım. "Sizinle tanıştığıma da memnun oldum."

"Bugün senin için ne getirebilirim?" Kit sordu ve bakışlarım onun yüzünden sırtından çıkan narin, yanardöner kanatlara kaydılar. Fenerlerin sıcak ışığında usulca dalgalanıyorlardı ama narin kenarlarının yıpranmış ve aşınmış olduğunu fark ettim.

"İkimiz için de her zamanki gibi."

"Bana sadece birkaç dakika verin." Masamızdan uzaklaşırken attığı her adımda kanatları sanki kendilerine ait bir hayatları varmış gibi hafifçe çırpınıyordu.

"Kanatları var mı?" Başka kimse duymasın diye Wren'e fısıldadım.

"O sarayda ne kadar çalıştın?" Kıkırdadı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Seni gerçekten korumaya almışlar, ha?"

Kit'e doğru baktım ama o çoktan gitmişti. "Tüm hayatımı orada geçirdim, annem de benden önce."

Bu da başka bir yarı gerçek, yarı yalandı.

"Bu çok talihsiz bir durum." Wren boğazını temizledi. "Kanatlı fae'ler çok nadirdir ve ellerinden gelse çoğu sarayın yakınında yaşamaz. Kral Roan'ın onların gücünü vergilendirebilmesinin tek yolu onları bulabilmesi ve uçamasınlar diye her ondalıkta kanatlarını kesmek için yıllarını harcadı."

Kanatlarını kırptı.

Havada küçük bir patlama sesi duyuldu ve Wren'in sipariş ettiği yiyecekler masamızda buharlar çıkararak belirdi. Hasta olacaktım gibi hissettim.

"Tabii ki evet." Wren çatalını kapıp hızla içine daldı, ben de kendi çatalımı elime alıp Kit'i bir kez daha görebilmek için barı taradım.

Barın arkasında durmuş, birinin söylediği bir şeye gülüyordu ve bu sefer kanatlarına baktığımda, daha önce fark ettiğim yıpranmış kenarlara daha fazla dikkat ettim. Kanatlarının çırpınıyor mu yoksa titriyor mu olduğunu şimdi anlayamıyordum.

Bunu babam mı yaptı?

Başını kaldırıp baktığımı fark etti, ben de hemen başımı çevirip yemeğime baktım. Kök sebzelerle çevrili bir çeşit balıktı ve babamın zalimliğini düşününce hâlâ midem bulanıyor olsa da bir ısırık aldım.

"Biliyor musun," dedi Wren, parmak eklemlerini masaya vururken dalgınca, "Dacre'ın senden nefret ettiğini sanmıyorum."

Boğazımdan yüksek sesli bir kahkaha yükseldi ve bize en yakın oturan iki adam bize doğru döndü. Ağzıma bir lokma daha attım.

"Ben ciddiğim." Wren gülümsedi. "O sadece koruyucu." Alay ettim. "Korumacı mı?"

"Evet. Bütün bunlardan." Elini etrafta salladı. "Ebeveynlerimiz hayatlarını bu isyanı inşa etmek için harcadı, annem de onu korumak için hayatını verdi ve şimdi bu sorumluluğun yükünü her zamankinden daha fazla hissediyor."

Ona babası hakkında sorular sormak istiyordum; benim de Dacre hakkında milyonlarca sorum vardı ama ondan sorulara cevap vermesini istemek, benim de aynı şeyi yapmaya istekli olmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Antrenman çemberinde kıcıma tekmeyi bastığında isyanı mı koruyordu?"

"Senin kıcına tekmeyi basmadı." Wren şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Seni itiyordu."

Bir kaşımı kaldırdım. "Beni itmek mi? Beni düşürdüğü yerde kuyruk kemiğimin zedelenmiş olabileceğinden oldukça eminim."

Wren'in ifadesi ciddileşti. "Biliyorum. Ama inan bana, herkese karşı böyle davranmıyor. Sadece isyan için tehdit oluşturabilecek herkesi ayıklamaya çalışıyor."

Başımı sallarken bile dudağımı çiğnedim. "O zaman yarın için sabırsızlanıyorum." Espri yapmadan güldüm. "Umarım bu gece sinirinin bir kısmını atar da yarın daha nazik olur."

Wren burnunu kıvırdı ve öğürür gibi bir ses çıkardı. "Kardeşimin öfkesini dışarı vurduğunu düşünmek istemiyorum." Son birkaç kelimeyi dramatik bir şekilde söyledi ve göğsümde bir kızarıklık oluştu.

"Oh, Tanrım. Kastettiğim bu değildi." Kelimelerimin üzerinde tökezledim.

"Kendi saldırganlığımı ortadan kaldırmayı düşünmeyi tercih ederim." Wren çenesini yumruğuna dayadı. "Özellikle de ne yaptığını bilen biri tarafından."

İçimden bir kakhaha yükseldi ve bu konuşmanın beni ne kadar rahatsız ettiğini gizleyemedim. Bırakın daha fazlasını yapmayı, bir erkekle öpüşmemiştim bile. Ve burada yemek masasında onun kardeşini ve ne yaptığını bilip bilmediğini düşünüyordum.

Wren bana bilmiş bilmiş sırtıttı ve ben de onun dikkatini başka yöne çekmeye çalıştım. "Bugün bir adam seninle ilgileniyor gibiydi."

"Tavian?" Gözleri irileşti ve başını salladı. "Kesinlikle h a y ı r . "

"Neden olmasın?" Yakışıklıydı ve ona sanki hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi bakıyordu.

Elini umursamazca salladı. "O sadece bir arkadaş."

"Peki, kiminle ilgileniyorsun?" Yemeğimden bir ısırık daha aldım ve tatlar dilime çarptığında neredeyse inliyordum.

Wren'in yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve gözlerini benden kaçırdı. "Sana tüm sırlarımı anlatamam."

Suçluluk duygusu göğsüme saplandı, ama hemen onu ittim ve yemeğimden son bir ısırık aldım.

"Hadi gidip kaplıcalara gidelim." Wren ayağa kalktı ve gerindi. "Vücudun muhtemelen yarın seni öldürecek."

Haksız değildi. Ayağa kalkıp onu kapıdan çıkarken takip ettiğimde kaslarımdaki ağrıyı hissedebiliyordum.

Daha fazla patika ve köprüden geçtik ve attığımız her adımda burası bize daha çok labirent gibi geldi.

"Kaplıcalar nerede?" Wren bizi daireler çizerek yönlendiriyor gibi görünürken sordum.

"Biraz daha uzağa." Büyük bir taşın altına eğildi, ben de aynısını yaptım.

Havadaki sülfür kokusu beni anında etkiledi, ancak önümüzde duran düzinelerce karanlık su havuzları beni yolumda durdurdu.

Havuzların etrafı, suyun birbirine karışmasını engelleyen küçük kayalarla çevriliydi. Buhar suyun yüzeyinden duman gibi yuvarlanıyor ve sanki yağmur yağıyormuş gibi yukarıdaki kayalardan su damlaları havuzlara sırıyordu.

Kaplıcadan yükselen buharın arasında, kolunun derisi kabarmış ve soyulmuş bir adamın kolunu yavaşça suya daldırdığını fark ettim. Acıyla yüzünü buruşturdu ve küçük bir nefes verdi. Yanında krem rengi gömlek ve pantolon giymiş bir kadın oturuyordu ve suyu nazikçe avucuna alıp adamın hasarlı derisinin üzerine döküyordu. Kadının yumuşak cesaretlendirici sözleri sessiz alanda süzülüyordu.

Bizi ağzı açık mağaranın uzak tarafındaki küçük bir havuza götürürken Wren'e yüksek sesle "Hiç böyle bir şey görmemiştim," diye itiraf ettim.

Hâlâ, omzunu su kaplayana kadar havuza doğru alçalırken yüzünü buruşturan adamın üzerinde olan bakışlarımı yakaladı.

"Kaplıcaların birçok iyileştirici özelliği var." Silah dolu yeleği kaldırıp ayaklarının dibine koymadan önce yeleğini vücuduna bağlayan kayışları çekti. "İtiraf edeyim, biz savaşçılar muhtemelen onları herkesten çok kullanıyoruz."

Ben de aynı şeyi yaptım ve kendi yeleğimi çıkarıp Wren'inin yanına yerleştirdim. Kaplıcalar yakından daha da güzeldi ve sıcaklık neredeyse boğucu derecede yoğundu.

Wren botlarını tekmeledi ve daha fazla giysi çıkarmaya başladı ve ben de onu takip ettim, ta ki üzerinde iç çamaşırlarından başka bir şey olmadan suya girdiğini fark edene kadar.

Beklentiyle bana bakmadan önce kendini havuza bıraktı. Üzerimde hâlâ üniformam vardı ve çıplak ayak parmaklarımı kayalara sürüyordum.

"Hadi gel." Kıyafetlerime doğru başıyla işaret etti, ben de kollarımı kavuşturdum. "Burada bir sürü insan var."

Hafifçe kıkırdadı ve omzunun üzerinden baktı. "Burası sessiz. Ayrıca kimse bakmayacak. Hepsi kendi boğazlarıyla çok fazla ilgileniyor."

bedenler. Söz veriyorum."

Etrafıma baktım ve haklıydı. Kimse bize bakmıyordu. Kendi ağrı ve sızılılarıyla uğraşmakla meşguldüler.

Pantolonumu yavaşça yere indirmeden önce bir kez daha etrafıma bakındım. Gömleğim vücudumun büyük bir kısmını örtecek kadar uzundu ve suya girerken onu kalçalarımın etrafından yukarı çektim.

Sıcaklık tenime çarptığında tısladım ama suyun derinliklerine indikçe sıcaklık rahatlatıcı gelmeye başladı. Suyun içine daha da daldığımda bir iç geçirdim ve sıcaklık omuzlarımdan taşarken inledim.

Güvendesin.

"Sana söylemiştim." Wren kayalara yaslanıp gözlerini kapattı. "Bu kaplıcalar mucizevi."

Isı boynumdan ayak parmaklarıma kadar yayıldı ve ben de bu rahatlatıcı hissin içine yerleştim. Başımı sallayarak onaylarken gözlerim kapandı ve rahat bir memnuniyet iç çekişi yaptım.

Erkek sesleri beni transımdan çıkardığında neredeyse uyuyor gibi hissediyordum.

Dikkatle tek gözümü açtım ve Dacre ile Kai'nin yan yana kendinden emin adımlarla yürüdüğünü gördüm. Henüz beni fark etmemişlerdi; sırtım onlara dönüktü ama bize doğru geldikleri belliydi. Onlar yaklaştıkça midem acı verecek kadar gerildi.

"Gerçekten mi, Wren?" Kai kıkırdadı ve ben de suyun derinliklerine dalıp dikkatimi oda arkadaşına yönelttim. "Bugün neredeyse hiç egzersiz yapmadığını duydum. Yine de buradasın, pınarların içinde?"

Tek gözünü açtığında Wren'in vücudu gerildi. "Siktir git, Kai." Kollarını tembelce başının üzerine uzattı ve ben de onun vücudunu nasıl izlediğini görmek için tam zamanında ona doğru baktım. "Her gün egzersiz yapıyorum. Ama endişen için teşekkürler."

Dacre sessizce botlarını çıkarıyordu ve yüzündeki ifade ölümcüldü.

Dikkatini bana çekecek bir şey söylemeye cesaret edemedim.

"Bugün kesinlikle antrenman yapmadın." Dacre gömleğini sıyırdı ve saatlerce antrenman yaparak şekillendirdiği yağsız gövdesini ortaya çıkardı. Kumaşı dikkatsizce yere atarken pazuları şişmişti. Kendimi tutamayıp baktım, gözlerim onun belirgin kaslarının hatlarını hayranlıkla izliyordu.

Hâlâ beni fark etmemişti ve başparmakları pantolonunun kenarlarına takılınca kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

Wren pınarın karşısından bana sırtıyordu ve ben de bana bilmiş bilmiş bakmayı bırakması için ona başımı salladım.

"Bacaklarını savaşta kaybetmiş bir eğitim partnerinin senin için ondan daha iyi olacağına eminim." Dacre kıkırdadı ve sözleri karşısında göğsüm kabardı.

"Öyle mi?" Wren kardeşini incelerken başını eğdi. "Lütfen bana daha fazlasını anlat."

Kai yanımdaki suya adım attı ve bakışları üzerime geldiğinde sert bir kıkırdama çıkardı.

"Evet, Dacre. Bu kızla ilgili seni bu kadar öfkeliendiren şey ne?" Kai solumda, Wren'le benim aramda bir yere oturdu ve bana göz kırptı.

Daha bir gün önce ellerim arkadan bağlıyken beni buraya getirmişti ve şimdi bana göz kırpmaya cüret ediyordu.

"Beni kızdırmıyor. Sadece ondan hoşlanmıyorum."

Dacre suya girdiğinde daha dik oturdum ve su baldırından yukarı çıkarken irkildim. Derisi boyunca yara izleri ve solmakta olan morluklar vardı.

Acaba bunlar sadece eğitimden mi kaynaklanıyordu yoksa ukala piç gerçekten savaş görmüş müydü?

"Merak etme. Ben de senden hoşlanmıyorum."

Sesimi duyunca Dacre'ın dikkati bana yöneldi ve bir an durakladı. Gözlerimiz buluştu ve onun bakışları altında omurgamda bir ürperti hissettim. Gözleri benimkilerden hızla uzaklaştı ama karanlık suya inmeden önce göğüslerimde oyalandılar.

Boynumda bir kızarıklık hissettim ve vücudumu onun bakışlarından saklamaya çalışarak hızla suyun derinliklerine daldım.

"Burada olduğunu fark etmemiştim." Dacre'ın sesi alçak ve tehlikeliydi ve birkaç dakika önceki şakacı halinden eser yoktu.

"Hayır, gerçekten mi?" Sanki az önce o kadar acımasız davranmamış gibi ona baktım. "Benim hakkımda bu kadar rahat konuşurken bunu anlamış olabileceğimi düşünebilirsin."

Dişlerimi sıktım ve suyun içine doğru ilerlerken onu görmezden gelmeye çalıştım. Kız kardeşine olabildiğince yakın, benden olabildiğince uzakta oturuyordu, ancak istesem uzanıp suyun altında ayağımla ona dokunabilirdim.

"İnan bana, burada olduğunu bilseydim gelmezdim."

"Aynı şekilde." Wren dirseğini Dacre'ın böğrüne sapladığı anda kollarımı kavuşturdum.

"Bu kadar aptal olma." Wren küçük havuzda ilerleyerek tam yanıma oturdu. "Haklıydın."

Dacre, ağzı sert bir çizgide kalsa da bana bir kaşını kaldırdı. "Görünüşe göre diğeri hakkında kötü konuşan tek kişi ben değilmişim."

"Sana göt dedim. Gerçek bu."

Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeye dönüştü. "Ben de sana zayıf dedim. Görünüşe göre bugün ikimiz de doğruyu söylüyoruz."

Suyun altında yumruklarımı sıktım ve onun sözlerine tepki vermemek için kendimi zor tuttum.

"Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil." Bakışlarıyla bir kez daha buluştuğumda sesim alçak ve güçlüydü.

Neredeyse belli belirsiz başını sallamadan önce bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu. "Bunu göreceğiz."

Gözlerimi devirdim çünkü bu adam kendini çok beğenmişti. Wren'in kardeşi olsun ya da olmasın, tam bir pislikti ve onunla gereğinden fazla zaman geçirmeye hiç niyetim yoktu.

Gözlerimi kapattım ve suyun sıcaklığına, ısının kaslarıma işlemesine odaklanmaya çalıştım ama üçü konuşmaya başladığında bile bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Bugün üç acemi daha getirildi," diye konuştu Kai ve sonunda gözlerimi açıp ona baktım.

"Ve?" Dacre başını sivri kayalara yaslamıştı, gergin derisinin altında boyun kasları gerilmişti. Ağır ağır nefes verirken vücudundan geçen gerginlik çizgilerini fark etmeden edemedim.

"İkisi kralın sadık takipçileriydi ve katılmamayı seçtiler." Çok basitçe söylemişti ama ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Onlar seçtiler ölmek.

"Onlara seçme şansı verdin mi?" Kendimi durduramadan sordum, ve Dacre'ın gözleri bana doğru kaydı.

"Siz hainlere her zaman bir seçenek sunarız. Onlar kimin için savaştıklarını, ne için savaştıklarını çok iyi biliyorlardı ve bunu seçtiler."

"Marmoris halkının kendi güvenliklerinden, açlıklarından başka bir şey için savaşmadıklarını hiç düşündün mü?" Öfkem beni körüklerken suyun içinde daha yukarılara oturdum. "Herkesin endişelendiği şey

Bir kral ile bu isyan arasındaki savaş. Onlar karınlarını doyurmanın, öldürülmemenin derdindeler."

Dacre'ın bakışları bizi çevreleyen su kadar karanlıktı ve ne Kai ne de Wren tek kelime etti.

"Bu dünyada taraf seçmeme gibi bir seçeneğiniz yok. Kral Roan yıllardır bu krallığı kurutuyor ve onun yönetimi altında kimse hayatta kalamaz. Bize katılmayanlar bizim için bir tehlike çünkü hala o adama ondalık ödüyorlar. Biz bu krallığı daha iyi bir yer haline getirmek için her gün kendimizi öldürürken, o sarayında oturarak onu daha da güçlendiriyor." Çenesini sıkarken boynundaki ve omuzlarındaki kaslar gerildi. "Hakkında hiçbir bilgin olmayan şeyler hakkında konuşma. Hayatını o sarayda geçirdin. Dışarıda olup biten hiçbir şeyi bilmen mümkün değil."

Sadece ona söylediklerimi bildiğini hatırlayana kadar panik göğsümü tırmaladı.

Ama bir yanım ona gerçeği söylemek istiyordu. O sarayda, o kafeste hayatın nasıl bir şey olduğunu bilmesinin mümkün olmadığını anlayana kadar, sonuçları ne olursa olsun, yüzüne kusmak istedim.

Ama yapamadım.

"Sen de bilmediğin şeyler hakkında konuşmamalısın. O sarayda büyümenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Kralın bir canavar olduğunu düşünüyorsun ama onunla hiç karşılaştın mı? Hayatının her günü onunla yüzleşmek zorunda kaldın mı?"

Ağzından çıkan sonraki kelimeler beni şok etti. "Belki de haklısın."

Bakışları gözlerimden uzaklaştı ve ağızma baktığına yemin edebilirdim. Alt dudağımı ısırdım ve aptalca bir şey yapmadan ya da söylemeden önce kendimi suyun altına batmaya zorladım. Yüzeyin altına kayarken su yüzümde hareket etti ve gözlerimi kapattım.

Ciğerlerim tekrar yüzeye çıkmam için yalvarmadan önce dayanabildiğim kadar suyun altında kaldım.

Vücudum karanlık sudan çıkmam için bana *yalvardı*.

Ama içimde eskisinden daha güçlü hissettiğim bir şey vardı; artık babamın krallığından ve ulaşamayacağı bir yerdeydim. Dacre bir güçtü ama ben onun istediği gibi sinmeyecektim.

Tekrar doğrulduğum, omuzlarımin üstü görünene kadar sudan çıktım ve gözlerimi açar açmaz tek görebildiğim Dacre'ın gözlerinin hâlâ üzerimde olduğuydu.

Wren kardeşiyle benim aramda bir ileri bir geri gidip gelirken sırtıyordu. "Hazır mısın?"

"Evet." Başımlı salladım ve dikkatimi ondan çektim. Yaydan çıktım, bunu yaparken vücudumun bir santimini bile örtmemek için kendimi zorladım.

Dacre'a dönüp bakmadan önce atılmış kıyafetlerime uzandım. Gözleri neredeyse çıplak vücudumda geziniyordu ve kıcıma inene kadar aşağı kaydılar.

Sırılsıklam ıslak ellerimle giysilerimi ve botlarımı kavrarken tenimde soğuk yumrular oluştu.

Ondan olabildiğince uzaklaşmak istedim.

"Sabah eğitim için görüşürüz. Sakın geç kalma," dedi Dacre hoyratça.

Ona doğru döndüm ve pantolonumu tutan elimle onu selamladım. "Zayıf olan ben olacağım. Beni özleyemezsin."

BÖLÜM 9

NYRA

I Güneşi göremiyordum ama Wren beni uyukumdan uyandırdığında henüz doğmadığını biliyordum. İnledim ve battaniyemi başımın üzerine çekmeye çalıştım,

Ama o sadece gülmüş ve elini çekmişti.

Çok yorulmuştum.

Ama giyinmiş ve tıpkı bir gün önce yaptığım gibi Wren'i antrenman alanına kadar takip etmişim. Antrenman çemberlerinden birinde beni bekleyen sinirli görünümlü Dacre'ı gördüğümde adımımın ortasında durdum. Yüzü kızarmıştı ve sanki saatlerdir buradaymış gibi alnında boncuk boncuk terler vardı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve ben yaklaşırken gözleri kısılmıştı.

Ben ringe adım attığımda, o karşı uçta duruyordu, kasları gergindi ve gözleri bana sabitlenmişti. Tek kelime etmedi ama yoğun bakışları her hareketimi takip ediyordu, sanki beni zayıf yönlerim için inceliyordu.

Birbirimizin etrafında temkinli bir şekilde döndük, ikimiz de diğerinin bir hamle yapmasını bekliyorduk. Kasları gergindi ve gözleri beni rahatsız eden bir yoğunlukla benimkilere sabitlenmişti.

Wren'in talimatlarına uyarak derin nefes aldım ve vücudumun her küçük hareketine odaklandım. Ama göz ucuyla onu her gördüğümde dengem bozuluyordu. Bu çalıntı bakışlar mıknatıs gibiydi, beni ona doğru çekiyor ve konsantrasyonumdan uzaklaştırıyordu.

Ve böylece, geldiğimden beri dördüncü kez, onun dikkat dağıtıcı varlığı sayesinde kendimi yere yığılmış buldum.

"Duruşun çok yanlış," diye homurdandı ve tutmam için kolunu uzattı, ama ben kaskatı kesildim ve kendimi yerden ittim. Ayağa kalktığımda bacaklarım titriyor, fazla çalışan uyluklarımda derin bir ağrı hissediyordum.

"Tam olarak bana söylediğin gibi duruyorum." Pantolonumdaki kirin tozunu aldım ve en az onun kadar sinirli görünmek için kollarımı kavuşturdum.

"Değilsin." Etrafımda dolaştı, parmak uçları sağ kalçama hafifçe dokundu, sonra ben yolumdan çekilene kadar yumuşak bir dokunuş yaptı. Yanımdan geçerken nefesi enseme sıcaktı.

Ayağımı ileri doğru hareket ettirirken dişlerimi sıktım ama o tatmin olmadı. "Daha fazla."

Bir adım atmak için hamle yaptım ve o hızla ağırlığını değiştirerek ayağını benimkinin arasına attı ve benimkinin sağa kaymasına neden oldu.

"Kelimelerini kullanabilirsin, biliyor musun?" Neredeyse dengemi tamamen kaybetmeme neden olacaktı.

"Yapabilirdim, ama senin iyi bir dinleyici olmadığını fark ettim."

Etrafımda dolaşp kasıtlı olarak doğrudan görüş alanıma geri adım attığında hırlama dürtüsüyle savaştım. Ağır bir iç çekmeden önce gözlerimi devirmiştım.

"Ağırlığınızın nasıl daha eşit dağıldığını hissedin. Ayaklarınızın üzerinde daha sağlam durduğunuzu hissediyor musunuz?"

Biliyordum ama ona bunu bilmenin tatminini yaşatmak istemiyordum. "Pek sayılmaz."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve ağzımın köşesi sırtarak yukarı kıvrıldı.

"Kollarınız önünüzde olmalı, size doğru gelen her şeyi engellemeye hazır olmalı." Güçlü kavrayışı bileğimi bir yılan gibi sararak önüme doğru itti. Güçlü kavrayışının derimi dağlar gibi yaktığını hissedebiliyordum.

"Hayatımda saldırıya uğradığım tek zamanın sen olduğunu biliyorsun."

Dacre ellerimi yavaşça ve sertçe istediği yere götürürken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Tutuşu emin, kendinden emin ve inatçıydı. "Kralın Muhafızları tarafından yakalandın ve eğer daha iyi eğitilmiş olsaydın kaçabilirdin ama işte buradasın."

Benden bir adım uzaklaştı ve temkinli gözlerle duruşumu inceledi. Bakışları yavaşça vücudumda gezindi, ellerimde durakladıktan sonra yavaşça ayaklarıma indi. "Ailen sana hiç kendini savunmayı öğretmedi mi?"

"Hayır." Derimin üzerinde bir ürperti gezinirken bile çenemi kaldırdım. "Buna ihtiyacım olacağını düşündüklerini hiç sanmıyorum."

Bir adım daha geri çekildi ve etrafımda dönerken gözleri kısıldı. Hareketsiz duruyordum, yanaklarım pespembe kızarmıştı, ellerim tam olarak koyduğu yerde duruyordu, o ise eserini değerlendiriyordu.

"Ailen şimdi nerede?"

Sözleri boğazımda düğümlenip daralmış gibi hissetsem de derin bir nefes almak için kendimi zorladım. "Babamın nerede olduğunu bilmiyorum."

Yalan değildi. Baskından beri onu görmemiştim. Baskından bu yana başkentteki muhafız sayısı artmıştı. Herkes bir isyancı sempatizanı aradıklarını düşünüyordu ama ben beni aradıklarını biliyordum. Birbirimizi bulmamızdan aylar sonrasına kadar Micah ile ilk hırsızlık işimi yapmamamın nedeni buydu.

Ama babam kendi yüzünü sarayının dışında göstermeye cesaret edemezdi.

Hâlâ saray duvarlarının ötesinde güvenli bir yerde saklandığına dair söylentiler vardı ama kaçtığına dair başka söylentiler de vardı.

Ama ben babamı bundan daha iyi tanıyordum.

"Peki ya annen?" Tekrar önüme geçti ve ayaklarımı inceledi.

"Annem öldü."

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı ve gözlerinin arasından bir gölgenin geçtiğini gördüm. Yüz ifadesi suçluluk duygusuyla kısa bir süre yumuşadı, sonra tekrar sertleşti. "Özür dilerim."

"Merak etmeyin. Onun ölümünden senin değerli isyanın sorumlu değildi."

Yumruklarını sıkarken parmak eklemleri beyazlaştı, ön kollarındaki damarlar şişti. Gözleri benden uzaklaştı ve burun deliklerinin alevlenmesini izlerken sözlerimden dolayı suçluluk hissetmekten nefret ettim. "Sağ ayağın her zaman arkada olmalı. Bu şekilde daha fazla kontrol sahibi olursun." Geri çekildi ve az önce beni yerleştirdiği duruşa uygun olarak kendi duruşuna geçti. "Seni sol ayağınla tekme atmaya hazır olman için eğitmeliyiz."

"Tekme atmadığımı zaten gördünüz," diye homurdandım.

"O zaman yapabilene kadar seni eğiteceğiz." O kadar hızlı ileri atıldı ki düşünecek zamanım olmadı. Umutsuzca ondan uzaklaşmaya çalışırken nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissettim ama dengemi korumakta zorlandım.

"Tekmele," diye homurdandı ve bana gösterdiklerini hatırlamaya çalışırken ellerimi kaldırdım. "En azından beni engellemeye çalış."

Toplayabildiğim tüm güçle ayağımı ileri attım ama nafileydi. Bir saniye içinde bileğimi yakalamış ve havada elinde tutmuştu.

Bedenim onunlike çarpına kadar ayağımı ileri doğru salladı. Vücudu benimlike karşı sıcaktı ve umutsuzca bakışlarından uzaklaşmaya çalışırken yanaklarım ısındı.

Ama gitmeme izin vermedi. Boynumun arkasını kavradı, dokunuşu sert ve sabitti, beni ona bakmaya zorladı ve parmakları dizimin arkasına hafifçe dayanana kadar elini yavaşça bacağımda gezdirdi. Koyu renk gözleri benimkilere bakıyordu, kırpmadan ve yoğun bir şekilde.

"Bir çocuk bile o tekmeyi engelleyebilirdi." Sesi sertti ve sıcak nefesini yanağımda hissedebiliyordum.

Sertçe yutkundum, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Panik içimde kabarmaya başladığında nefesim boğazımda düğümlendi. Parmakları baldırıma saplandı ve her geçen saniye daha da sıkı. Bacağımı tuttuğu yerden çekmeye çalıştım, ama beni öfkeliendiren şiddetli bir kararlılıkla sıkıca tuttu.

"Acınası." Sesi alçaktı ama kelime sanki çığlık atmış gibi içimden geçti.

Bacağımın onun elinde ağırlaşmasına izin verdim ve ağırlığımın geri kalanını göğsüne çarptım. Bunu beklemiyordu ve ikimiz de dengemizi kaybettik.

Dacre geriye doğru yere düşerken gözleri irileşti ve ben de dizlerim sert toprak zemine çarparken bir iniltiyle onun üzerine düştüm. Vücutlarımız birbirine bastırılmıştı, eli şimdi kalçamı kavrıyordu ve derilerimizin arasından onun her santimini hissedebiliyordum.

Bir an için ikimiz de kıpırdamadık, bedenlerimiz o kadar yakındı ki onun nefes verişlerinin ılık bir esinti gibi içimde yuvarlandığını hissedebiliyordum.

"Oğlum."

Bir adamın sesi havayı bıçak gibi kesti ve Dacre beni demir bir kavrayışla üzerinden itti. O ayağa fırlarken ben geriye doğru tökezledim, kalbim hızla çarpıyordu. Ciğerlerimdeki hava kaçarken alnından ter damlıyordu.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi Dacre sert bir sesle, gözlerini benden kaçırarak idman çemberinin hemen dışında duran adama döndü.

Adam gözlerini kısarak beni incelerken bakışlarını daralttı. Wren'inkine benzeyen parlak yeşil gözleri ve siyahın içine serpiştirilmiş gri saçları dışında Dacre'a çok benziyordu. Dudakları

Ayrıldı ve tekrar konuştu, bakışlarının yoğunluğu beni rahatsız edici bir şekilde kaydırıldı. "Bu öğleden sonra devriyede sana ihtiyacım var."

Dacre'in sırtı dikleşti ve başını salladı. "Elbette," diye cevap verdi gergin bir sesle.

Adam sonunda bakışlarını benden Dacre'a kaydırıldı. Topuklarının üzerinde dönüp bizden uzaklaşmadan önce, "İşini bitir ve benimle buluş," dedi.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıldım. Dacre'ın birkaç adım gerisinde dururken ellerim gergin bir şekilde önümde kenetlenmişti. Gözleri adamın az önce gittiği yöne sabitlenmişti ve temkinli bir şekilde konuşmadan önce boğazımı temizledim.

"Wren'i bulacağım."

"Hayır." Yavaşça yüzüme baktı, ifadesi donuk ve okunaksızdı. Çenesi gergindi ve gözleri sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi kısılmıştı. "Sana karşı çok yumuşak davranacak. Seni zorlayacak birine ihtiyacın var."

Gözlerimi devirdim ve Wren'in beni zorladığının kanıtı olan ağrıyan kaslarımı ovuşturdum. Dün gece yatağa girdiğimizde, kaslarımın ağrısından ağlayacağımı sanmıştım.

"Kai'yi bulacağım." Büyük mağarayı taradı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Onu izledim, sabahtan beri görmediğim Kai'yi bir an olsun görebilmek için boynumu büküm. Ama bunun bir önemi yoktu; odaklanabildiğim tek şey Dacre'ın hareket etme şekli, arkadaşını ararken sırtındaki kasların hareketiydi.

O... dikkat dağıtıcıydı.

"Kahretsin," diye küfretti onu bulamadığında nefesinin altından.

"Merak etme. Sen küçük devriyeni yap, ben de onu bulayım. Beni öldürmeye çalışmaktan başka özel bir talimatın var mı?"

Dacre'ın ağzının köşesi kalktı, o kadar hafifti ki neredeyse kaçırıyordum. Midem altüst olurken koyu renk gözleri benimkilere dikilmiş gibiydi ve sıcaklığın vücuduma yayıldığını hissettim. "Bu işe yaramalı," diye mırıldandı alçak bir sesle.

Omurgamdan aşağıya doğru akan ürpertiye saklamaya çalışarak metanetimi korurken gözlerinin üzerimde olduğunu ve beni taradığını hissettim. "Hallediyorum," dedim, onun yanında ne kadar huzursuz hissettiğimi fark etmemesini umarak.

Topuklarının üzerinde dönüp, deri kaplı kasları her adımda esneyerek uzaklaşmadan önce bakışlarımı tek bir baş hareketiyle karşıladı. O sırada

gözden kaybolduğunda, üzerime çöken sisi dağıtmak için başımı salladım ve Kai'yi aramak için kendimi çelikleştirerek bir nefes aldım.

Duraksadım ve sıcak yatağımın beni çağırdığı düşüncesiyle geri dönmeyi düşündüm, ama ayaklarım beni ileriye taşımaya devam etti. Bir yanım Dacre'ın yanıldığını kanıtlamak için yanıp tutuşuyordu. Onun sandığı kadar zayıf olmadığımı kanıtlamak için.

Kai'yi bulmak uzun sürmedi. Birkaç dakika içinde, antrenman çemberinde kendisinden çok daha küçük bir rakibin etrafında dönerken geniş omuzları odanın diğer ucundan görülebiliyordu.

"Hey." Boğazımı temizledim ve ayağımı sürüyerek belirsiz bir şekilde etrafıma bakındım. "Dacre bugün seninle antrenman yapmamı istediğini söyledi."

Kai yavaşça vücudunu bana doğru çevirdi ve gözleri benimkilere kilitlendi. Rakibiyle yüzleşmek için geri dönmeden önce kısa bir süre durakladı, yüz hatları kararlı bir ifadeye bürünmüştü. "Elbette. Onun kışını tekmelemeyi bitirir bitirmez."

Karşısındaki adam sarı dişlerini göstererek sırıttı. Dikkatli bir şekilde sivri bir kayaya yaslandım, avuçlarım ter içinde ikisinin birbirlerinin etrafında dönmeye devam etmesini izledim.

"Özgürüm." Boğuk bir ses duydum ve kaynağını bulmak için döndüm. Yanımda bir adam duruyordu, açık kahverengi bukleleri başının üzerinde her yöne dağılmıştı. Bana gülümserken parlak mavi gözleri sıcaklıkla parlıyordu. Bakışları merakla üzerimde gezindi ve yanaklarım onun incelemesi yüzünden ısındı.

Onda bana Micah'yı hatırlatan bir şey vardı.

"Olmuyor, Eiran," diye seslendi Kai, karşısındaki adam saldırırken bile ve Kai'nin kalçasına attığı tekmenin sesiyle irkildim.

"Tamam." Ayağa kalkarken başımı salladım.

"Sakın buna cüret etme Nyra. Benimle antrenman yapıyorsun," diye homurdandı Kai, adam bir darbe indirdiğinde.

"Burada oturmuş kaybetmeni izliyorum."

"O iyi olacak." Eiran başıyla ince bir hareket yaptı, sola doğru zorlukla algılanabilen bir baş sallama hareketi.

Kai, "Bu senin ölüm dileğin, Eiran," diye uyardı ve Kai beni durduramadan hızla Eiran'ın arkasından gittim.

Bizi meraklı gözlerden ya da kulaklardan gizleyecek kadar kalın ve ağır gölgelerin olduğu bir köşeye ulaşana kadar, diğer eğitimcilerin yanından geçerken mağarada sessizlik içinde ilerledik.

"Peki, Dacre bugün tam olarak ne üzerine eğitim almanı istiyor?" Eiran büyük bir antrenman çemberinin içine girdi, ben de onu takip ettim.

"Sadece beni küçük düşürmeye çalıştığından eminim ama duruş ve bloklama üzerinde çalışıyorduk."

Gözleri yüzümden göğsüme doğru kayarken dudakları eğlenceli bir sırıtışla kıvrıldı ve sonra yavaşça aşağıya indi. Bakışlarının altında rahatsız bir şekilde kıpırdandığımda yanaklarımda bir kızarıklığın yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Bakalım neler yapabiliyorsun." Tıpkı Dacre'ın yaptığı gibi kollarını iki yana açıp ayaklarını yere sağlamca basarak bir duruşa geçti.

Derin, sakın bir nefes aldım ve Dacre'ın duruş talimatlarını elimden geldiğince hatırlamaya çalıştım. Bakışlarım Eiran'ın üzerinde sabit kalmıyordu; delici mavi gözleri beni tedirgin ediyordu.

"Sakin ol," dedi alçak sesle gülerek. "Nefes almazsan hiçbir şeyi engelleyemezsin."

Gözlerimi kapatıp derin derin nefes aldım, kendimi derine inmeye ve Eiran üzerime gelirken ona odaklanmaya zorladım. Hızlıydı ama Dacre kadar hızlı değildi.

Yumruğu ya da ayağı bana doğru her savrulduğunda, saldırıyı engellemek için gerildiğimde kaslarımın gerildiğini hissettim. Sırtımdan ter damlarken ve ben nefesimi tutmaya çalışırken Eiran tamamen rahat görünüyordu.

Kendini tutuyor ve tüm gücünü bana yöneltmiyordu, bundan hem nefret ediyor hem de takdir ediyordum. Devam ettikçe vücudum hareketlere uyum sağladı, artık kendimi o kadar sert ya da gergin hissetmiyordum. Ne zaman saldırmak üzere olduğunu hissedebiliyor ve hareketlerini daha yapmadan önce okuyarak hızlıca tepki verebiliyordum.

"İyi işti." Bir adım geri çekilip kollarını kavuşturdu ve bana ondan beklediğim o rahat gülümsemelerden birini sundu. "Görünüşe göre doğuştan yeteneklisin." Sözleri sıcak bir bal gibiydi, beni tepeden tırnağa kaplıyordu.

"Bundan emin değilim." Ellerimi kalçalarımaya dayayıp nefes almaya çalışırken başımı salladım. "Sanırım Dacre beni o kadar çok hırpaladı ki savaş ya da kaç modum devreye girmeye başladı."

Eiran güldü ve elini çenesinde gezdirdi. "Belki seni yeterince iyi eğitirsem, Dacre'ı kendi kışına tekmeyle basabilirsin."

Hayal etmeye çalışırken içimden bir kıkırdama geçti.

"Bunun gerçekleşmesi için muhtemelen bir mucize gerekir."

"Bilmiyorum."

Bakışlarıyla karşılaştım ve midem bulandı. Mavi gözleri çok yoğundu ve çenesi hafifçe gerilmişti.

"Daha vahşi şeyler de oldu," dedi usulca. "Tekrar deneyelim."

Parmaklarının ucuyla beni öne doğru itti ve ben de karşımda duranın Dacre olduğunu hayal ettim. Savrulan bir yumruğu savuşturmak için tam zamanında gardımı aldım. Bir açıklıktan yararlanarak tüm ağırlığımı göğüs kafesine çarpan bir tekmeye verdim ve gülümsedim.

BÖLÜM 10

DACRE

A Yorgun ayaklarımız engebeli sokaklarda ilerlerken gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim.

Vücudum her adımda ağrıyordu ama babam kendinden emin adımlarla önümde yürüyordu, sırtından sarkan uzun kılıcının ağırlığı neredeyse hiç fark edilmiyordu. Ne kadar uzun süredir devriye geziyor olursa olsun yorgunluğundan hiç şikâyet etmezdi; sadece omuzlarındaki hafif kamburluk yorgunluk belirtisi olarak kendini gösterirdi.

"Biraz dinlen." Kolunu uzattı, avuç içi açıktı ve parmakları yayılmıştı, hareket akıcı ve tanıdıktı. Dairesel bir hareket çizerken, parlayan fenerlerin yumuşak ışığı titreyip dönerek söndü ve etraflarını duman sardı. "Başımıza ne geleceğini bilmiyoruz."

Beni terk ettiğinde her zaman söylediği şey buydu. Eskiden karşılaşacağımız maceranın heyecanı ile içimi doldururdu ama şimdi uğursuz geliyordu. Annemi kaybettiğimden beri isyanla ilgili her şey belirsizleşmişti.

"İyi geceler." Midem düğümlenmiş bir halde arkamı döndüm ve ters yöne doğru yürüdüm. Gitmekte olduğu eve baktım - eskiden olduğumuz şeylere dair pek çok anıyı barındıran eve. O günlerin hayaletleri evi çevreleyen gölgelerin içinde dolaşıyor gibiydi.

Uzun köprüden geçerek savaşçıların kamarasına doğru ilerledim ve yatağıma yatmak için sabırsızlanıyordum. Yaylarda uzun bir seans geçirebilirdim ama şimdi onları düşündüğümde aklıma sadece Nyra geliyordu.

Ve bu beni kızdırdı.

Beni kızdırdı.

Güven benim için nadir bulunan bir şeydi, ama onun yanında bu hiç yoktu.

Ağır ahşap kapıyı tereddütle iterek açtım, kapı açılırken çıkan gıcırtıdan irkildim ve yüksek sesli kahkahaların sesi içime doldu. Odanın köşesinde, şöminenin titrek ışığında Kai'nin figürü belirginleşiyordu.

Ben yaklaşırken gözlerini bana dikmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Bir şey var mı?"

Başımı salladım çünkü bu geceki keşifler boşa gitmişti. Babam sarayın yükseldiğı şelalenin dibinde güç dalgalanmaları saptamaya devam ediyordu ama hiçbir şeyin izini sürememiştik.

Ama o acımasızdı.

Her zaman öyleydi.

"Eğitim nasıl geçti?" Ağrılığımı ağrıyan ayaklarımdan alıp arkamdaki duvarın serin ve sert yüzeyine vermeye çalışırken yüzümü buruşturdum.

"Kiminle eğitim?" Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Senin kız bana onu eğitmemi istediğini söyledi, ama ondan bana bir saniye vermesini ister istemez Eiran devreye girdi."

Bakışlarımı en iyi arkadaşşımdan ayırıp ocağın etrafında oturan insanlara doğru çevirirken çenem sıkıştı.

Eiran o kadar kendini beğenmiş ve kibirliydi ki, Nyra'nın eğitimine yardım ettiği düşüncesi bile yumruğumu duvara vurma isteği uyandırıyordu. Nyra'nın onunla bilmek için can attığım sırları paylaştığını hayal ettim ve içimin derinliklerinden gelen sinirli hırıltıyı durduramadım.

"O benim kızım değil." Bakışlarımı kalabalık odanın üzerinde gezdirdim ve sonunda onu gördüm. Eiran'ın yanında rahatça oturuyordu. Sohbet edip gülerken başlarını birbirine yaklaştırmışlardı ve benim varlığımdan tamamen habersizdiler. Midemde mide bulandırıcı bir his çalkalandı ve dişlerimi ağrıyana kadar sıktım.

Eiran daha yakına eğildi, dudakları kulağından birkaç santim ötedeydi ve elleri havada dramatik bir şekilde hareket ederek sözlerini vurguladı. İçimde öfke dalgaları yükselirken görüşüm tünele girdi.

Duvardan uzaklaştım, odayı geçerken kalbim küt küt atıyordu. Gruptakiler dar bir daire şeklinde oturmuş, kahkahalar atan Nyra'ya dikmişlerdi gözlerini.

Wren başını kaldırıp bana baktı ve sırtıttı, sırtıışı içimi gördüğünden rahatsız ediciydi. "Merhaba kardeşim."

Nyra doğruldu, gözleri benimkilerle buluştu. Gözlerinin derinliklerine dalmamaya çalışarak nefes aldım, gülümsemesinin diğer ucunda olma arzumdan rahatsız oldum.

"Basit talimatları takip edemiyor musun?"

Wren sinirli bir kahkaha attı.

"Ne?" Nyra gözleri benimkiler arasında gezinirken sordu.

"Sana ben gittikten sonra Kai'yle antrenman yapacağını söyledim ve sen bu basit şeyi bile yapamadın." Öfkelen dim.

"Sakin ol, Dacre." Eiran'ın dudakları yavaş, çileden çıkarıcı bir sırtışla aralandı ve gözlerinin kenarları eğlenceyle kırıştı. Vücudunu kurnazca onunkine yaklaştırdı. "Benimle eğitim gördü."

Bakışlarım Eiran'ınkilerle buluştu ve sahip olduğum az miktardaki sabrın kırıldığını hissedebiliyordum.

"Onu eğitmek sana düşmez," diye homurdandım, sesim alçak ama öfkem ağırdı. "Ve buraya eğlenmeye gelmedi."

Nyra alaycı bir kahkaha attı.

"Affedersiniz?" Bana dik dik bakarken gözleri yarıklara dönüştü. Yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve teninden yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyordum.

Onu itmeyi bırakıp yatağa gitmeliydim. Ama itmeye devam etmek istedim.

İnsanlar kızgın olduklarında hata yaparlar. Saklamaya çalıştıkları her ne haltsa onu ortaya çıkaracak hatalar yaparlar.

Ve bir tane yapması için çaresizdim.

"Hangi konuda kafan karıştı?" Başımı hafifçe eğdim ve yanaklarındaki kızarıklık pürüzsüz boynuna doğru yayıldı.

"Kai meşgul olduğu için Eiran'la antrenman yaptım. Önemli bir şey değil."

İçime hücum eden sahiplenme duygusu, onu kontrol altında tutmaya çalışsam da beni şaşırttı.

"Bu büyük bir mesele," dedim, sesim zar zor kendiminkine benziyordu.

"Ya sana söylediğim kişiyle antrenman yaparsın ya da hiç yapmazsın."

Nyra sanki söylemek istediği kelimeleri tutmaya çalışıyormuş gibi dişlerini alt dudağına gömdü ve kendimi bu hareketi izlerken büyülenmiş buldum. "Eiran'la seninle öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim."

Kız kardeşim buna kıs kıs gülme cüretini gösterdi ama ona aldırış etmedim.

"Hadi gidelim." Merdiven boşluğuna doğru başımı salladım.

"Ne?" Sesi ince, titrek bir ses teliydi. Sanki onu benden koruyabilecekmiş gibi kız kardeşime bakarken gözleri büyüdü.

"Madem Eiran'dan bu kadar çok şey öğrendin, o zaman gidelim. Sana tam olarak ne öğrettiğini bana gösterebilirsin."

"Geç oldu, Dacre."

Eiran'ın kibirli sesi odayı doldururken yumruklarımı sıktım ve dişlerimi sıktım. Göğsüm sıkıştı ve Eiran'ın ona verebileceği hiçbir şeyin benden daha iyi olamayacağını hepsine göstermek için yanıp tutuşan bir ihtiyaç hissettim.

"Kimse sana sormadı, Eiran." Konuşurken ona bir bakış bile atmadım. "Gidelim, Nyra."

Ayağa kalkmaya çalışırken nefesinin altından küfretti ve ben de yüzümdeki sırıtışı gizleyemedim. Benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyordu.

Binadan çıkarken arkamdan geldi, dışarı çıktığımızda serin ve nemli gece havası üzerimize çarptı. Onu eğitim alanına giden patikadan aşağıya doğru yönlendirdim ve ondan en ufak bir güç izi tespit edememiş olsam da, şu anda ona sahip olsaydı beni yakıp kül edeceğini biliyordum.

Açıklığa ulaştığımızda tek kelime etmedi ve antrenman çemberine girdiğimizde aramızda bir beklenti dalgası oluştu.

Koyu renk saçları omuzlarına kalın dalgalar halinde dökülüyordu ve önümde volta atarken dolgun kalçaları sallanıyordu.

"Devriyeden döndüğünde hep böyle keyifli misin?" diye sordu, etrafımızı saran sessizliği bozarak.

Sorusunu duymazdan geldim. "Bana ne öğrendiğini göster."

İfadesini okumak zordu ama bakışlarının vücudumda gezinme şekli hesaplanmış gibiydi. *Güzeldi.*

Bu sabah ona gösterdiğim dövüş duruşuna geçti ve ne kadar az ayarlamaya ihtiyaç duyduğuna şaşırdım.

"Sana bunu gösterdim." Onu değerlendirirken kollarımı kavuşturdum.

"Öyle mi?" Bir kaşını kaldırdı ve başını yana eğdi, benim onu daha önce değerlendirme şeklimi yansıtıyordu. "Eiran olduğundan oldukça eminim."

"Peki Eiran sana başka ne öğretti?" Adını tükürür gibi söyledim.

Sert ses tonum karşısında Nyra'nın gözleri kısıldı ve ikimizin de bir kavga arayışında olduğu anlaşıldı. "Neden umursuyorsun?" diye sordu, sesi öfkeyle karıştı. "Beni eğitmek istiyordun, değil mi?"

"Ne halt ettiğini bilen biriyle antrenman yapmanı istiyorum. Kai'ye güveniyorum."

Durduğu yerden gevşedi. "Peki sen Eiran'a güvenmiyor musun?" "Çoğu insana güvenmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

"Bu çok açık." Elini bana doğru salladı. "Seni bu kadar kızdıracak tam olarak ne yaptım?"

"Onları saymamı ister misin?" "Eğer yardımı olacaksa."

Etrafında yavaşça döndüm ve o da ellerini kaldırdı, ona öğrettiğim duruşa sanki ikinci doğasıymış gibi gevşekçe adım attı. "Her şeyden önce, sen lanet bir hainsin."

Başını çevirdi ve omzunun üzerinden bana baktı. "Marmoris'ten geldiğim için mi?"

"Çünkü o lanet sarayda yaşadınız, o piçlerin her gün yaptıklarını izlediniz ve yine de sanki çoğumuz için bir ölüm cezası değil de özgürlüğe giden bir biletmiş gibi işaretimizi üzerinize koyma cüretinde bulundunuz."

Nazıkçe başını salladı. "Öyle değil..."

"Seni baskından tanıdım." Tekrar onun önüne doğru ilerlerken çenem seğirdi. "Kralınızın kilit altında tuttuğu halkımızı kurtarmak için oradaydık. Geri kalanımız açlıktan ölene kadar gücümüzü yiyen bir canavarı durdurmaya çalışmak için oradaydık."

"O benim kralım değil."

"Annem bu işaret için öldü." Kolumu kaldırdım ve kazandığım işareti gösterdim. "O öldü ve sen bunu hak etmek için hiçbir şey yapmadığın halde bu işareti sana takarak bunun için ölen herkesle alay ediyorsun."

Elini neredeyse koruyucu bir şekilde bileğinin üzerine koydu ama sahtecilik kolundan bile görünmüyordu. "Özür dilerim," diye kekeledi.

"Sana ne öğrettiğini göster bana."

Yüzümü aradı ve ben ona hiçbir şey vermedim. Orada bulacağı tek şey, beni beslemesine izin verdiğim öfkeydi.

İlk hamleyi benim yapmamı beklemesini bekliyordum ama öne doğru fırladı ve bacağını bana doğru savurdu.

Ben kolayca önledim ama sabahkinden çok daha hızlı toparlandı.

Belki de Eiran ona bir şeyler öğretmişti.

Sol dirseğini kaburgalarımın doğru fırlattı, ön kolumla engelledim ve hemen elimi karnına vurarak karşılık verdim. Homurdandı ve tökezleyerek geri çekildi ama hemen ayağa kalktı.

Gözlerinde daha önce olmayan bir ateş vardı şimdi.

Birbirimizin etrafında dönüyor, diğerinin hareketini tahmin etmeye çalışıyorduk. Kalçalarının genişliğine ve bir ayağından diğerine geçerken göğsünün her nefeste ritmik bir şekilde inip kalkmasına hayran kaldım.

"Sana tüm öğrettiği bu mu?" Yüzündeki ifadenin daha da öfkeyle buruşmasını izlerken yüzümdeki sırıtma sesimdeki hakaretle eşleşti.

"Hayır. Tüm o hareketler senden geldi."

Boğazımdan çıkan kıkırdamayı durduramadım ve o da dikkatimin dağılmasından faydalandı. Öne doğru fırladı ve dizini kalçama çarptı, içime bir acı saplanırken lanet ettim.

Sanki beni aşağı çekebileceğini düşünmüş gibi kollarını hızla boynuma doladı ama bu onu yerden kaldırmaktan başka bir işe yaramadı.

Kendi kollarımı ortasına dolayarak onu sıkıca kendime çektim ve o da omuzlarımı iterek kaçmaya çalıştı.

"Eiran'la geçirdiğin zamanın sana çok şey öğrettiğini görüyorum." Onu kendime doğru daha sert çektim, vücudunun benimkiyle mükemmel bir şekilde hizalandığını hissettim. "Sana yatağına nasıl gireceğinden başka bir şey öğretmeye çalışıyor muydu?" Nyra'nın vücudu benimkine karşı sertleşti.

"Senin neyin var böyle?" Ellerime karşı mücadele ederken sesi kısık ve nefes nefese çıkıyordu. Vücudu benimkine karşı kıvranıyordu ve kendimi tamamen kontrolden çıkmış hissediyordum.

Onu tuttuğum yerden bıraktım, tökezleyip bir adım geri atınca onu ayağa kaldırdım.

"Çıkın buradan." Odamıza giden yolu işaret ettim.

"Ne?" Sanki bu onu koruyacakmış gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni öylece reddedemezsin."

"Az önce yaptım." Nefesimi kontrol etmeye, herhangi bir parçamı kontrol etmeye çalışırken ona ters ters baktım. "Eiran'dan başka bir şey öğrenmeyeceksin. Eğitmek için benimsin."

"Ben senin bir şey yapabileceğin biri değilim." Benden en küçük bir adım geri çekildi.

Kızgın ve sinirliydim ve hissettiğim sahiplenme duygusunu kontrol edemiyordum. "Sadece benimle antrenman yapacaksın. Eğer seni onunla tekrar yakalarsam..."

"Ne yapacaksın?" diye tersledi ellerini kalçalarına koyarak. "Beni öldürecek misin?"

Ona bir adım daha yaklaştım, gözlerim onunkilere kilitlendi. O anda o kadar maviydiler ki denizde kaybolmuş gibi hissettim. "Ona gücünü gösterdin mi?"

"Bende hiç yok." Kelimeleri tükürürken boynundaki kaslar şişti.

"Herkesin büyüü vardır." Bunu o kadar kayıtsızca söyledim ki, bakışlarımı tutamayarak bir an için gözlerini kaçırdı.

Bir şey saklıyordu.

"Babam da böyle derdi." Öfkesi dinmiş olsa da bakışları artık perili görünüyordu. "Sihrimi bulabilmek için kendimi eğitmek için kaç saat harcadığımı biliyor musun? Onu bulmam için saraya kaç farklı insan getirildi?"

Ağzını kapattı ve ben de bakışlarımı ona diktim. "Bir hizmetçinin kızı için mi?"

"Bu konuşmayla işim bitti." Benden uzaklaşmaya başladı ama bunu yapamadan bileğini elime aldım.

"Ben değilim. O sarayda gerçekten ne halt ettin?" *Bana gerçeklerinden birini söyle.*

"Bu seni ilgilendirmez."

"Yalanlar seni bir hain yapar." Bileğini sıkıca kavradım ama onu incitecek kadar değil.

"Benim zaten bir hain olduğumu düşünüyorsunuz. Sır saklamam bunu değiştirmeyecek."

"Sır saklaman seni öldürtecek olan şey." Tam önüme gelene kadar bileğinden çektim. Botlarının parmak uçları benimkilere çarptı ama göğsü kabarıp benimkine bastırıldığında onlara aldırış etmedim.

Vücudunun sıcaklığını benimkine karşı hissedebiliyordum ve bir an için, yüzeyin altında kaynayan arzuya kendimi kaptırmama izin verdim.

Ona doğru eğildim, yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıydı. "Gerçeği öğrenene kadar durmayacağımı biliyorsun," diye fısıldadım, dudaklarım şakağına değiyordu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece göğsüme baktı.

"Seni uyarmadığımı söyleme." Bileğini bıraktım ve aptalca bir şey yapmadan önce bir adım geri çekildim.

Nyra'nın nefesi boğazında düğümlendi ve bir an için, öfkemi bir şekilde bastıran aynı arzunun bana baktığını gördüğümü sandım.

Ondan bir adım daha uzaklaştım. "Bir daha Eiran'la antrenman yapma."

"Elbette, efendim." Önümde eğilerek bir gösteri yaptı. "Size itaatsizlik etmeye cüret edemem."

Pişman olacağım bir şey söylememek için dilimi ısırđım. Ya da pişman olacağım bir şey *yapmamak için*.

Ona sırtımı döndüm ve odanın kenarına doğru ilerleyerek uzaklaştım. Serinlemeye ihtiyacım vardı.

"Biraz uyu. Yarın erkenden eğitime başlayacağız."

Hareket ettiğine dair hiçbir ses duymadım ve arkamı döndüğümde Nyra hâlâ onu bıraktığım yerde duruyordu.

"Evet?"

Yumruklarını iki yanında sıktı ve mağaranın ağzına doğru baktı, sonra tekrar bana döndü. "Odama nasıl döneceğimi bilmiyorum."

Onun hayal kırıklığına sırtırken başımı eğdim. Saklı şehrimizin mağara sistemini çözmek zordu ama burada o kadar uzun süre yaşamıştım ki avucumun içi gibi biliyordum. Bazen ne kadar zor olabileceğini unutuyorum.

"Tek söylemen gereken yardımına ihtiyacın olduğuydu." Ona açıkça gülümsedim ve o da gözlerini kıstı.

"Yardımaınıza ihtiyacım olduğunu söylemedim." Kollarını kavuşturdu. "Wren ya da Eiran'ı çağırmaq için büyünü kullanamaz mısın?"

Sözleri tenime saplanan küçük hançerler gibiydi. İçimdeki öfke her an patlayacağından emin olduğum ana kadar birikti. "Buradaki amacın ne? Bu gece sadece beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

Bakışlarını başka yöne çevirirken omuzlarını silkti. "İşe yarıyor mu?"

Onu izlerken dudaklarımı birbirine sürttüm, sonra çıkışa yöneldim ve o da beni takip etti. "Bil diye söylüyorum, bu gece beni ne kadar kızdırırsan yarın eğitim o kadar zor olacak."

Yanıma yaklaştığında alay etti. "En iyi şekilde davransam bile bana karşı yumuşak davranacağından şüpheliyim."

Haksız değildi. "Bunu inkâr edecek değilim," diye sertçe cevap verdim. "Ama beni zorlamaya devam edersen, sana karşı daha sert olacağım."

Nyra'nın gözleri büyüdü ve midemdeki sıcaklığın arttığını hissedebiliyordum.

Pantolonumun ön kısmının *kabardığını* hissettim. zihnimi bulandırdı.

O bir haindi.

Sessizce yürürken kendimi gizlice ayarladım, sonra eğitim alanını şehrin geri kalanından ayrı tutan alçak kayanın altına çömeldiğimizde ona ilerlemesini işaret ettim.

Yolda bir çatala ulaştık ve Nyra'nın burnu kıvrıldı. "Ne tarafa?" diye sordu loş tünellerde etrafına bakınırken.

İşaret ettim. "Sağa doğru."

Başını salladı ve hafif ayak sesleri duvarlarda yankılanarak bizi patikadan aşağıya doğru götürdü.

"Sanırım bu lanet şehrin geri kalanı uyurken beni dışarıda tuttuğun için yarın uyuma şansım yok, ha?"

Şehir ürkütücü bir şekilde sessizdi ve içimde bir suçluluk duygusu belirdi. "Hiç şansın yok."

"Anlaşıldı." Elini kaldırdı ve parmaklarının mağaranın nemli duvarında gezinmesine izin verdi. "Tüm bunların bunca zamandır burada olduğuna hâlâ inanamıyorum. Sanki bambaşka bir dünya."

Sesi sanki benimle değil de kendisiyle konuşuyormuş gibi geliyordu ama yine de ona cevap verdim.

"Bu bizim dünyamız ve bizi güvende tutuyor."

Yumuşak bir "hmm" sesi çıkardı ve aklından neler geçtiğini öğrenmek için ani bir çaresizlik hissettim.

Ama başka bir düşünceyi paylaşmadı.

Birkaç dakika daha sessizce yürüdükten sonra nihayet savaşçı kamarasına ulaştık.

Bana döndü ve bir an için bir şey söyleyeceğini sandım.

Ama o sadece bir kez başını salladı ve kapıdan kaybolmadan önce ellerini ceplerine soktu.

Peşinden gittim ve arkasından merdivenlerden çıktığımı duyunca omzunun üzerinden geriye baktı.

Aynı katta kalıyorduk. Wren'in güvenliği benim önceliğimdi.

"Beni mi takip ediyorsun?" Merdivenlerin tepesine vardığımızda yüzünü tamamen bana döndü.

"Hayır." Alay ettim ve dar merdiven boşluğundan geçmek için bedenimi onunkinin yanından kaydırmak zorunda kalana kadar ilerlemeye devam ettim. Göğsüm onunkine değince nefesini içine çekti. "Ben odama gidiyorum."

Beni koridorda takip ederken ofladı ve kapısının önünde durdu.

"Odan benimkine bu kadar yakın mı?" Burnunu buruşturdu.

"İnanın bana, başka bir yerde açık bir odamız olmasını isterdim ama sizi buraya koydular."

Eli kapının koluna gitmeden önce dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sabah görüşürüz, hain."

"Sabırsızlanıyorum," dedi omzunun üzerinden, kapının arkasından kapanmasına izin vermeden önce.

Onu.

BÖLÜM 11

NYRA

I Dacre karnıma bir tokat daha indirdiğinde irkildim.

Son üç günlük eğitimden sonra bana neredeyse hiç vurmamaya başlamıştı. Bu sabah antrenman sahasına tökezleyerek girdiğimde gözleri kısılmıştı ve bugün daha önce hiç olmadığı kadar nazikti.

Ama ona güvenmedim.

"Dikkatini ver." Hırladı. "Girmemem gereken yerlere girmeme izin veriyorsun."

"Ağrım var," diye itiraz ettim, nefesimi tutmaya çalışırken soluk soluğa kaldım.

"Acı bir mazeret değildir." Gözleri benimkiler arasında gezinirken Dacre'in sesi sertti. "Acıyı geride bırakmalısın."

Öne doğru hamle yaptı ve ben son saniyede eğilip dönerek uzaklaştım, eli beni kıl payı ıskalayınca havanın hücumunu hissettim. "Denemiyorsun bile."

Dişlerimi sıktım ve kendimi odaklanmaya zorladım. Dacre son birkaç gündür antrenmanlarında acımasız davranıyordu ve talimatları kulağımda yankılanıyordu. Ama rutinler boyunca hareket ederken tenimde sıcak ellerinin hatıraları konsantrasyonumu kaybetmeme neden oldu. Etrafımızdaki hava ter kokusuyla doluydu ve boncuk boncuk terler onun geniş omuzlarından ve göğsünden aşağı süzülüyordu.

Beni rahatsız eden düşüncelerden sıyrılarak derin bir nefes aldım ve kendimi ileri attım, yumruğum yüzüne doğru uçtu. Yumruğu kolayca savuşturdu ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Ardından karnına doğru bir tekme attım ve tatmin edici bir gümbürtüyle yerine oturdu.

Dacre ani antrenman girişimim karşısında hazırlıksız yakalanarak tökezledi ve elimi tutarak beni de kendisiyle birlikte sürükledi.

Yere çarptı ve ben yanına inmeden hemen önce etrafında bir toz bulutu uçuştı.

Hiç tereddüt etmeden dizlerimin üzerine çöktüm ve ona doğru hamle yaptım. Omuzlarından tutup onu yere itmeye çalıştım ama o çok güçlüydü. Hızla beni alt etti ve gövdemın üzerine binerek beni altına sıkıştırdı. Yerde debelenirken bileklerimi sıkıca başımın üzerinde tuttu.

Vücudunun sıcaklığını her yerde hissedebiliyordum. "Güzel." Homurdandı.
"Sonunda deniyorsun."

Yere uzandım, vücudum beni izleme şeklinin yoğunluğu altında donup kalmıştı. İkimiz de efor sarf etmekten nefes nefese kalmıştık ama benim nefes nefese kalmamın başka nedenleri de vardı.

"Hey, Nyra." Eiran'ın sesini duydum ve bakışlarımı Dacre'den ayırıp Eiran'ın kollarını kavuşturmuş bir şekilde antrenman çemberimizin kenarında durduğunu gördüm.

Bileklerimi Dacre'in tutuşundan kurtarmaya çalıştım ama parmakları bir mengene gibi kenetlenmişti ve parmaklarımda hafif titremeler hissedebiliyordum.

"Merhaba, Eiran." Boğazımda oluşan yumruya karşı sertçe yutkundum. Eiran'ın adı dudaklarımdan döküldüğünde Dacre'in ellerime karşı tutuşu sertleşti.

Eiran'ın bakışları aramızda gidip geliyor, gözleri her seferinde biraz daha uzun süre benim üzerimde kalıyordu. Dacre'in şu anda beni nasıl bir pozisyonda tuttuğunu fark ettiğimde yanaklarımdaki sıcaklığın arttığını hissedebiliyordum.

"Sana yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı, Eiran?" Dacre'in bakışları isteksizce yüzümden Eiran'a kaydı ama güçlü elleri bileklerime sıkıca bastırmaya devam etti. Ben kıpırdandıkça kaslarım onun altında gerildi ve ağırlığını kaydırdıkça kalçalarının sertliği yanlarıma baskı yaptı.

"Bu akşam birkaçımız bir şeyler içmek için dışarı çıkıyoruz, sen de gelmek ister misin diye soracaktım Nyra." Eiran doğrudan bana baktı ve adımı özellikle söylemesi dikkatlerden kaçmadı.

Ona cevap vermek, teklifini düşünemeyecek kadar yorgun olduğumu söylemek için ağzımı açtım ama Dacre daha dik oturdu, ellerimi bıraktı ve benden önce cevap verdi.

"Nyra ve ben aslında yaylara çıkmak üzereyiz. Vücudunu biraz iyileştirmemezse bir gün daha antrenman yapamayacak."

Az önce söylediklerinden irkilerek başımı ona doğru çevirdim ama o hâlâ Eiran'a bakıyordu.

"Yine de davetiniz için teşekkür ederim." Dacre, Eiran'a hiç de dostça olmayan bir gülümseme verdi.

Dacre sonunda beni itti ve Dacre beni yukarı çekmek için elini uzatırken Eiran'ın ağzı açılıp kapandı. Onu reddetmek istedim ama bana yardım etmezse bu yerden kalkamama ihtimalim olduğunu da biliyordum.

Elini benimkine doladı ve beni zahmetsizce ayağa kaldırdı. Öne doğru tökezlediğimde göğsüm onunkine çarptı ve daha fazla içine düşmemek için ellerimi kollarına bastırmak zorunda kaldım. Bakışlarımı onun yoğun koyu gözlerinden hızla kaçırırken yüzüm kızardı. "Teşekkür ederim, Eiran. Belki yarın?"

"Evet." Elini saçlarının arasından geçirdi ama arkasını dönerken bakışları Dacre'in üzerindeydi. "Yarın seninle geleceğim."

Ayak sesleri kaybolur kaybolmaz topuklarımın üzerinde döndüm ve kendimi Dacre'in göğsüne bakarken buldum. Sonunda odanın loş ışığında parıldayan koyu renkli gözleriyle karşılaşana kadar başımı kaldırdım.

Daha yakına eğildi ve "Ne?" diye fısıldarken nefesi yanağımı gıdıkladı.

"Ya gitmek isteseydim?" İstemiyordum ama bu gerçeğin bir önemi yoktu.

"Çok kötü." Ellerini göğsünde gezdirerek silahlarını titizlikle kontrol etti. "Az önce bana ne kadar ağrın olduğunu söyledin. Kaplıcalarda bir geceye ihtiyacın var."

"Bilemiyorum. Şarap dolu bir gece bana ağrıyan vücudumu unutturabilir."

Bakışları, ayaklarımın altından başlayıp sonunda bakışlarıma ulaşana kadar söz konusu beden üzerinde gezindi. Yavaş bir okşama, ikimizin de izin vermemesi gereken bir keşif gibi hissettirdi.

"Ve yarın baş ağrısıyla uyanacaksın ve vücudun şu an olduğu kadar ağrıyacak. İçmek ister misin? Yolda biraz şarap alırım." Benden uzaklaştı ve beni arkada bırakarak yürümeye başlamadan önce tüm eşyalarını aldı.

Çabucak ona yetiştim, her ne kadar bacaklarım bana bağıyor olsa da.

Dacre tünellerden geçerken ve etrafta dolaşan birkaç kişinin yanından geçerken hiçbir şey söylemedi. O geçerken neredeyse herkesin ona doğru başını salladığını fark ettim.

Bana güvenmediler.

"Bu insanlar sana gerçekten tapıyorlar, değil mi?"

Dacre küçük bir binanın önünde durup hızla kapıyı çalarken homurdandı. "Bana tapmıyorlar. Bana saygı duyuyorlar."

Kapı açıldı ve uzun kıvılcık saçlı güzel bir kadın yüzünde bir gülümsemeyle kapıyı açtı. Dacre'a yöneltilmiş bir gülümseme.

"Bir şişe alabilir miyim?" Dacre onu selamlamak yerine sordu ama kadın sadece başını salladı.

Sadece bir saniyeliğine ortadan kayboldu ve elinde büyük bir koyu zeytin şişesiyle geri dönüp şişeyi Dacre'ın eline tutuşturdu. "Bu tehlikeli. Ama üstesinden gelemeyeceğin bir şey değil."

Dacre başka bir şey söylemeden uzaklaşmadan önce huysuzca, "Teşekkürler," diye cevap verdi.

Kadın onun gidişini izledi ve kıskançlık içimi kemirirken bile kıkırdadı. "Beni kandırabilirdin."

"Ne?" Bana baktı ve kaşları neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi birbirine yaklaştı.

"Oradaki kıza iki kelime bile etmedin ama o sana aya asılmışsın gibi bakıyordu. Belli ki bu insanlar seninle hiç antrenman yapmamış."

Bu Dacre'ın ağzından bir kahkaha çıkmasına neden oldu ve ben de gülümsedim. "Aslında bu insanların çoğu benimle eğitim aldı."

"Seninle eğitimim bittikten sonra senden hoşlanmayacağımı garanti edebilirim. Biz konuşurken senin ölümünü planlıyor bile olabilirim." Şaka yapıyordum ama yine de sözlerimden irkildim. Adam zaten bana güvenmiyordu. İhtiyacım olan son şey, nedenlerimi daha da sorgulamasına neden olmağı.

"Seni bir yüzyıl boyunca eğitsem bile beni alt edemezsin."

"Kendini çok beğenmişsin." Kaplıcalara doğru köşeyi döndüğümüzde ofladım ve havadaki iğrenç sıcaklık nefesimin göğsümde sıkışmasına neden oldu.

Dacre kıkırdadı. "Olmak için nedenim var. Hayatımın büyük bir bölümünde bu isyan için savaştım."

En yakın pınarlardan birine çıktık ve etrafıma baktığımda burada sadece bir kişinin daha olduğunu fark ettim. Arka köşede bir kadın vardı ve başını kayalara yaslayışından uyuyor gibi görünüyordu.

"Herkes nerede?"

Dacre botlarını çıkarmadan önce şarabı pınarın kenarına bıraktı.

"Geç oldu." Silahlarla dolu yeleğini göğsünden çekerken usulca inledi. "İhtiyaçları varsa savaşçılarımızın çoğu zaten buradaydı."

Wren'in bizimle olmasını isterdim, ya da Eiran'ın. Ya da bu konuda herhangi birinin. Çünkü bu çok *samimi* hissettirdi.

Etrafımızdaki hava sanki bastırıyor, ikimizi de boğuyor gibiydi. Sanki aramızdaki boşluk, alışmaya başladığım eğitim alanlarının buz gibi soğuşundan tamamen farklı bir sıcaklık ve gerilim karışımına dönüşmüştü.

"Soyun, hain." Dacre durakladı, bakışları gözlerime doğru kaymadan önce vücudumun şeklini izledi. Sonra gömleğinin eteklerini ensesinden kavradı ve hızlı bir hareketle çekip çıkararak dolgun göğsünü ortaya çıkardı. "Derilerle kaplı yaylara giremezsin."

"Bugün yaylara ihtiyacım olduğunu sanmıyorum." Bakışlarımı, bronz teninin altında kas dalgaları görünen karnından kaçırırken kelimeleri kekeleyerek söyledim.

Kollarını kavuştururken gözlerini bana dikti. "Burada attığımız her adımda küçük iniltilerini duyabiliyorum. Bu suya giriyorsun."

Haklıydı elbette ama bu beni daha az utangaç yapmadı. Çömelip botlarımı çözdükten sonra ayağımdan çıkarırken yüzümü buruşturdum.

Dacre pantolonunun düğmelerini çözdü ve yere bıraktı. Yere bıraktığı şarap şişesinin üzerinden geçti ve hiç tereddüt etmeden buharlı havuza doğru ilerledi. Buharlı suya inerken sırtı geniş ve düzgündü.

Gözlerim belirgin kaslarında geziniyor, her harekette esnemelerini takdir ediyordum. Ama bakışlarım daha sonra teninin pürüzsüzlüğünü bozan koyu renkli, benekli bir çürüğe takıldı. Kürek kemiğinden başlayıp yan tarafına doğru uzanıyordu ve vücudunun bronz tenine karşı kızgın tonları göze çarpıyordu.

"Ne oldu?" Yeleğimi silkerek çıkardım ve yanımda yere düşmesine izin verdim.

"Ne demek istiyorsun?" Boynuna ve omuzlarına dolanan suya karşı sertçe nefes alırken buhar vücudundan yukarı doğru süzüldü. Onun

Loş ışıkta teni suyla parlıyordu ve parmakları havuzun kenarındaki iri taşlara gömülürken havuza yaslandı.

"Senin tarafın." Titreyen parmaklarımla pantolonumu çözüp bacaklarımdan aşağı indirirken başımla vücudunu işaret ettim.

Dacre'ın gözleri vücudumun üzerinde geziniyor, her bir kıvrımda, tüylerimi diken diken eden bir açlıkla oyalanıyordu. Bakışları bir yırtıcının avını ölçüp bimesi gibi yoğundu ve onun incelemesi altında kendimi savunmasız hissetmekten başka bir şey yapamıyordum.

"Senin tarafına ne oldu?" Kalp atışlarım hızlansa da suya yaklaşırken kollarımı kavuşturdum.

"Gömlek de."

"Ne?" Gözlerinin altındaki koyu gölgelere dikkat ederek yüzünü inceledim. "Gömleğini de çıkar. Suyun tenine değmesi gerekiyor. iyileşmeni hızlandırır."

"Sorumdan kaçıyorsun."

"Ve sen de o lanet gömleği çıkarmaktan kaınıyorsun." Dacre'ın başını eğmesi beni tedirgin etmişti. Neredeyse hiç kıpırdamamıştı ama her parçası bir tehdit gibiydi.

Dumanı tüten su havuzuna adım attığımda inledim, sıcaklık ağrıyan ayak bileklerimin etrafına yayılıyordu. Suyun içinde ilerledikçe bakışları üzerimde yoğunlaştı ve çok geçmeden gömleğimin kumaşı suyun ağırlığıyla tenime yapıştı.

Dacre'ın bakışları, bunaltıcı sıcakta tişrtmn tenime yapışan nemli bölgelerine takıldı. Omurgamdan aşağı bir ürperti inerken kollarımda tüylerim diken diken oldu. Suyu ittim, yatıştırıcı sıcaklığının göğsüme ulaşana kadar kaslarıma sızdığını hissettim.

"nemli bir şey değil," diye mırıldandı Dacre sonunda, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu. "Sadece senin adamlarından bir grupta küçük bir karşılaşma."

Sözleri karşısında irkildim. *Benim halkım.*

"Acıyor mu?" rk tarafını işaret ederek sordum.

Dacre başını sallarken dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapışmıştı ve alnında ince bir ter tabakası oluşmuştu. "Bir şeyim yok. Sadece biraz ağrıyor. Peki ya sen?"

"Her yerim acıyor," dedim dişlerimi sıkarak. Ne kadar ağrım olduğunu düşünmemeye çalışırken dudaklarımdan belli belirsiz bir kıkırdama katı.

Dacre'ın dudakları hafifçe kıvrıldı ve gülümserken gözleri kırıştı. "Alışmaya başlayacaksın."

"Sabırsızlanıyorum," dedim dramatik bir şekilde ve o da güldü.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde ıslandık, tek ses suyun hafifçe vurmasından ve ara sıra birimizin iç çekmesinden geliyordu.

Dacre şarap şişesini kaptı ve tatmin edici bir patlamayla mantarı ustalıklarla çıkardı. Başını arkaya eğerek koyu kırmızı sıvının bir şelale gibi ağzına dökülmesine izin verdi. Bitirdiğinde, şişeyi bana uzatmadan önce elinin tersini dudaklarına götürdü ve ben de hevesle kabul ettim.

Şarap içmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve sarayda bile sadece resmi yemeklerde hatırı sayılır bir miktar içmeme izin veriliyordu.

Tabii yemeklere katılmama izin verildiyse.

Şişeyi yavaşça dudaklarıma götürürken ellerim titredi. Gözlerimi kapattım ve ağzımı dolduran zengin, acı tadın tadını çıkardım, ardından derin, tatmin edici bir inilti geldi.

Tatlı ve topraklıydı ve daha önce yediklerimden çok daha iyiydi.

Şişeyi tekrar dudaklarıma götürüp bir yudum daha almadan önce "Bu iyi," dedim.

"Öyle." Dacre öne uzanıp şişeyi elimden aldı ve kendisi de bir yudum içti. "Aynı zamanda tehlikeli. Özellikle de bu sıcakta."

Şişeyi havaya kaldırdı ve ateş ışığının parıltısı profilinin ana hatlarını, çenesinin kıvrımını ve çene çizgisinin keskinliğini yakaladı. Başını arkaya eğdi ve uzun bir yudum aldı, şarabı yutarken boğaz kasları çalışıyordu.

"Görünüşe göre buradaki her şey tehlikeli." Ellerimi bahar zeminine bastırdım, parmaklarımı altımda bir mozaik gibi duran çakıl taşları katmanına doğru kıvrıdım ve ellerimin topuklarını sert yüzeye doğru ittim. Küçük taşlar, ben onları kazdıkça parmaklarımin etrafında kayıyordu.

"Senin için, kesinlikle." Çerçevesi ateşin ışığını bastırana kadar öne eğildi ve şişeyi tekrar elime sıkıştırdı.

Tereddüt ettim, daha fazla içmemem gerektiğini biliyordum ama hayır demek istemedim, bu yüzden şişeyi ondan aldım ve göğsüme sıkıca bastırdım.

"Ama senin için değil?" Başımı eğdim ve onu dikkatle inceledim. Kendine çok güveniyor ve kendinden emin görünüyordu ama şimdi küçük bir parçam bunun ne kadarının göstermelik olduğunu sorguluyordu. Gözleri benimkilerden kaçarak kaydı ve dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı.

"Burada benim için tehlikeler var, elbette." Bakışlarını tekrar bana kilitledi ve kalbim göğsümde gümür gümür attı. Şarap şişesini dudaklarıma götürürken gözümü ondan kaçırdım.

"Bu gece herkesle birlikte içmeye gidebilirdin. Bu bahar olayını tek başıma da yapabilirdim." Islak kolumu dudaklarımda gezdirdim, şarabın sıcaklığının ve baharın yoğunluğunun damarlarımda dolaştığını ve yanaklarımı ısıttığını hissettim.

"Ve kaybolmanıza izin mi verseydik?" Gözlerinde muzip bir parıltı dans etti ve ağzının sağ köşesi sırıtarak, "Muhtemelen sizi bir daha asla bulamazdık," dedi.

"Bu çok mu kötü olurdu?" Omuzlarımin kulaklarıma yaklaştığını ve kendimi durduramadan tekrar düştüğünü hissettim, kelimeleri havadan geri çekebilmeyi diledim.

"Bilmiyorum." Gözleri cam gibiydi ve araştırıyordu. "Geri dönmene degecek bir şey var mı?"

"Geri dönmezdim" derken sesim fısıltı gibi çıkıyordu. Başımı kaldırıp alçak tavanın kenarından sarkan tek bir su damlası gördüğümde sıcak ve nemli hava bunaltıcıydı. Yanağıma değene kadar yavaşça aşağı süzüldü, aşırı ısınmış tenime karşı serindi. Gözlerimi kapattım ve kendimi eve, anneme duyduğum özleme bıraktım. Ama o gitmişti ve onunla birlikte bir zamanlar bildiğim evimin tüm izleri de yok olmuştu. "Orada benim için hiçbir şey kalmadı."

Dacre'dan bir yanıt bekleyerek bekledim ama hiçbir yanıt gelmedi. Ağır sessizliği içime çekerken durgun hava etrafımda titreşiyor gibiydi.

"En çok ne acıtır?" Dacre'ın sesiyle irkildim ve başımı ona doğru çevirdiğimde bakışları benimkileri yakaladı.

Gözlerinin içine bakarken yumruğumu sıktım ve doğru kelimeleri aradım. Babamın beni incittiği tüm zamanların anıları düşüncelerimi doldurdu, ama sorduğu şeyin bu olmadığını biliyordum. Aramızdaki sessizlik nemli bir yaz öğleden sonrası gibi ağırdı ve terin boynumun kenarından aşağı yuvarlandığını hissettim.

"Sol ayak bileğim."

Dacre yavaşça başını salladı, kaynağın kenarını işaret ederken gözleri benimkilere kilitlenmişti. Su karnına değene kadar ayakta durdu. Uzanıp kolunu bana doğru uzatırken bakışları hiç değişmedi, açık avucu yukarı bakıyordu. "Bir bakayım."

Yaklaştığında boğazım düğümlendi ve karanlık gözleri beni delip geçti. "Ne?" Kelime havada titriyordu.

"Kalk." Önümde durdu ve ben de yavaşça ayağa kalkmadan önce durakladım.

Gömleğim tenime yapışmış, pınarın kenarına tünediğimde vücudumun hatlarını ortaya çıkarmıştı. Gözleri her bir kıvrımın üzerinde gezindi ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca oyalanarak tenime ürperti gönderdi.

Şarap damarlarımda bir yangın gibi dolaşıyor, muhakeme yeteneğimi köreltiyordu ama durmasını istemiyordum.

Bana karşı çok acımasızdı ama yine de durmasını istemiyordum.

Yavaşça bana doğru uzandı ve ben tepki vermeye fırsat bulamadan ayak bileğimi kavramıştı bile. Başparmağı kemiğim boyunca küçük daireler çizdi ve vücudumun ani temasa verdiği tepkiyi durduramadım. Tüm içgüdülerim bana uzaklaşmamı söylese de yerimde sabit kaldım.

Yavaşça ayak bileğimi suyun üzerine kaldırdı ve şefkatle inceledi. Parmak uçları şiş eklemim üzerinde hafifçe gezindi, dikkatle incelerken omuzları kalktı.

"Sadece bir burkulma," dedi sonunda, parmakları hâlâ tenimde duruyordu. "Yaylar yardımcı olacak ama yine de iyileşmesi için birkaç gün gerekecek."

Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum. Tenimin her santimi onun nazik okşayışları altında canlanıyor gibiydi, her küçük elektrik kıvılcımı vücudumda tüylerimi diken diken ediyordu. Birdenbire bana dokunmayı bırakmasını hiç istemedim ama ona bu kadar yakın olmaya daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

"Ya da iyileştirebilirim?" Bakışları benimkine kaydı ve parmakları kadar yoğun bir şekilde uzanıp tenimi okşuyormuş gibi görünen bir yoğunlukla yanmaya başladı.

Başımı salladım, parmakları alt baldırımın ağrıyan kaslarını yoğurmaya başladığında gözlerim kapandı. Tenimde çizdiği her yavaş çemberde dokunuşu daha da sertleşiyor, sıcaklığı bacağımda iğneler ve karıncalanmalar yaratıyordu. Kaçmak üzere olan yumuşak iniltiyi bastırmak için dudağımı sertçe ısırdım.

Ağırlığımı değiştirdim ve kalçalarımı birbirine bastırırken Dacre'ın gözleri bacaklarımın hareketini takip etti. Bakışları yakıcıydı.

"Bu biraz acıtabilir."

Daha önce saraydaki şifacılar tarafından onlarca kez iyileştirilmiştim çünkü babam acımasız yöntemlerinin kanıtlanmasını istemiyordu. Sarayın şifacıları sıradan fae'ler değildi; diğerlerinden bir gömlek üstündüler.

Kralın kendisini iyileştirmek. Babam, işleri bittikten sonra geride tek bir leke bile kalmamasını sağlamıştı.

Ben güçsüz bir mirasçıydım, ama onun zalimliğinin beni etkilememesini sağladı.

Micah beni iyileştirdikten sonra geride sadece yara izleri kalmıştı. İlk kez baskından hemen sonra olmuştu. İsyancılar sarayımıza saldırmadan önce babamın şifacılarının onun acımasızlığını düzeltecek zamanı olmamıştı.

Ve yine de Micah'a, sırtımı karnımın kenarlarına kadar saran kırbaçların nereden geldiği konusunda yalan söyledim. Varoşlarda saklanırken bulduğu tamamen yabancı birini iyileştirirken bile ona yalan söyledim.

"Sorun yok." Nasırlı parmak uçları ayak bileği kemiğimin kenarından geçerken sesim zar zor duyuluyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan diğer elini kaldırdı ve nemli parmakları baldırımın arkasına dolanarak onu suyun dışında daha yukarıda tuttu. Bu hareket bacaklarımın hafifçe açılmasına neden oldu ve gücünün parmaklarından yayılıp tenime aktığını hissettiğimde sertçe nefes aldım.

Nefes nefese kaldığımda ve ciğerlerim hava almak için yanarken acının çekimi zayıftı ama beni sabit tuttu. Damarlarımda girdap gibi bir sıcaklık dolaşıyor gibiydi ve parmak uçları tenimi sıyırıp yumuşak altın bir ışık ayak bileğimi çevrelediğinde transa geçmiş gibi hissettim.

Büyüsü tenimi yakarken bana uzun bir süre sıkıca sarıldı ve sonunda tekrar bana baktı. "Bu nasıl bir his?"

"İyi," diye cevap verdim ama lanet olası bileğimi düşünmüyordum. Parmaklarının hâlâ beni kavrayışından ve önümde çıplak göğsünden aşağı akan su damlacıklarından başka bir şey düşünemiyordum.

"Güzel." Boğazını usulca temizledi ve ayak bileğimi tekrar sıcak suyla çevrelenene kadar indirdi. Bakışları ağızma kaydı ve ben de hâlâ orada duran şarabın tadını almak için dilimi dudaklarıma götürdüm.

"Geri dönmeliyiz." Bu sözleri söyledi ama benden uzaklaşmadı. Beni dikkatle izlerken tenindeki sıcaklığı hissedebiliyordum ve kendimi çok açıkta hissediyordum.

"Yapmalıyız." Başımı salladım ve kaynak suyu kalçalarıma vurdu. Hâlâ hareket etmiyordu, ben de etmedim.

Etrafımızdaki hava ağır ve hareketsizdi, sadece sıkı nefes alış verişlerimizin sesiyle noktalanıyordu.

"Seni odana geri götürmeliyim." Benden uzaklaştı ve yanımızda yerde duran eşyalarımıza odaklandı.

"Tamam." Tekrar başımı salladım ve titreyen elimi boğazıma götürdüm.

Dacre bana dönüp baktı ama ben çoktan ayağa kalkmışım, yanından geçip pınardan çıkarken bacaklarım titriyordu, gömleğim ikinci bir deri gibi vücuduma yapışmıştı.

Keskin bir nefes çekti ve sesi mağaralarda yankılandı. Bakışlarımı ondan uzaklaştırmaya çalışırken kalbim hızla çarpıyordu. Parmaklarım titreyerek havuzun kenarında asılı duran bir havluyu kaptım ve aceleyle bacaklarımı kuruladım.

Havluyu elime aldım ve göğsüme doğru götürdüm, gömleğimin pürüzlü, nemli kumaşının sanki yapıştırılmış gibi üzerime yapıştığını hissettim. Havluyu üzerinde gezdirerek nemin en azından bir kısmını toplamaya çalıştım ama faydası olmadı.

Dacre'ın ağır varlığı arkamda beni eziyordu ve yürürken ayaklarının yumuşak gümbürtüsünü duyuyordum. Arkamı dönmeye cesaret edemedim, kafam hâlâ şaraptan bulanıktı ve eşeklik etmediği zamanlarda ne kadar çekici olduğunun fazlasıyla farkındaydım.

Kendime güvenmiyordum.

Bu yüzden hızla pantolonumu kaptım ve ayaklarımı botlarımın içine sokmadan önce nemli tenimin üzerine çekmeye çalıştım. Yeleğimi yerden kaptım ve göğsüme yasladım.

Kendimi biraz daha güvende hissederek döndüm ve temkinli bir şekilde bakışlarıyla karşılaştım. Neredeyse tamamen giyinikti ve gömleğinin siyah kumaşını yavaşça başının üzerine çekerek, tonlu kollarını ve geniş göğsünü gizlerken kendimi izlememe izin verdim ve vücuduma bir ısı dalgası gönderdim.

Öne doğru eğilip yerden kendi yeleğini ve silahlarını alırken beni dikkatle, çok dikkatle izledi. Başının üzerine çekip her şeyi taktıktan sonra beni öne doğru eliyle işaret etti.

Ben de takip ettim.

BÖLÜM 12

NYRA

W Karanlığın içinden geçerken kollar birbirine sürtünüyordu. Sessiz hava, söylenmemiş kelimelerle ağırlaşmıştı. Şarap yanaklarımı ısıtıyordu ve arada bir zihnimde bir cümle oluşuyor, ancak bu cümle, ne olacağı düşüncesiyle hızla geri yutuluyordu.

dile getirmek.

"Bileğimi iyileştirdiğin için teşekkür ederim." Üzerinde yürüdüğümüz köprünün aşınmış tahtalarını inceledim. "Gerçekten daha iyi hissediyorum."

"Bir şey değil." Başını salladı, bakışları üzerimdeydi. "Bırak yürümeyi, dövüşemiyorsan hiçbir değer yok demektir."

Sözleri zihnimi bulandıran şarap sisini delip geçerken sarsıldım. Buz gibi berraklık binlerce iğne gibi battı ve beni gerçekliğe geri döndürdü.

"Elbette." Ana kapıya yaklaşırken onu selamladım ve o beni izlerken karnımın ağrısından nefret ettim. "Sanırım tüm savaşçılarınız için bu tür bir iyileştirme yapıyorsunuz."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, onun başka kadınlara da aynı şekilde dokunduğu, Mal'a dokunduğu düşünceleriyle bombardımana tutuldum.

Saygı duyduğu biri.

İçimde mantıksız bir öfke kaynadı ve tüm gece boyunca ilk kez net düşünmemi sağladı.

Cevap vermeye fırsat bulamadan karanlık merdiven boşluğuna koştum ve gölgeli koridora daldım. Çılgınca ondan uzaklaşırken kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Sadece birkaç saat sonra eğitim tekrar başladığında onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım ama onun kokusunun olmadığı bir an için nefes almaya ihtiyacım vardı.

havayı bulandırıyor.

"Bu da ne...?" Kapımda kısa bir süre durdum ve bağcıklarından koluma asılı duran bir çift çizmeye baktım.

Dacre'ın gırtlaktan gelen kahkahasının derin gürültüsü koridoru doldururken, kendi kapısına doğru giderken yanımdan geçip gitti.

"Bu konuda iyi şanslar." Bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Anlamıyorum."

Onun yanıtı, vücudunu neşe dalgalarıyla sarsan bir başka derin kahkaha oldu. Bir kolunu kaldırdı ve kapıya doğru salladı. "Kapıdaki botlar. Bunun tek bir anlamı var."

"Hangisi?"

"Rahatsız etmeyin." Bu sözleri söyler söylemez odamdan yumuşak bir inilti geldi ve bir adım geriye sıçradım.

"Yani Wren içeride..."

"Bu bilmek istemediğim bir bilgi." Başını salladı ve kapı tokmağına uzandı. "Kız kardeşim bir kadın ve ne isterse yapabilir ama bunu kiminle yaptığını bilmek beni hiç ilgilendirmiyor."

Küçük bir adım daha attım ve her ne yapıyorlarsa yatağında yapmamaları için tanrılara sessiz bir dua gönderdim.

Her akşam dört gözle beklediğim tek şeydi.

Koridorun karşısına geçtim ve duvara yaslandım. Çok yorgundum, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde bitkin düşmüştüm, sokaklardayken bile.

"Aşağıda bir kanepeler var, değil mi?" Dacre'a bakmak için başımı çevirdim ve beni izleyişine şaşırdım.

"Var, ama orada uyumayacaksınız." Sesi sakindi ama çenesi titriyordu.

"Neden olmasın?" Kendime sarıldım, gömleğimin nemli kumaşı tenimi soğuturken üzerime yayılan ürperti dalgasını kontrol altına almaya çalıştım.

"Çünkü burada kimse sana güvenmiyor ve ben de onlara güvenmiyorum." Sözleri bana hiçbir anlam ifade etmiyordu ama yine de içimi öfkeyle doldurmayı başarıyordu.

"Eiran'ın odasının hangisi olduğu hakkında bir fikrin var mı? Eminim beni bu gece için kabul edecektir."

Dacre'ın alçak, tehditkâr hırıltısı koridorda dalgalandı ve omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti gönderdi. Gözleri benimkilere sabitlenmişti ve sıkılı çenesinin öfkeyle şiştiğini görebiliyordum. Ne kadar çok istememe rağmen kafamı çevirmedi.

"Böyle bir şey olmayacak." Bana doğru dönmeden önce odasının açık kapısından içeri bir şey fırlattı.

"Ben de bir yetişkinim," dedim göğsümü işaret ederek. "Tıpkı kız kardeşin gibi. İstedğim yerde uyuyabilirim."

"Gir içeri," diye homurdanarak odasını işaret ettiğinde midem dibe vurdu.

"Orada uyumayacağım. Bu lanet yerde en az sana güveniyorum."

Sözlerim üzerine burun delikleri alevlendi ve yutkunurken boğazının hareket edişi beni büyüledi.

"İşi bitene kadar benim odam ya da koridor. Seçim senin." Sesi alçak ve tehlikeliydi, karanlık bakışlarını üzerime dikmişti.

Cevabı tereddüt etmeden biliyordum. "Koridor," dedim, duvardan aşağı kayarken sesim çatlıyordu, kığım yere çarpmadan önce kendimi zar zor yakaladım.

Dacre derin bir iç çekti. Midem düğümlendi ve ayağa kalkıp odama dalma isteğimle savaştım. Wren'in ne yaptığına dair hiçbir fikrim olmasa da, geceyi kardeşiyle geçirmekten daha kötü olamazdı.

"Odama gir, Nyra. Yorgunum ve bütün gece bu koridorda olman konusunda endişelenecek değilim." Sözlerindeki rahatlık bakışlarındaki yoğunluğa ihanet ediyordu.

Başımı duvara yaslayana kadar yavaşça arkaya yatırdım. "Benim için endişeleniyor musun?"

Kapısını çarparak kapatmadan ve bana doğru yürümeden önce aramızda yankılanan derin, gırtlaktan bir hırıltı çıkardı. Yeleğimi göğsüme daha sıkı bastırıp hançerimin kabzasının soğuk metalini tenimde hissederken kalbim güm güm atıyordu. Ayak sesleri zeminde gümbürdüyor, koridorda yankılanıyordu.

Son birkaç gün içinde verdiği eğitimleri hatırlamaya çalıştım ama adam yaklaştıkça zihnim bomboştu.

Tereddüt etmeden eğildi ve sert ellerini kalçalarımın arkasına dolayarak beni yukarı kaldırdı. Karnım sert omzuna çarptığında istemsiz bir çığlık attım.

Yumruğumu geniş, kaslı sırtına vurdum ama o hiç etkilenmedi. "İndir beni," diye bağırdım, sesim öfkeyle titriyordu. "Şaka yapmıyorum, Dacre. Beni yere bırak yoksa..."

Beni yatağa fırlatmadan önce içeri girerken kapısını arkamızdan tekmeleyerek kapattı.

"Yoksa ne olur?" Öne doğru eğildi, çenesi sıkılmıştı ve gözlerinde bir meydan okuma vardı. Dudakları hafifçe aralandı ve o kadar yakınımaya eğildi ki nefesinin sıcaklığını yüzümde hissettim.

"Burada uyumayacağım." Geniş omuzlarını ve yanlarımdaki yatağa bastırdıkları uzanmış kollarını zar zor görebiliyordum.

"Başka seçeneğin yok." Bir an duraksadı, nefesi kesilmişti ve gözleri dudaklarımdaydı. Sonra aniden itti ve odanın bir köşesindeki uzun şifonyere doğru yürüdü ve üst çekmeceyi çekip açtı, buruşuk beyaz bir gömlek ve bir çift yumuşak gri pantolon çıkardı ve arkasına bakmadan yatağa fırlattı. "Banyo hemen şurada." Sağ taraftaki kapıyı işaret etti. "En azından şu gömleği değiştir de yatağım ıslanmasın."

Ona meydan okurcasına baktım, kıpırdamadan durdum, ondan yayılan kızgınlığa boyun eğmek istemiyordum. O anda, yakın zamanda ona itaat etmeyeceğimi biliyordum. Bu gece olmaz. Bu odada olmaz.

Botlarımı tekmelemeden önce yeleğimi dikkatsizce bir sandalyenin üzerine fırlattım. Sert zeminde kayarak yatağın ucuna yakın bir yere düştüler. Dacre yatağın diğer tarafına geçerken hâlâ sırtı bana dönüktü ve ben de gözlerimi tavana diktim.

Dudağımı ısırdım ve gömleğimi başımın üzerinden çekerken sertçe nefes aldım. Titreyen parmaklarım ıslak kumaşla boğuşurken tişörtü botlarımın yanına, yere düşürdüm ve tüylerim diken diken oldu.

Yaylarda onun önünde çıplak olmak istememiştim ama şimdi onu zorlamak istiyordum. Öyle hissettirse de kontrolü elinde tutabilen tek kişinin o olmadığını ona kanıtlamak istiyordum.

Parmaklarımı pantolonumun bel bandına geçirdim ve yavaşça kalçalarımın aşağı çekerek çıplak tenimi santim santim ortaya çıkardım. Yatağında otururken omzumun üzerinden baktım ve Dacre'ın bana bakmayı reddetmesine rağmen gömleğinin altındaki kaslarının gerildiğini gördüm. Hava, aramızda mırıldanıyor gibi görünen yüklü bir gerilimle karıncalanıyordu.

"Daha bitirmedin mi?" Sesi sanki dişlerini gıcırdatarak konuşuyormuş gibi sert ve kesikti.

"Az önce beni kaplıcada neredeyse cırılçıplak gördün." Sesimi düz tutmaya çalıştım. "Ne fark eder ki?"

"Benim odamdasin," diye hırladı, her kelimeyi vurgulayarak. "Gidebilirim," diye karşılık verdim hiç tereddüt etmeden.

Yavaşça bana döndü, çenesi sıkılmış ve gözleri kısılmıştı. Konuşmadan önce birkaç saniye yüzümü inceledi. "Her zaman bu kadar zor olmak zorunda mısın?"

"Her zaman böyle göt olmak zorunda mısın?"

Dacre'ın bakışları sanki üzerinden kara bir fırtına bulutu geçmiş gibi daha da soğudu ve ateşle oynadığımı biliyordum ama kendime engel olamadım.

Ağzını açtı ve ben de kendimi onun küstah yanıtına hazırladım. Ama gelmedi.

Onun yerine bakışları sırtımda gezindi ve hareketsiz kaldı. Sanki bir hayalet görmüş gibiydi.

Yaralarım.

"Bunu sana kim yaptı?" Sesi kontrolünün her zerresinden yoksundu.

Bana fırlattığı tişörtü hızla kaptım ve başıma geçirdim.

"Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey değil." Sanki altındaki yara izlerini hâlâ görebiliyormuş gibi gömleğe bakıyordu.

"Bunu sana kim yaptı?" Her kelimeyi heceleyerek söyledi ve korku her zerremi kapladı. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Önemli değil."

"Fark etmez," diye tekrarladı sözlerimi, mizahtan eser olmayan bir kahkaha atarak. "Bunu kim yapar ki?"

"Ben bir hainim, unuttun mu?" Bana taktığı ismi yüzüne geri fırlattım. "Hainler yara izi olmadan gitmez.

"Giyinmeyi bitir," diye homurdandı, sesi o kadar kısıktı ki tonundan karnım ağrıdı.

Bakışlarına karşılık verdim ve kararlı bir şekilde "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin" dedim.

Gözleri vücudumda geziniyor, her kıvrımı ve düzlemi daha önce hiç görmediğim bir açlık ve kızgınlıkla tarıyordu. Bakışları nihayet benimkilerle tekrar buluştuğunda, bu şehri tüketmiş gibi görünen karanlığın derinliklerine dalmak gibiydi. Ağırlığı beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu.

Elini çenesinde gezdirdi, parmakları dolgun dudaklarının üzerinde gezindi. Sessizliği ağırdı ve odayı bir sis kümesi gibi doldurarak beni onun soğuk ve ağır varlığına maruz bıraktı.

Yatağımdan bana verdiği pantolonu dikkatlice açtım. Ayağa kalkıp bacaklarımı içine sokarken gözleri her hareketimi takip etti. Pantolon birkaç beden büyüktü, bu yüzden belime doğru kıvrırdım.

Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti. Konuşurken bakışları hâlâ bedenimdeydi. "Yatağa gir. Yarın sabah erken gelecek."

Yumruklarımı sıktım, emirleri karşısında öfkem diğer tüm duygularımı gölgeledi. Ama konuşma tarzında kararlılığımı zayıflatan bir şey vardı ve kendimi yatağa tırmanırken buldum, hareketlerim tereddütlüydü.

Dacre yatağın diğer tarafına geçti ve ben ona sırtımı dönüp battaniyeyi omuzlarımın üzerine çekerken giysilerinin hışırtısını duyabiliyordum.

Yatağın olabildiğince kenarındaydım ama yatak onun ağırlığı altında kayarken ondan yayılan ısıyı hâlâ hissedebiliyordum.

Yatağın üzerine yerleşirken ahşap karyola gıcırdadı. Her nefesinde göğsü kabarıyordu ve havada ince bir enerji uğultusu hissettiğimde ürperdim, gücünü ayak bileğimde kullandığında hissettiğimle aynı his. Ben bir şey söyleyemeden odadaki fener ışıkları sessizce söndü.

Sessizlik sığ nefes alış verişlerimizle noktalanıyordu. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ama ben orada yatarken, arkamdaki yatağın Dacre'in her hareketini işaret eden hafif gıcırıtısını dinlerken uyumak zordu.

Yatakta kıvranıp durdum, rahat bir pozisyon bulmak için çabaladım, ta ki pes edip sırtüstü yatana kadar. Gözlerim tavana kilitlendi ve rahatlamaya çalıştım ama bakışlarım Dacre'a kaydı ve onun da aynı pozisyonda yattığını fark ettim. Kolunu karnına dayamıştı, dirseği benimkine değmesine bir santim kalmıştı ve ondan yayılan sıcaklık odayı dolduruyor gibiydi.

Her nefes alıp verişinde göğsünün yükselip alçalması, yer değiştirirken kolunun benimkine sürtünmesi. Her hareketinin son derece farkındaydım.

Vücudum bana ihanet ediyordu.

"Uyu artık, Nyra." Alçak sesi gecenin sessiz havasını delip geçti ve gürültüyle irkilerek yerimden sıçradım.

"Uyumaya çalışıyorum," diye nefes verdim ve battaniyenin altına girdim. "Zihnimi kapatamıyor gibiyim."

Birkaç dakika boyunca odayı sessizlik kapladı ve ona baktım. Yavaş ve düzenli bir şekilde nefes alırken gözleri kapalıydı. Sonra aniden, ortalığı bir merhem gibi dolduran alçak bir mırıltıyla konuştu.

"Gözlerinizi kapatın ve nefesinize odaklanın."

Derin bir nefes aldım, dediğini yaparken gözlerim dalgın dalgın kapandı. Her nefes alışımında göğsüm yükseliyor, sonra yavaşça nefes verirken yatağa geri gömülüyordum. Üzerime bir sakinlik dalgası çöktü ve kaslarım gevşemeye başladı.

Dacre kolunu başının üzerinde ayarlamak için uzandığında kolu benimkine değdi ve ne yaptığımı fark etmeden kendimi ona doğru eğilirken buldum.

Beni saran bedeninin sıcaklığına rağmen, vücudunu bedenimde hissettiğimde tenimde binlerce ürperti oluştu. Dokunduğumuz noktadan uzaklaşmak için tek bir hareket bile yapmadı, ben de yapmadım.

Orada uzanırken odanın koyu karanlığı beni kucakladı ve kendime bu benim hayatım olmasaydı nasıl olurdu diye düşünme izni verdim. Eğer bu bizim dünyamız olmasaydı.

Dokunduğumuz o küçük noktanın beni ateşlemesine izin verdim ve ellerinin vücudumda dolaşmasına izin vermenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Kalçalarım da gözlerim gibi sıkıca kenetlendi ve derin bir nefes aldım.

Dacre'ın kolu tekrar kaydı ve vücudunun benimkine yaklaştığını hissettim. Kendimi onun dokunuşuna bıraktım, vücudunun sıcaklığı benimkine sızıyordu. Ve daha ne olduğunu anlamadan uykuya dalıyordum.

BÖLÜM 13

DACRE

TKapıma vurulan yumruğun gürültüsü beni aniden uyandırdı ve hayal kırıklığı içinde inledim. Gözlerimi kırıştırarak açtığımda ağırlaşmıştı. dışarıdan gelen donuk fener ışığının pencereden içeri süzüldüğünü gördüm.

Kaslarım kaskatı kesilmişti ve omzum üzerinde uyuduğum için hafifçe zonkluyordu. Yerimi değiştirmeye çalıştım ama yumuşak bir sıcaklık tenime baskı yaptı.

Nyra'nın yanımda uyuyan halini incelerken ışığa karşı gözlerimi kısıtım. Soluk teni, göğsü her nefeste inip kalkarken altın rengiyle aydınlanıyordu ve kıvrımlarının yumuşaklığını giysilerimizin arasından hissedebiliyordum. Göğsüm onunla aynı hizadaydı ve geri kalanımız iç içe geçmişti, daha yakına sokulurken uyluğu benimkini sıyrıyordu.

Dün gece uyumadan önce benden uzak durmaya özen göstermişti ve ben de buna müteşekkir olmuşum.

Ta ki yapmayana kadar.

Onun benim alanımda olması kötü bir fikirdi.

Ona güvenmiyordum. Hatta ondan hoşlanmıyordum bile, ama odamda onun kokusuyla çevrili olmak, kıvrımlarını görmeden hiçbir yere bakamamak beni çıldırtan bir şeydi. Şu anda bile kendimi onun dolgun dudaklarına bakarken buluyordum, sonra da vücudunu kalçasındaki derin kıvrıma kadar izliyordum.

Kapı tekrar çalındı ve Nyra'nın altından kendimi dikkatlice kurtarmadan ve yatağımda doğrulmadan önce nefesimin altında küfrettim.

Hızla kapıya doğru ilerlemeden önce battaniyeyi çekerek onun vücudunu, benim giysilerimle örtülü vücudunu kapattım.

Soğuk pirinç kolu kavradım ve kapıyı iterek açtım. Fenerlerin sıcak ışıltısı karanlık odaya sıvı güneş ışığı gibi yayıldı ve duvara gölgeler düşürdü. Mümkün olduğunca sessiz olmaya özen göstererek koridora çıktım ve kapıyı yavaşça arkamdan kapattım.

Babam karşımda duruyordu, tüm silahlarını kuşanmış, deri kıyafetlerini giymişti ve yüzü her zamanki gibi okunmaz haldeydi.

"Saat kaç?" diye sordum, sesim uykudan pürüzlüydü.

"Erken." Kollarını kavuşturdu ve bakışları üzerimde gezinirken değerlendirme yaptığını hissedebiliyordum. "Yeni askerlerden biri saraya aşağıdan nasıl erişilebileceği hakkında bilgi verdi."

Bunun üzerine bakışlarım yukarı fırladı. "Altına mı?" Hayatım boyunca saraya girmenin farklı yollarını aramıştık ama etrafının sularla çevrili olması ve devasa şelaleler nedeniyle ön kapıdan geçip kralın ordusuyla karşılaşmaktan başka bir yol olmamıştı.

"Tüneller." Babamın cevabı ayaklarının üzerinde kayarken kesik kesikti. Efsaneler, doğrudan şelalelerin altına açılan gizli bir tünelden bahsederdi,

Ama her yeri aradık ama hiçbir iz bulamadık.

Aklım otomatik olarak hâlâ yatağında yatan Nyra'ya gitti. Onca zaman kalede çalıştıysa, biliyor olma ihtimali yüksekti.

Hayatının tamamını o yerde geçirmiş olan ilk acemilerimizden biriydi, ama aradığımız cevapların anahtarı olabileceğini bilsem de, onu babama getirmek istemedim.

Şu anda benim yatağında uyurken olmaz.

"Tamam. Giyineyim. Seninle antrenman sahasında buluşuruz."

Babam başka bir şey söylemeden başını salladı ve ben de sessizce odama geri döndüm. Nyra hâlâ bıraktığım yerde yatıyordu ama sol kolu yastığıma sarılmıştı ve onu göğsüne doğru sıkıca çekiyordu.

Soyunup temiz derilerimi giyerken kendimi ona bakmaya bıraktım. Muhtemelen onu uyandırıp gideceğimi haber vermeliydim ama saat daha erkendi ve odasına dönmeyi talep edeceğinden neredeyse emindim.

Wren'i tanıyorsam, muhtemelen dün gece orada hangi adam varsa onu çoktan dışarı atmıştı. Nyra kolayca oraya geri dönebilir ve sabahın geri kalanını kendi yatağında uyuyabilirdi ama onu uyandırmadım.

Ve bu beni çok sinirlendirdi.

Boynunun pürüzsüz kıvrımına bakarken hançerlerimi göğsümdeki kılıflara yerleştirdim.

Yatağında uzanırken, küçük bedeni yumuşak çarşaflara gömülmüş gibiydi. Bakışlarım vücudunun her santimini dolaştı, çarşafların göğüslerinin üzerine dökülüşüne ve saçlarının yastığının üzerinde yayılışına takıldı. Arzu içime doldu ve onu açıp dilimle tadına baktığımda aynı cesareti gösterip göstermeyeceğini öğrenmek için çaresiz hissettim.

Bakışlarımı onun bedeninden ayırdım ve botlarımı bağlamaya başladım.

Onu bu şekilde düşünmeye hiç hakkım yoktu. Onu odama geri getirmekle hiç işim yoktu, ama Eiran'dan ve onu bulmaya gitmekten bahsettiğinde, onu buraya sürüklemek için ani bir istek duydum.

Eiran ahmağın tekiydi. Sırf babası benimkiyle yakın olduğu için savaşçı birliğine yerleştirilmişti. Ne ona ne de sümüklü ellerine kızımın yakınında güveniyordum.

Ama onu benimle gördüğü anda ona sarılmıştı.

Hiç şaşırmadım. Kendisinde olmayan bir şeye sahip olmama asla tahammül edememişti.

Ayrıldığımızı gördüğü anda babama bu kadar yakınlaşmasının nedeni buydu.

Kendime bir an daha izin verdim, yüzünün detaylarını, koyu kirpiklerinin yumuşak yanaklarına bastırma şeklini ezberledim, gözlerimi uzaklaştırmadan önce. Odamdan çıkıp koridora doğru ilerlerken göğsüme bir ağırlık çöktü. Hava yoğun ve nemliydi, onu ve bir gece önce pınarlarda nasıl görüldüğünü düşündükçe nefes almakta zorlanıyordum.

Kahretsin, şu lanet yaylar.

Bu gerçekten kötü bir fikirdi.

Binadan çıktım ve zihnimi boşaltmak için derin bir nefes aldım. Yapmam gereken bir iş vardı ve eğer onu kıyafetlerimden sıyıırırsam ve antrenman yaparken aklıma gelen şekillerde ona dokunursam yatağında nasıl görüneceğini düşünürken bunu yapamazdım.

Şehir hâlâ etrafımda uyuyordu ve babamın bana verdiği bilgileri öğrenmek için sabırsızlanmalıyım.

Ama tek düşünebildiğim oydu.

Patikayı geçtim ve babamın beni beklediği eğitim alanına doğru yöneldim.

Önünden geçtiğim binalar eski ve yıpranmış, patika yollar ise yıllarca kimsenin bakımını üstlenmeden saklandıkları için ufalanmıştı.

Gözlerim karşımdaki dükkânda yanan cılız bir fenere takılınca adımlarımı yavaşlattım.

Gözlerim cam penceredeki gravüre takıldı ve kalbim boğazıma düğümlendi. Göğsüm ağrıyordu ve gözlerimin vitrayda gezinmesine izin verirken sert bir yumru yuttum.

Açık pembe kamelya çiçekleri pencereyi kapladı ve annemi düşündüm.

Annem kelimenin tam anlamıyla bir savaşçıydı ama her zaman önce benim ve Wren'in annesi olmuştu. Bu onun ciddiye aldığı bir işti ve bu şehirdeki herkesin onu bizi sevdiği için değil de savaştığı için, öldüğü için kutlamasından nefret ediyordum.

Babam bile.

Bir yanım onun baskından önce üçümüzü de nasıl sevdiğini hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu.

Yapabilirim.

O benim için bir savaşçı değildi.

O benim annemdi ve camın önünden geçip arkamda bıraktığımda, keder göğsüme çökmekle tehdit etti.

Eğitim alanına ulaştım ve onun anılarını aklımdan uzaklaştırmaya çalışırken alçak bir kayanın altına saklandım. Eğitim sahasına adım attığımda benden beklenenler dışında her şeyi aklımdan uzaklaştırdım.

Babam diğer tarafta beni bekliyordu ve yanında Eiran'ın babası Reed ve her zaman yanında olan üç kişiyle birlikte duruyordu.

Yanlarına gider gitmez babam, "Hadi çıkalım," diye emretti.

BÖLÜM 14

NYRA

WBu sabah uyandığımda Dacre odasında yoktu. Çarşafı bacaklarıma dolanmış bir şekilde yatağında yatıyordum. I hala onun kıyafetlerini giyiyordu, onun kokusuyla kaplıydı ve hiçbir yerde görünmüyordu.

Uyandığımda, tıpkı onun gibi kokan bir yastığa sarıldığım için yarı kızgın yarı mahcuptum.

Yerdeki dağınık giysilerimi hızla topladım, gece vakti bir hırsız gibi sessizce odasından çıktım ve sanki yanlış bir şey yapmışım gibi gizlice odama geri döndüm.

Ve Wren'in bugünkü antrenmanımız boyunca bile bana gülümsemeden duramaması, bana gülümsediğimi hissettirdi.

"Çok daha iyiye gidiyorsun." Eiran elini yüzünde gezdirdi ve alnındaki teri sildi. Az önce eğitim çemberinde kıcıma tekme basmıştı ama Dacre'ın bana neyi yanlış yaptığım konusunda bağırıp çağırmasındansa onun iltifatını tercih ederdim.

İşte bu yüzden şimdi onu aradığım için kendimden nefret ediyordum.

Uyandığımda odasında olmadığı gibi, bu sabah geldiğimde de antrenman sahasında değildi.

Onu görmezden gelmeye ve ona doğru zar zor bir kelime konuşurken elimden geldiğince çabalamaya tamamen hazırdım, ama buna fırsatım olmadı.

Ve bu beni bu sabah olduğumdan daha da kızdırdı.

"Bu gece hepimiz takılıyoruz." Wren kolunu omuzlarıma doladı, kardeşini aramaktan dikkatim o kadar dağılmıştı ki yaklaştığını görmemiştim.

"Ne?" Hâlâ Eiran'ın beni kış üstü düşürdüğü yerde nefesimi toplamaya çalışıyordum.

"Çok çalıştık ve bir molayı hak ettik." Bu verebileceği en iyi habermiş gibi sırttı ve dürüst olmak gerekirse öyleydi. Vücudumun bir molaya ihtiyacı vardı ve görünüşe göre Dacre'den daha da büyük bir molaya ihtiyacım vardı. "Yani sen, canım, bu gece benimle kaldın." Kaşlarını salladı ve ben de dirseğimle yan tarafını dürttüm.

Bırakın Eiran'ı, kimsenin geceyi kardeşinin odasında geçirdiğimi bilmesini istemiyordum.

"Sen de bana mahkumsun." Eiran gülümsedi ve bu öyle bir gülümsemeydi ki midemi bulandırması gerekirdi. Ama öyle olmadı. "Ben temizlenmek için geri döneceğim, sonra da yola çıkmadan önce sizinle buluşacağım?"

"Kulağa hoş geliyor." Wren kolunu benim koluma doladı ve beni eğitim alanından uzaklaştırıp odamıza götürürken bana başka bir seçenek bırakmadı.

Banyoyu bitirir bitirmez giysilerimi üzerime fırlattığında da bana başka bir seçenek bırakmamıştı.

"Herkes seni deri kıyafetlerin içinde görmeye alıştı. Eğer bu isyanda sana bir erkek bulacaksak, bunu değiştirmeliyiz."

"Hiçbir şey bulmakla ilgilenmiyorum," diye homurdanarak yatağa uzandım ve giysileri yana fırlattım.

"Uh-huh." Gözleri kısıldı ve beni inceledi. Dudakları inceldi ve sinsî bir gülümseme o durduramadan araya girdi. "Bu yüzden bu sabah kardeşimin kıyafetlerini giyerek geldin."

"Senin yüzünden!" Onu işaret ettim ve sonunda gülümsemesi kayboldu.

"Kaç oda arkadaşımın koridorda takıldığını biliyor musun? ziyaretçim varken?" Bir kaşını kaldırdı.

"Tanrım, bilmek istemiyorum."

"Çok fazla." Kıkırdadı ve elini kalçasına bastırdı. "Dacre'ın, soğukta kalmalarını istemediği için kaç tanesinin yatağında uyumasına izin verdiğini biliyor musun?"

"Hayır, ama eminim bana söyleyeceksin."

"Hiç." O kadar hızlı söyledi ki cümlemi zar zor tamamlayabildim. "Ve kesinlikle ertesi sabah tamamen mahvolmuş görünmeyen kızları yatağına almıyor."

İçimdeki kıskançlık öfkesiyle irkildim. Bir gece önce ona şarap veren ve sanki onu *tanıyormuş gibi* bakan kadını düşünmeden edemedim. "Bu senin kardeşin."

"Güven bana. Farkındayım." Öğürür gibi bir ses çıkardı ve ben de gözlerimi devirdim. "Beni izleyebilmek için odalarımızın yan yana olmasında ısrar etmesi ikimiz için de tamamen ters tepti."

Bana uzattığı gömleği elime aldım ve gözlerim büyüdü. Daha önce gördüğüm tüm gömleklerden daha az kumaş içeriyordu ve hemen yanıma bıraktım. "Bence sen de kardeşin kadar deli olabilirsin."

"Belki." Beni işaret etmeden önce omuz silkti. "Şimdi giyin. Zaten geç oldu."

Çok dar gömleğimi isteksizce çekerken kaşlarımı çattım ve umutsuzca pantolonumun bel bandına ulaşmaya çalışarak homurdandım. Ne kadar çekiştirirsem çekiştireyim, kumaş göğsümde geriliyor ve esnemeyi reddediyordu.

"Kıpırdanmayı bırak. Muhteşem görünüyorsun," diye fısıldadı Wren merdivenlerden inerken.

Eiran bize doğru döndü ve gözleri takdirle üzerimde gezindi. "Hadi gidelim buradan." Sırıttı ve bize ilerlememizi işaret etti.

Wren bizi şehrin içinden geçirdi ve Eiran beni de yanına çekti. Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle bana bakmaya devam etti ve ben de ona karşılık verdim.

Yaklaşık yarım düzine köprüden geçene ve yüzen fenerler daha az olmaya başlayana kadar nereye gittiğimizi merak etmeye başladım.

"Siz ikiniz beni nereye götürüyorsunuz?" Sesim mağara duvarlarında yankılandı ve Wren güldü.

"Sana söyleyemem." Eğildi ve başını bana doğru eğdi. "Orada olmamamız gerekiyordu."

"Kulağa umut verici geliyor." Derin bir iç geçirdim ve Eiran'a baktım.

Wren'e umutsuzca güvenmek istesem de o da isyanın bir parçasıydı ve hiçbirine tamamen güvenemezdim.

Wren artık arkadaşımı ama gerçeği bilseydi.

Mağaranın içine doğru yürüdükçe hava daha da soğudu ve ışık daha da karardı. Eiran beni ilerletirken zorlukla görebiliyordum ama bana yardım etmek için uzanıp elimi tuttu.

Dacre'inkinden ne kadar farklı hissettirdiğini düşünmemeye çalıştım. Eiran'ın parmakları benimkileri sararken, onun teninin benimkine değmesi bile beni nasıl cehennem gibi yakıyordu.

Dacre hiç de iyi hissetmemişti.

Virajı döndük ve uzakta soluk turuncu bir parıltı belirdi. Yürüdükçe daha da parlaklaştı, ta ki sıçrayan ateş dilleri yolumuzu aydınlatana kadar. Gölgelelerden çıktığımızda, ateşin etrafında toplanmış birkaç insan gördüm, yüzleri dans eden alevlerle aydınlanmıştı. Şarap şişeleri yanlarındaki yere saçılmıştı ve kahkahalar duvarlarda yankılanıyordu.

Mağaranın bu kısmındaki karanlık neredeyse mutlaktı, tek ışık kaynağı ateşin titrek alevlerinden geliyordu. Sarkıtlar kayalık duvarlardan sivriltilmiş dişler gibi çıkıyordu.

"Burası bizim gizli yerimiz." Wren bana doğru döndü ve yüzünde bir gülümseme belirirken geriye doğru yürüdü. "Seni buraya getirmemiz, başka kimseye söyleyemeyeceğin anlamına geliyor."

"Kime söyleyeceğim?" Etrafıma bakarken kıkırdadım.

"Ben." Dacre'ın sesi omurgamı tırmaladı ve döndüğümde onu büyük bir kayaya yaslanmış halde gördüm. Bir dizini bükmüş, bir kolunu onun üzerine atmış, diğerini ise parmaklarının arasında neredeyse boş bir şarap şişesiyle gevşekçe aşağı sarkıtmıştı. Konuşurken koyu renk gözleri deliciydi. "Senin eğitiminden ben sorumluyum. Burada bile olmamalısın."

Vücudum Eiran'ın yanında kaskatı kesildi ve Dacre konuşurken boynumda derin bir kızarıklık oluştu. Ses tonu küçümseyiciydi ve bir parçam onu görmezden gelip uzaklaşmak istedi ama gururum beni yerimde sabit tuttu.

"Bugün antrenmana gelmediğin için Eiran senin yerine geçti ve beni davet etti." Kelimeler ağzımdan dökülürken yanaklarımın daha da kızardığını hissedebiliyordum ve Dacre'ın bunu görmemesini içtenlikle diledim. Gerçek şu ki, Wren olmasaydı hiç gelmezdim.

Dacre başını eğdi ve beni inceledi. Tanrım, sanki etrafımızdaki herkesin ne yaptığını tam olarak görebilmesini umursamıyormuş gibi yavaşça her santimetre kareme baktı. Eiran'ın eli, sanki beni Dacre'ın incelemesine karşı koruyabilecekmiş gibi benimkinin etrafında sıkılaştı.

Dacre derilerini giymişti ama yeleği yoktu ve yanında sadece bir hançer fark ettim. Vücudu rahattı, bakışları şarabın etkisiyle donuklaşmıştı ve korkunç derecede yakışıklıydı.

"Eiran devraldı, değil mi?" Şişeyi ağzına götürdü ve uzun bir yudum aldı. Yutkunurken adam elması sallanıyordu ve şişeyi tekrar indirmeden önce dişlerine çarparak şingırdıyordu.

Çevremden Wren'in aramızda gidip geldiğini görebiliyordum ama gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemedim.

"Bu, bu gece onun odasında soyunup *onun* yatağında uyuyacağın anlamına mı geliyor?"

Eiran yanımda kaskatı kesildi ve Wren keskin bir nefes çekerek herkes bu değişimi izlerken sessizlikte yankılandı. Ama Dacre sadece bana bakıyordu.

Sıcaklık boynumdan yukarı süzüldü ve gömleğimin ne kadar küçük olduğunun, tenime ne kadar sıkı bastırıldığının farkına vardım. Eiran'ın parmakları daha sıkı tuttuğu için benimkilere doğru seğirdi ama ben Dacre'in her an bir yangın çıkacakmış gibi yanan bakışlarına odaklanmıştım.

"Senin derdin ne be?" Kelimeleri tükürürken dişlerimi gösterdim.

Dacre öne doğru eğildi, gözleri rahatsız edici bir eğlenceyle parlıyordu. Kıkırdaması alçak ve çarpıktı, omurgama ürperti gönderiyordu.

"Neyim var benim? Hiçbir şeyim yok. Sadece adama doğruyu söylüyordum." Şarap şişesini kaldırdı ve boynunu Eiran'a doğru uzattı. "Sence de dün gece benim yatağında olduğunu bilmeyi hak etmiyor mu, çünkü bu gece onun yatağında olacaktıysın gibi sana yapışıyor?"

Üzerime bir aşağılanma dalgası çökerken tüm vücudum gerildi. Elimi Eiran'dan çekmek istedim ama Dacre'a bu zevki tattırmayı reddettim.

Konuşmak için kendime güvenmiyordum, bu yüzden topuğumun üzerinde döndüm ve sessizliğimin yerleşmesine izin verdim. Gözlerini üzerimde hissettim, binlerce güneş gibi sırtımda delikler açıyordu. Ağırılığımı değiştirdim ve onun yerine Eiran'a baktım. Gözlerini Dacre'a o kadar sıkı dikmişti ki ona baktığımı fark etmemişti bile.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Dacre sözünü bitirmemişti.

"Buraya gel, küçük hain," diye fısıldadı ve benden bu kadar kolay tepki almasından nefret ederek ürperdim. "Gel bana Eiran'ın bugün sana ne öğrettiğini göster."

Etrafımızdakilerin kıs kıs güldüklerini duyabiliyordum. Vücudumun her parçası gitmem için bağıırıyordu ama yumruğumu yanımda sıkıkmama neden olan öfkeyi kontrol edemiyordum.

Avucumun Eiran'inkinden kaydığını hissettim, yüzüm sıcacıktı. Dacre yüz ifademi fark ettiğinde dudakları ukala bir sırıtışa dönüştü.

Sağ yanağında bir gamze belirdi. Ayağa kalktı ve şarap şişesinin cam boynu iki parmağının arasında sallanıyordu.

Eiran ve Wren'i arkamda bırakarak ve diğer herkesi engelleyerek ona doğru hışımla ilerledim.

"Bir içki al." Şişeyi bana doğru uzattı. "Dün gece rahatlamana yardımcı oldu."

Sesi alaycıydı ama omzumun üzerinden karanlık, kısık gözlerle Eiran'a bakışı hiç de öyle değildi.

Eiran arkamdan, "Hemen döneceğim," dedi ama ben dönmedim.

Kollarımı kavuşturarak Dacre'ın bakışlarını göğüslerimin kabarıklığına çektim. Ona "Neden bu kadar kabasın?" diye sorarken boğazım düğümlendi.

Uzandı ve göğsümdeki bir tutam saç nazikçe fırçaladı, yakınımı eğilirken eli tenimi sıyırdı. Fısıldarken nefesi yanağımda ılıktı, "Beni kötü biri olarak görmedin. Kaba olsaydım, konuşmanı duymaktan bıktığımda konuşmanı engellemek için sikimi dudaklarının arasına sokardım."

Sözleri bana fiziksel bir darbe gibi çarptı, nefesimin boğazımda düğümlenmesine ve kaslarımın istemsizce kasılmasına neden oldu. Yakınımda kaldı, nazik nefesi boynumu gıdıklarken aramızdaki küçük boşluğu buharlaştırdı. Dokunmuyor olmamıza rağmen sıcaklığı hissediliyordu.

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin." Sesim titriyordu ve sözlerimi kaplayan şeyin öfke mi yoksa şehvet mi olduğundan emin değildim.

"Neden olmasın?" Sesi üzerime dökülen sıvı gibiydi. "Seni kızdırdığı için mi, yoksa kendi hayalinde canlandırırken birbirine kenetlediğin o mükemmel kalçalarının arasını ısladığı için mi?"

Nefesimi içime çektim ve ondan uzaklaştım, karanlık gözleri dudaklarımda oyalanırken kalbim hızla çarpıyordu. Kendi dudaklarını yalayış şekli, şarabın etkisiyle sandığımdan çok daha fazla sarhoş olduğundan şüphelenmeme neden oldu.

"Bu doğru değil."

Bakışları kalçalarıma kaydı ve bana bakarken hiçbir kısıtlama göstermedi. "Sana ne öğrettiğini bana gösterecek misin?"

Ağırlığımı ayak toplarına verdim, harekete geçmeye hazırdım. "Sanırım biraz suya ihtiyacın var," dedim ve şarap şişesine uzanmaya başladım. Ama ben daha dokunamadan diğer eli şimşek hızıyla ileri fırladı ve bileğimi kavradı. Kavrayışı güçlüydü ama çok sıkı değildi; sarhoş olsa bile benden daha hızlıydı.

"Gel hadi." Başıyla arkasını işaret etti. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Omzunun üzerinden baktım ve görebildiğim tek şey karanlıktı. Ateş oradaki duvarlara değmiyordu ama Dacre'ın gözlerindeki bakış evet demem için beni cesaretlendirdi.

Beynimin mantıklı kısmı hayır demem için bağırsa da *evet* kelimesi dilimde şekillenirken midem guruldadı. Tereddüt ettim, ağzım hafifçe açık kaldı.

"İşte." Eiran tekrar yanımda belirerek sıçramama neden oldu, elinde küçük bir fincan koyu kırmızı sıvı vardı. "Sana bir içki getirdim." Sıkı bir gülümsemeyle bana uzattı ama gözleri ben ve Dacre arasında gidip geliyordu.

"Biz hallederiz, teşekkürler." Dacre şarap şişesiyle onu selamladı ve Eiran Dacre'a ters ters bakarken dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

Ama Eiran'ın bana verdiği bardağı dudaklarıma götürdüm ve sinirlerimi yatıştırmak için büyük bir yudum aldım. Parmaklarım fincanın kenarında titriyordu ve bir anda bunun korkudan olmadığını fark ettim. İçimde akan arzudan başka bir şey değildi.

Ve bu isteğin Eiran'la hiçbir ilgisi yoktu.

"Teşekkür ederim, Eiran." Parmaklarımı dudaklarıma bastırdım ve üzerlerine yapışmış olan şarabı sildim. Dacre dikkatle beni izliyordu, bakışları hiç kırılmıyordu. "Dacre, öğrendiklerimi yarın eğitim alanında sana göstereceğim."

Dacre'ın varlığından kaçmak için umutsuzca etrafımda döndüm ama kendini beğenmiş kahkahası arkamda yankılandı. Eiran da benimle aynı fikirdeydi ve beni olabildiğince hızlı bir şekilde Dacre'dan uzaklaştırdı.

Ateşin etrafında Wren'in yanına oturdum ve Eiran diğer tarafıma geçti.

Wren'in kaşları çatılırken bakışları hâlâ dikkatle beni izleyen kardeşine kaydı. "Bu da neydi şimdi?" diye sordu, sesi yumuşak ama talepkârdı.

"Bilmiyorum." Ellerimi çıtırdayan ateşin önüne koydum ve sıcaklığın soğuk parmak uçlarıma eritmeye başladığını hissedene kadar sabit tuttum, her ne kadar geri kalan her yerim içten içe yanıyormuş gibi hissetsem de. "Belli ki çok fazla içmiş."

Wren burnunu kaşıdı ama onu izlerken yorum yapmadı.

Etrafımızdaki insanlar hayat hakkında, isyan hakkında konuşuyorlardı ve ben onları dinlemeye ve Dacre'ı görmezden gelmeye çalıştım. Dacre'ın konuşmalarından aşırı haberdar olmamaya çalıştım.

Beni izledi ya da yaklaşıp ateşin tam karşısındaki yere oturduğunu fark ettiğimde yer değiştirdi.

"Ağrın var mı?" Eiran'ın eli dış uyluğuma dokundu ve ben gerilerek dokunuşundan uzaklaştım.

"Hayır." Başımı salladım ve geçiştirmeye çalıştım. "Ben iyiyim. Dün gece pınarlarda çok vakit geçirdim."

Bakışları Dacre'in oturduğu yere kaydı ama fark etmemiş gibi davrandım. "Peki ya sen? Bugün sana çok sert davranmadım, değil mi?"

Eiran kıkırdadı ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Daha kötülerini de yaşadım, ama sen orada kesinlikle kendi başının çaresine bakıyordun."

Yalan söylüyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ama Eiran kibardı ve Dacre gibi ne kadar mutsuz olduğumu yüzüme vurmak istemedi.

"Çok tatlısın ama ben çok kötüyüm." Eiran'ın elini okşadım, o da kıkırdadı.

"Evet. Öyle sayılırsın." Beni izliyordu ama Dacre'in yaptığı gibi değil. Eiran beni sanki bende özel bir şey varmış gibi izliyordu. Çözmesi gereken bir sırmışım gibi değil, duymak için sabırsızlandığı bir hikâyeymişim gibi. Eiran gibi bir adam benimle zaman geçirirdi.

Hayal bile edemeyeceğim bir şekilde bana tapardı.

Ama hayal etmeye çalıştıkça, tek düşünebildiğim ateşin karşısındaki adam ve onun yerine beni nasıl yok edeceğiydi.

"Eiran, bugün babanla birlikteydim." Dacre herkesin üzerinde konuştu ve Eiran benden uzaklaşıp ona doğru dönerken gözlerimi kapattım.

"Öyle mi?"

"Evet." Dacre şişesini yavaşça kaldırdı, koyu kırmızı şaraptan uzun, derin bir yudum aldı ve sonra bir elini kalın, siyah saçlarında gezdirdi. "Bizimle gelememiş olman çok kötü."

"Dacre." Wren onun adını sertçe söyledi ama Dacre ona aldırmadı.

"Seni orada gerçekten kullanabilirdik." Dacre kıkırdarken yüzü karardı. "Bir ortağım olsaydı şu anda bu kadar ağrım olmazdı."

O ve Eiran arasında bir ileri bir geri baktım, aralarındaki gerilim o kadar yoğundu ki neredeyse boğulacaktım.

"Madem bu kadar ağrın var, belki de kaplıcaları ziyaret etmelisin. Şarabı bırak." Eiran'ın sesi bir dakika öncesine göre daha sertti.

"Yapabilirim." Dacre şişeyi ellerinin arasında yavaşça döndürürken başını salladı. "Ama ne zaman pınarların içinde olsam ve gözlerimi kapatsam, tek yapabildiğim

onun vücudunu ve bacaklarının avuçlarının altında nasıl hissettiğini düşünüyorum." "Tamam. Bu kadar." Wren, Dacre başka bir şey söyleyemeden ayağa kalktı ve

Ağırlığımı kaydırırken yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. "Sanırım yeterince içtin."

"Böyle bir şey olmayacak." Dacre, Wren ona yaklaşırken şişeyi onun ulaşamayacağı bir yere götürdü.

"Seninle dalga geçmiyorum, Dacre. Bu gece sana ne oldu bilmiyorum ama yeterince içtin." Wren kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı ama Dacre onun bakışlarından kaçındı ve gözlerini bana dikti.

"Sanmıyorum." Onu tamamen görmezden gelerek bir içki daha aldı.

"Dacre, cidden. Şişeyi bana ver."

"Tamam." Dacre başını salladı ve kız kardeşine bakmak için başını arkaya yasladı. "Bunu sana bir şartla veririm."

"Hangisi?"

"Nyra."

Nefesimin altında küfrettim ve herkesin aramızda ileri geri baktığını hissedebiliyordum.

"Nyra bir insan. Bir koşul değil, göt herif."

Dacre tekrar gözlerimle buluşmadan önce başını çevirdi. "Ona bir şey göstermek istiyorum."

Şaka yapıyor olmalı.

"Böyle bir şey olmayacak," diye cevap verdi Eiran, sesi sert ve korumacıydı; duygularını takdir etsem de benim adıma konuşabileceğini düşünmesi beni kızdırdı.

"O bir köpek değil, Eiran. Tasmaşını çıkarabilirsin."

Eiran cevap vermek için ağzını açtı ama ben çoktan ayağa kalkmışım. "Eğer ikinizin de üzerime işemeniz bittiyse, gidelim."

Dacre sanki ona hakaret etmemişim gibi yüzünde yarım yamalak bir gülümsemeyle bana baktı. "Gidelim o zaman."

Ayağa kalktı ve Wren şişeye uzanmaya çalıştığında ona baktı. "Nyra pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirir getirmez ondan vazgeçeceğim."

Eiran gözlerini Dacre'a dikmişti ama öne doğru eğilip ellerini birbirine kenetleyerek yüzünü bir anlığına gizlerken tek kelime etmedi.

İsteksizce kükreyen ateşin etrafından dolandım ve ona yaklaşırken gözlerimi gölgelerden ayırmadım. Beni beklemedi; sorgusuz sualsiz onu takip edeceğimi varsayarak mağaranın arka tarafına doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Ben de öyle yaptım.

Ateşin ışığı uzaklaştıkça bedenim gerildi. Her adımında çakıl taşları botlarımın altında çıtırdıyor, mağaranın nemli duvarlarında yankılanıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Ona ayak uydurmak için acele ettim, karanlık her yanımda belirliyordu. Gölgelelerin arasında silüetini zar zor seçebiliyordum ve burada kaybolma düşüncesi kalbimi korkuyla çarptırıyordu.

Başını görünmeyen yöne doğru eğdi ve yumuşak bir sesle konuştu. "Göreceksin." İleride karanlık bir örtüden başka bir şey olmadığını fark ettiğimde omurgamdan bir ürperti geçti.

"Eğer beni öldürmeyi planlıyorsan, bunu gerçekten ilk gün yapmalıydın." Omzumun üzerinden geriye baktım ama artık diğerlerini zorlukla seçebiliyordum. "Wren'den gerçekten hoşlanmaya başladım."

"Sadece Wren mi?" Bana bir kaşını kaldırdı. "Sen de Eiran'dan çok hoşlanıyor gibi görünüyordun."

"Kıskançlık böyle yakışıklı bir adam için iyi bir görünüm değil."

İzleri üzerinde durdu ve ben ona arkadan çarptım. Geriye doğru tökezlediğimde boştaki kolu beni yakalamak için fırladı. Benimle göz göze geldiğinde, dokunuşu o kadar nazıktı ki omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Az önce bana yakışıklı mı dedin?"

"Eiran'dan bahsettiğime oldukça eminim."

"Öyle olduğunu sanmıyorum." Dudaklarını tekrar yaladı ve bu hareketi dalgınlıkla yapıyor gibi görünse de tamamen çileden çıkarıcıydı. "Yakışıklı olduğumu düşünüyorsan sorun değil."

"Ben de senin bir pislik olduğunu düşünüyorum, ama yakışıklılık olayına gerçekten tutunuyorsun, değil mi?"

"Öyleyim." Sesindeki gülümseme beni düşüncesizce bir adım öne çıkardı.

"Beni buraya mı götürüyordun?" Nefesimi düzene sokmaya çalıştım ama işe yaramadı; nefesimdeki her tökezlemeyi duyabiliyordu.

"Hayır." Bileğimi avucunun içine aldı ve beni ileri doğru çekti. "Neredeyse geldik. Başına dikkat et."

Elimi başımın hemen üzerinde beliren serin, nemli tavana değene kadar kaldırdı, sonra önümde eğilmesini ve alçak tavanın altında kaybolmasını izledim. Açıklık küçüktü, mağarada gördüğüm diğerlerinden daha küçüktü, ama göğsümde atan endişeyi bastırdım ve onu takip ettim.

Sürünerek ilerlerken mavi bir ışık görebiliyordum ve diğer tarafa geçip boyumun tamamına ulaştığımda keskin bir nefes aldım. Bir su havuzu serin bir mavi renkte parlıyor, mağaranın nemli duvarlarına ürkütücü bir ışık saçıyordu. Dacre arkamda dolanırken dikitler etrafımızı sarmıştı, ben her şeyi içime çekerken ayak sesleri duvarlarda yankılanıyordu.

"Burası neresi?"

"Şelaleden gelen suyun çoğu oraya gider." Sol tarafta sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünen küçük bir açıklığı işaret etti.

Aramızdaki sessizlik, dışarıda su yükünü aşağıya taşıyan nehrin hafif şırıltısıyla bozuldu.

"Ama nedense bu su havuzu aynı yöne doğru çekilmiyor ve her zaman bu kadar berrak oluyor."

Dacre havuzun yanına çömelmiş, uzanmış parmakları cam gibi yüzeyi rahatsız ediyordu. Yaklaştım ve havuzun dibinden geliyor gibi görünen mavi ışığa hayretle baktım.

"Lütfen düşünme. Ben seni kaldıramadan boğulacaksın." Dacre sırtıttı.

"Benim için endişeleniyor musun?"

"Buradan çıkış yolunu bulma konusunda endişeliyim." O kıkırdarken omzumun üzerinden girdiğimiz küçük açıklığa baktım.

"Merak etme. Eminim Eiran seni bulana kadar rahat etmeyecektir." "Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun." Arkamı döndüm ve onu inceledim.

Eli hâlâ dalgın dalgın suyun üzerinde geziniyordu. "Bu hafif kalır." Bana baktı ve kendimi ona ve havuzun kenarına doğru yaklaşıırken buldum.

"Neden?"

"Bu gece konuşmak istediğim bir konu değil." Öne doğru uzandı, parmakları parmaklarımın arasından geçerken tereddüt ettim ve beni daha yakına çekti.

Suyun kenarında yanına oturmaktan başka çarem kalmayana kadar beni aşağı çekti. Yanıma yerleşti ve şarap şişesini bana doğru uzattı. Ondan aldım ama içmedim. Sadece diğer tarafıma, onun ulaşamayacağı bir yere koydum.

"Havayı bozma." Gözlerini kıstı ama ben kendiminkileri yuvarladım.

"Bu gece neden bu kadar çok içiyorsun ki?" Saçlarımı ittim

Öne eğilip parmaklarımı suda gezdirmeden önce yüzümün bir kısmını yıkadım. Bu

beklediğimden çok daha soğuktu ve t ü y l e r i m diken diken oldu.

"Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı." "Tam olarak neyin gerginliğini?"

Dacre dudaklarını düşünceli bir şekilde birbirine bastırırken gözleri yavaşça yüzümde gezindi. Bakışları yoğun ve hesaplıydı, sanki açıklamak üzere olduğu şey konusunda bana güvenilip güvenilemeyeceğini bilmek istiyordu.

"İsyan hakkında ne kadar şey biliyorsun? Yani, gerçekten biliyor musun?" Sözleri beni zaten tereddütte bırakmamış olsaydı, bana bakış şekli bırakırdı.

"Tüm bildiklerim sarayda öğrendiklerimden ibaret." Omuz silktim çünkü gerçek buydu. "Muhtemelen isyan hakkında ne söylediklerini bilmek istemezsin."

Başını salladı ve ben de zaten bilip bilmediğini merak ettim. İsyancı olarak aktif bir şekilde komplo kuran birini yakaladıklarında babamın ne yaptığının farkında mıydı? Konu krallığı devirmeye çalışanlara geldiğinde babamın neler yapabileceğini çok iyi biliyordum; şafak vakti kale duvarlarından sarkan *hainlerin* cansız bedenlerinin rüzgârda sallanışını hatırladım. Bu görüntüleri aklımdan çıkarmak için mücadele ederek geçirdiğim tüm o geceleri hatırladığımda içimi bir ürperti kapladı.

"İsyanımız o saraydaki insanların görüldüğü gibi değil. Sizi buraya getirdiğimiz ve davamıza katılmanızı sağladığımız için bizden nefret ettiğinizi biliyorum ama Kral Roan'ın gazabından kaç kişiyi kurtardığımızı biliyor musunuz? Biz onları buraya getirene kadar kaç kişi hayatından endişe ediyordu?"

Başımı salladım çünkü bilmek istediğimden emin değildim. Babamın acımasızlığını ilk elden biliyordum ama sevmesi gereken insanlara yaptıklarına tanık olduktan sonra yabancılara neler yapabileceğini hayal bile edemiyordum.

"Bugün devriyedeysen babam bizi şelalenin dibine götürdü." Dacre o kadar zor yutkundu ki boğazının gerginlikten çalıştığını görebiliyordum. "Son zamanlarda oraya yakın bir yerde hareketlilik olduğu söyleniyordu ve babam kaleye giden olası bir yol hakkında istihbarat almıştı."

Gerildim çünkü Dacre'ın beni bu konuda, bildiklerim hakkında sorgulamasını bekliyordum ama o sadece devam etti.

"Ama oraya vardığımızda." Başını iki yana salladı ve bakışları sanki anıları onu rahatsız ediyormuş gibi karardı. "Kapının önünde yatan iki çocuk vardı.

Şelalenin dibinde. İkisi de ölmüştü. Bize istihbarat sağlayan babalarıydı." Bakışlarını benden kaçırdı ve gözlerinde bir pişmanlık titreşimi belirdi. "Babama yıllardır kalenin içinden bilgi veriyordu. Nasıl öğrendikleri hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Onun sözleriyle içim daraldı. "Kimdi o?"

"Ne?" Elini saçlarında gezdirdi ve bana baktı.

"Bilgi veren adam. Kimdi o?" O şatodaki neredeyse her erkeği ve kadını tanıyordum. Hayatımın tamamını onlarla birlikte geçirmiştım ve Dacre'ın cevap vermesini beklerken nefesimi tuttum.

"Griffin. Kralın danışmanlarından biriydi." Tepkimi görmek için dikkatle beni izledi.

Ona hiçbir şey vermedim. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissetsem bile. Griffin'i babamın danışmanlarından biri olduğu dönemde sevmemiştım ama oğullarını önemsiyordum. Ve eğer Dacre'ın söyledikleri doğruysa.

Hayır. Bunu düşünemezdim.

Beni boğmakla tehdit eden duygularımı yuttum ve Dacre'ın yüzümdeki izi görmesine izin vermemeye çalıştım.

Babam mı sorumluydu?

"Onu tanıyor muydun?" Dacre sordu ama sesi sanki değer verdiğim birini kaybetmiş olmamı gerçekten önemsiyormuş gibi yumuşaktı.

"Sadece geçerken" diye cevap verirken boğazım düğümlendi ve sesim çatallandı. Gözlerim etrafımızda dolaştı, göz temasından kaçındım. Oğullarıyla geçirdiğim zamanı düşünmemeye çalıştım. "Yine de oğullarını tanıyordum."

"Özür dilerim." Dacre'ın özü göğsüme saplanan bir ok gibiydi ve kendimi sakinleştirmek için mücadele ettim. Sözleri, beni babamın gözünde bir hain olmaktan koruyan tek şeyin, nerede olduğumu bilmemesi olduğu gerçeğini acı bir şekilde fark etmemi sağladı.

Ama ben bir hainim, tıpkı Dacre'ın tanıştığımız anda beni adlandırdığı gibi.

Marmoris'in prensesiydim ve burada düşmanımızla oturmuş, kralımın zalimliklerinden bahsediyordum.

Varisinden daha sadık bir tebaaya sahip olmaması gereken bir kral.

En kötüsünü hayal ederken kalbim hızla çarpıyordu. Eğer Dacre gerçek kimliğimi öğrenirse, beni acımadan öldürecek ya da belki de ölümü dilememe neden olacak şekilde kullanacaktı.

İsyanın zalimliklerini babam kadar ben de duymuştım.

Hangisinin daha kötü olduğunu düşünmek istemedim.

"Buraya gelmeyi seviyorum." Dacre'ın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve suya bakarken onu izledim. "Günüm çok zor geçtiğinde ya da annemin düşünceleri aklımdan çıkmadığında buraya geliyorum."

"Annen için üzgünüm." Bunu ona daha önce söyleyip söylemediğimi hatırlayamıyordum ama şimdi söylemem şart gibi geliyordu. Ona, annesinin elinden alınmasında kendi ailemin parmağı olduğu için üzgün olduğumu söylemek istedim. Annesinin hayatını, yaşamasını ya da ölmesini umursamayan bir kralla savaşıarak geçirdiği için üzgün olduğumu söylemek istedim.

Babam isyanı bir baş belası olarak görüyordu ve kaleyi basana kadar onları gerçekten ciddiye aldığını sanmıyordum. Ama o zaman gözlerindeki korkuyu görmüştüm. Babam öşürden elde ettiği büyüü biriktiriyor, iktidar hırsını körüklemek için saklıyordu ama o gün yüzündeki şüphe izini görmüştüm. Onlardan aldığı her şey yeterli olmayabilirdi.

Adamın her şeyi vardı ama yine de halkı sonunda savaşmaya karar verdiğinde bu onu korumaya yetmedi.

Hiçbir şeyin öyle olacağını düşünmemiştim.

Dacre başını salladıktan sonra arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Bu konuşma için fazla sarhoşum."

Mizahtan yoksun olsa da hafifçe kıkırdadım. "O zaman ne hakkında konuşmak istersin?"

"Gömleğimden başka bir şey giymiyorsun." Hiç tereddüt etmedi, kelimeleri sanki tadını alabiliyormuş gibi yavaşça çıkıyordu ve söylenmemiş bir söz gibi havada asılı kalarak tenimin beklentiyle karıncalanmasına neden oldular. "Dün gecedan beri düşünebildiğim tek şey bu."

Ona bakarken sertçe yutkundum. Kirpikleri yanaklarına yayılmıştı ve böyle çok huzurlu görünüyordu. "Gömleğinden daha fazlasını giyiyordum."

"Biliyorum," diye inledi usulca. "Ama orada karanlıkta yatarken tek düşünebildiğim ya sen olmasaydın."

Başını yavaşça bana doğru çevirdi ve nefesimi kesen bir yoğunlukla gözlerimin içine baktı. Sesi beni şaşırttı, yumuşak ve derindi. "Arkasına saklanacak hiçbir şeyin kalmayana kadar seni her şeyden soymayı hayal edip durdum."

Bakışlarını başka yöne çevirirken yüzümdeki sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordum. "Sanırım gitme vaktimiz geldi," dedim, sesim gergindi.

Söylemek istediğim kelimeleri.

"Bu akıllıca olurdu." Öne doğru uzandı ve parmaklarını gömleğimin kenarında gezdirdi. Malzemeyle düşüncesizce oynuyordu ama bu, her emin dokunuşuyla içimde körüklediği ateşle tam bir tezat oluşturuyordu. "Bu gece bunu beni cezalandırmak için mi giydin?"

"Bu seni nasıl cezalandırıyor olabilir ki?" "Çünkü sen benim değilsin."

Sözleri beni herhangi bir şarabın sarhoş edebileceğinden çok daha fazla sarhoş etti. "Ben kimsenin değilim."

Bakışları ellerinin izini takip ederken koyulaştı, dokunuşu sertleşti. "Eiran sana dokundu mu?"

Kelimelerimin üzerinde tökezledim, dudaklarımdan inanmaz bir alay çıkmadan önce zar zor bir "Ne?" çıkarmayı başardım. İnançsızlıkla başımı salladım. "Ciddi olamazsın."

"Tamamen ciddiğim." Bakışlarını karnımdan yüzüme doğru kaldırdı ve içimde bir öfke dalgasının kabardığını hissettim. Gözleri, beni maruz bıraktığı her eğitim seansına sinmiş olan aynı küçümsemeyle benimle alay ediyordu.

Pişman olacağım bir şey yapmadan önce hızla ayağa kalktım ve ondan uzaklaştım.

Adımı seslendi ama ben küçük mağaranın girişine doğru ilerlerken durmadım. Dacre sarhoştı ve bu gece onunla uğraşacak havada değildim. Bana bu şekilde dokunurken olmazdı.

Zalim olsa bile ona yalvardığım zaman değil.

Dikkatlice çömeliip boynumu aşağı doğru eğdim ve kayanın soğuk, sivri kenarının sırtıma sürtündüğünü hissettim. Sonunda dar geçidin diğer tarafına çıktığımda rahat bir nefes aldım, ancak korkunç bir karanlıkla karşılaştım. Dar tünelde bana rehberlik eden zayıf ışık parıltısı şimdi tamamen gizlenmişti ve ona geri dönmeyi düşünürken yükselen paniğime karşı koydum.

"Nyra, bekle."

Tam uzaklaşmak üzereydim ki Dacre gölgeli açıklıktan tökezleyerek çıktı ve sırtıma çarptı. Elleri dışarı fırladı ve ben düşmeden kollarımı yakaladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Göremiyorum lan!" Biraz histerik bir şekilde söyledim.

"Eğer büyüünü kullanırsan, ışık üretebilirsin."

"Tanrılara şükür. Orada götlük yapma yeteneğini kaybetmemişsin." Ondan uzaklaşmalıyım.

"O olmadan devam edemezdik." Arkamdan kıkırdadı ve nefesinin sıcaklığını ensemden hissedebildim.

Titredim ve onun da bunu hissettiğini biliyordum.

"Bu olmadan devam edemezsin çünkü bu senin tüm kişiliğin. Ben iyi olurum."

Dacre enseme dokunduğunda sıçradım ve burnunu tenimde gezdirirken gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir an için seninle eğleniyorum." Beni içine çekti ve sesinin derin gürültüsü üzerimden geçerken kalçalarımı birbirine bastırdım. "Artık kaçabileceğin hiçbir yer yok."

"Eiran için bağırabilirim." Öyle demek istememiştim ama bu sözlerin onu kızdıracağını biliyordum. Ve onun benimkine girdiği gibi ben de onun derisinin altına kolayca girebilmek istiyordum.

"Yap şunu." Beni kendine çekti, kaslı kolu belime dolandı. Kulağıma mırıldanırken parmak uçları çıplak karnımı sıyırdı: "Eiran'ın buraya dönüp bizi aynen böyle görmesini çok isterim."

"Fark etmezdi." Bir adım daha yaklaşp sırtıma bastırduğunda bedenim onun güçlü tutuşu altında titredi. "Hiçbir şey yapmıyoruz" dediğimde sıcak nefesi kulağıma çarptı.

"Öyle değil mi?" Bana daha da yaklaştı, kalçalarını benimkilere bastırdı ve ben onun uyarılmasının sert çıkıntısının kıcıma baskı yaptığını hissedebiliyordum, onun üzerindeki gücümün farkına varmam içimde bir heyecan yarattı.

Gözlerimi kapattım ve güçlü kolları beni sararken kıyafetlerimin arasından onun sıcaklığını hissettim. Bu anda kalmak istiyordum ama kalmamalıydık. "Geri dönmeliyiz," dedim sessizce.

"Gitmemeliyiz," diye inledi Dacre boynuma doğru ve bu ses midemin sıkışmasına neden oldu. "Henüz geri dönmeye hazır değilim."

Dilimin ucunda bana dokunması için yalvarmak vardı ama ona daha sonra bana karşı kullanabileceği bir şey vermek istemiyordum.

"Sarhoşsun, Dacre." Sözlerim sanki doğru olmalarını istemiyormuşum gibi alçak sesle söylenmişti.

"Uzun zamandır hiç olmadığım kadar net düşünüyorum."

Dudakları kulak mememin kenarında gezinirken kelimeler bir sıcaklık dalgası gibi üzerimden geçti.

"Yemin ederim bu taraftan gittiler." Eiran'ın sesi, onu göremesek de durduğumuz mağaranın arka tarafına kadar ulaştı ve Dacre arkamda kaskatı kesildi. "Onları görüyor musun?"

"Hayır. Hadi, Eiran." Arayan Wren'di. "Dacre Nyra'ya bakmaktan çok daha fazlasını yapabilir."

Dacre'ın eli vücudumda yavaşça gezindi, parmakları boynumun yumuşak derisinde oyalanırken içime bir ürperti gönderdi. Yukarı doğru hareket etti ve uzun, nazik parmaklarıyla ağzımı kavradı, beni sessiz tutmaya yetecek kadar sert bastırdı.

"Şşşt" derken sıcak nefesi kulağımın üzerinden geçti ve diğer eli gömleğimin eteğinin altından kayarak hafifçe karnıma bastırdı.

"Dacre." Adının sesi avucunun içinde boğuklaştı ve boynumun arkasına doğru inledi.

"Tanrım, adım söylemene bayılıyorum." Eli karnımda düzleşti ve beni kendisine daha çok çekti, beni ne kadar çok istediğinin kanıtına karşı daha çok. "Eiran'ın seni aradığını bilmeyi daha da çok seviyorum."

Ağzım açıldı, esprili bir karşılık vermeye hazırlandım ama ben daha tek kelime edemedim parmağı dudaklarımın arasından geçerek dilimin ucunda gezindi.

"Nyra!" Eiran seslendi ve Dacre usulca kıkırdadı.

Dacre kulağıma doğru nefes alarak, "Bir şartla ona geri dönmene izin veririm," dedi. "Beni istemediğini söyle, ben de onunla kaçmana izin vereyim."

Ağzımı açtım, tam olarak söylediği şeyi yapmaya hazırdım. Ama ben daha konuşmadan, ellerinden biri ağzımdan kayarak boynumdan aşağı indi ve diğeri yavaşça pantolonumun kenarına doğru hareket etti, parmakları beni nefessiz bırakan nazik daireler çizdi.

Tek düşünebildiğim o lanet olası eli ve parmaklarından birinin ucunun pantolonumun kenarının hemen altına nasıl kaydığı idi.

"Islandın mı, küçük hain?" diye kulağıma fısıldadı ve dudaklarımdan durduramadığım bir inilti geçti.

Ona olan tepkimi durdurabilmeyi diledim ama o kadar çok yalan söyledim ki ona gerçeği söylemekten kendimi alamadım.

Başımı salladım ama bu onun için yeterli değildi.

"Sözlerini kullan, Nyra. Beni ne kadar çok istediğini söylemeni duymam gerek."

Utancımdan yerin dibine girdim ama umursayacak durumda değildim. Karanlıkta, kimsenin beni göremeyeceği ya da duyamayacağı bir yerde. "Öyleyim."

"Sen nesin?" Sözleri hırıltılıydı.

"Senin için ıslandım." Kalçalarımın arasında biriken nemi hissedebiliyordum ve bana dokunmazsa ölecekmişim gibi hissediyordum.

Elleri vücudumu keşfederken boğazımdan alçak, gırtlaktan gelen bir inilti çıktı. Parmakları tenime karşı emindi ve onları yavaşça kıyafetlerimin altından geçirirken ondan yayılan bir sıcaklık hissettim. Parmakları etimin etrafında kıvrılırken, bacaklarımı beklentiyle titreten daireler çizirken nefesim titredi.

Çenemi avucunun içine aldı, nasırlı başparmağı dudaklarım onunkilerle çarpışana kadar tenime nazikçe dokundu.

Öpücük nazık ya da alaycı değil, cezalandırıcı ve acımasızdı ve kendini içeri zorlayıp dilimi kendi diliyle tatmadan önce dişlerini dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Parmakları beni keşfedip daha sıkı bastırdı ve kollarında öne doğru sarsıldım.

İlk kez öpülüyordum ve hiç beklediğim gibi değildi. Yıllardır bu anın hayalini kurmuştum ama bir şekilde bu daha fazlasıydı.

Parmakları aşağı kaydı, her yerimde gezinirken benimle oynadı ve orada onu bekleyen nemle karşılaştığında inledi. "Tanrılar, benim için çok ıslaksın."

Onu sertçe öptüm, zevk iniltilerimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum ama başparmağını kaldırdı ve dudağımı dişlerimden çekti. Başparmağının ucunu kabaca dudağıma sürttükten sonra ağzını tekrar benimkine götürdü ve bir parmağı içime kayarken diliyle ağzımı araladı. Avuç içi hassas klitorisimin üzerinde yumuşak daireler çizmeye başlamadan önce bir an donakaldım.

Daha önce hiç böyle dokunulmamıştım, hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim.

Ona doğru eğildim ve dokunuşumla kaslarının gerildiğini hissettim. Elimi kalçasında gezdirip tırnaklarımı derisine geçirdiğimde nefesi ağzıma çarptı.

"Nyra!" Eiran tekrar seslendi ve başımı hızla sesinin geldiği yöne çevirdim. Onu hâlâ göremiyordum ama bir ışığın ucunun bize doğru geldiğini görebiliyordum.

"Dacre."

"Sakın buna cüret etme." Parmakları yavaşça içime girip çıkmaya başladı ve kalçalarım elinin etrafında sıkılaştı. "Parmaklarımda dölünün tadını alana kadar hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim."

Keskin bir nefes aldım çünkü daha önce hiç böyle konuşulmamıştı. Ben preneştim ve herkes bana her an kırılacakmışım gibi davranıyordu.

Ama Dacre yapmadı.

Ve sözleri, beni çalıştırmaya devam ederken parmaklarını daha fazla ıslatmaktan başka bir işe yaramadı.

"Boşalmak istiyor musun?" diye o kadar sessiz sordu ki hayal ettiğimi sandım. "Evet," diye nefes aldım ve ikinci bir parmağını içime soktu.

Kendimi çok dolu hissediyordum. Çok doluydum ve elini daha sert ve daha hızlı hareket ettirirken inledim.

"Beni çok iyi alıyorsun, küçük hain." Kulağımı ısırды ve içime doğru bir hareket hissettim. "Tanrım, sıkımı ne kadar iyi alacağını hayal edebiliyorum. Sanki benim için yapılmış gibi etrafımı saran bu daracık amcığı düşündükçe ölebilirim."

Karnım ağrı noktasına kadar gerildi ve Dacre'a doğru bastırdım, bana verdiği yüksekliğin peşinden koşmaktan başka hiçbir şeye odaklanmadığım için ağırlığımı desteklemesine izin verdim.

"Bu fikir hoşuna gitti, değil mi? Sen benim adımı haykırırken ben senin içine gömülüyorum."

Başımı salladım ama emri hemen geldi. "Kelimeler."

"Evet."

"Aferin kızıma." Boyunu kıçıma doğru bastırdı ve ben inledim. "Seni çok iyi ödüllendireceğim." Avuç içi klitorisime daha sert bastırdı ve bir saniye daha dayanabileceğimi sanmıyordum. "Yıllardır açmışım gibi bu amcığın üzerinde ziyafet çekerdim."

Bağırdım ama işi bitmemişti.

"Açlıktan ölüyordum, Nyra. Sana kadar."

İçimdeki baraj yıkıldı ve zevk her santimimden akarken onun adını haykırdım. Eli üzerimdeki saldırısını durdurmadı ve hissettiğim yüksek zevk ağlamak istememe yetti. Bu çok fazlaydı, zevk çok aşırıydı ve bu lanet şehirdeki herkes onun adını haykırdığımı duymasın diye dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Nyra." Yine Eiran'ın sesiydi, bu sefer daha yakındı ve Dacre elini pantolonumdan kolayca çıkardı.

Onu kaybettiğim için sızlandım ve o da arkamdan usulca kıkırdadı.

"Temizle onları." Parmaklarını dudaklarıma götürdü. "İstemiyorsan Eiran buraya geldiğinde seni hala parmaklarımdan damlarken görsün."

Hemen açgözlülükle ağzımı açtım ve bunun Eiran'la ya da onun görecekleleriyle hiçbir ilgisi olmadığını kendime itiraf etmek istemedim.

Dacre'ın parmaklarında kendi tadımı aldım ve o da parmaklarını boğazımın arkasına gelene kadar ağzıma bastırdı. Tam öğüreceğimi düşünürken durdu.

"Em," dedi usulca, ben de itaat ettim.

Yanaklarımı çukurlaştırdım ve parmaklarını ağzıma daha fazla çektim. Dilimi parmaklarının üzerinde gezdirdim, bana verdiği her santimin tadına baktım, ta ki sonunda ağzımdan çıkana kadar. Sonra beni öptü, dudaklarımın tadına baktı ve görüşümü ışık kapladığı sırada ağzımın içinde inledi.

"Nyra, iyi misin?"

Dacre beni bıraktı ve Eiran'a bakmadan önce ona göz kırptım. Bizden yaklaşık on beş metre uzakta duruyordu ve gerçekten endişeli görünüyordu. Şu anda ona nasıl görüldüğümü hayal bile edemezdim ama zevkin şokları hâlâ her yerimi sararken utancım içime doldu.

"Evet. Ben iyiyim." Sesim titriyordu ve Eiran'ın bunu duymamasını umuyordum. "Biz de tam geri dönüyorduk."

Bakışları benden Dacre'a sıçradı ve tekrar bana döndü. "Senin için endişelenmeye başlamıştık. Dacre'ın bu gece ne kadar içtiğini biliyoruz."

Sözleri içime işledi ve bir saniye önce hissettiğim utanç şu anda hissettiklerimin yanında devede kulak bile kalmadı. Sanki Eiran bana bu gece Dacre'la aramızda her ne olduysa bunun şarabın bir sonucu olduğunu, başka bir şey olmadığını hatırlatıyordu ve belki de haklıydı.

Dacre benden nefret ederdi ama bu gece... şey, ne olduğunu bilmiyordum ama yine de kalçalarımın arasında dokunuşunu hissedebiliyordum.

Dokunuşunu *her yerde* hissedebiliyordum.

"Ben gayet iyiyim Eiran," dedi Dacre arkamdan ve sesini duyunca irkildim. "Yine de endişen için teşekkür ederim."

"Senin için endişelenmiyordum. Sadece onun için."

"Bence o iyiden de öte. Değil mi, küçük hain?" Dacre önüme geçti ve iki parmağını dudaklarının arasından geçirmesini izlerken ağzım bir karış açık kaldı. Dilini dudaklarının arasından geçirirken bana göz kırptı. Eiran'ın önünde ne yaptığının farkında değildi ve sonunda parmaklarını ağzından çektiğinde onu öldürmek istedim. "Mükemmel bile."

"Tamam." Eiran'ın daralan bakışları tekrar bana döndü ve bu kadar temkinli olmasından nefret ettim. Dacre'ın az önce ne yaptığını tam olarak biliyor muydu? Ne yapmasına izin verdiğimi? "Seni terk etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır." Hızlı adımlarla ilerledim ve daha iyi düşünemedim Dacre'ın yanından geçtim. "Lütfen beni geri götür."

Dacre arkamdan kıkırdadı ama Eiran sadece başını salladı.

Yanına gittim ama bu sefer daha önce yaptığı gibi elimi tutmak için uzanmadı.

Hâlâ Dacre'ı izliyordu ve yüzündeki tiksinti ifadesi hiç de gizli değildi.

"Hadi gel." Eiran bana eliyle ilerlememi işaret etti ve ben de onu takip etmesini beklemeden önünden yürüdüm.

"Antrenmanda görüşürüz." Dacre'ın sesi duvarlarda yankılandı ama ben durmadım.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

BÖLÜM 15

NYRA

M ğitim alanının etrafına bakıp her ayrıntıyı incelerken avuçlarım terden kayganlaşmıştı. Wren sağ tarafımdaydı, uzun bacakları Önünde uzanıyordu ve söylediği bir şeyi başımla onayladım. "Beni duydun mu?"

"Ne?" Gözlerimi kırıştırdım ve ona baktım.

"Daha fazla esnemelisin. Söz veriyorum daha sonra ağrılarına iyi gelecek." Öne doğru eğildi ve ayak parmaklarına dokundu, ben de onu takip ettim.

Acı. Düşünebildiğim tek acı, Dacre'ın dokunuşunun hatırasıyla kalçalarımın arasında hissettiğim acıydı. Dün gece ben Eiran'la çıktıktan sonra ortadan kaybolan Dacre.

"Bu sabah kardeşini gördün mü?" Etrafıma bakınırken kollarımı başımın üzerine uzattım.

"Hayır." Kıkırdadı. "Tahmin etmem gerekirse muhtemelen şarabın etkisiyle uyuyordur. Dün gece ona ne oldu bilmiyorum."

Dilimi ısırdım çünkü ona ne olduğunu ben de bilmiyordum ama bu onunla tartışmaya hazır olduğum bir konu değildi.

Onun kardeşiydi.

"Bu odamıza dönüp biraz daha uyuyabileceğim anlamına mı geliyor?" Kıkırdadım çünkü bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

"Bugün değil," dedi tanımadığım derin bir erkek sesi arkamdan. "Baba."

Wren ayağa kalktı ve önünde dimdik durdu
Baba. Beklediğim gibi ona yaklaşmadı ya da sarılmadı. Bunun yerine, bir komutanın önünde bir savaşçı gibi durdu.

Ben de aynısını yaptım.

"Sen Nyra olmalısın." Babası bana baktı ve oğluna o kadar çok benziyordu ki rahatsız ediciydi. Şakaklarında ağarmış saçları vardı ve yüzü yılların etkisiyle yıpranmıştı ama yüz hatları aynıydı.

Gözleri hariç.

Onu daha önce sadece bir kez Dacre'ı eğitimden aldığında görmüştüm ama benimle ilk kez konuşuyordu.

"Öyleyim." Başımı salladım ve onun ilgisinden rahatsız olarak ayaklarımın üzerinde kaydım.

"Oğlumun seni eğittiğini duydum." Etrafa bakındı. "Şu anda nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Ben bir şey söyleyemeden Wren, "Dün gece kendini iyi hissetmiyordu," diye cevap verdi. "Hastalandığımı duvarlardan duyabiliyordum."

Çenemi kapalı tuttum çünkü babasına söylediği yalanlar beni ilgilendirmiyordu.

Endişelenmem gereken kendi yalanlarım vardı.

"O zaman bugün benimlesin, Wren." Sözleri bir emir gibiydi ve Wren sadece başını salladı.

"Peki ya sen?" Başını eğdi ve beni inceledi. Yüz ifadesi Dacre'ınkine çok benziyordu ama Dacre'ın hiç yapmadığı bir şekilde beni sinirlendirmişti.

Onun bakışları altında omurgam dikleşti. "Peki ya ben?"

"Henüz sahaya çıkmadın mı?"

Wren benim yerime "Sadece birkaç günlük eğitim aldı," diye cevap verdi ama babası ona aldırmadı.

"O zaman bizimle geleceksin." İkimizden de uzaklaştı. "Şimdi gidiyoruz."

"Kahretsin," diye küfretti Wren nefesinin altından ve ben gözlerimi büyüttüm.

Babası çoktan bizden uzaklaşmıştı ama o yeleğindeki kınlarından iki farklı hançer çıkardı ve benimkilerin arasına soktu.

"Dacre'ı öldüreceğim." Sanki aniden ortaya çıkacakmış gibi omzumun üzerinden baktı.

"Endişelenmeli miyim?" Ellerim iki yanımda titriyordu ama sahaya çıkmanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Dacre'ın dün o mağarada bana söylediklerinin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. O çocuklar. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Başa çıkabilir miydim bilmiyordum.

Beni saraya yakın bir yere gitmeye zorlarsa ne yapacağımı bilmiyordum.

"Sadece yanımdan ayrılma." Endişeli bakışları benimkilerle buluşmadan önce yeleğimin kayışlarını çekiştirdi. "İyi olacaksın."

O babasının peşinden gitti, ben de aynen onun dediği gibi yaptım ve babasına, diğer iki adama ve Mal'a doğru yürürken onun yanından ayrılmadım.

Konuşacakmış gibi ağzını açtı ve tekrar kapattı. Geldiğim günden beri onu görmemiştim ve açıkçası bunun için minnettardım.

"Güzel. Hadi gidelim." Wren'in babası bizi eğitim alanından uzaklaştırıp daralan mağaraların derinliklerine götüren dolambaçlı bir patikaya sokmadan önce bize şöyle bir baktı.

O kadar hızlı yürüyordu ki zar zor yetişebildim ama devasa bir mağaranın sonuna ulaşıp sarmaşıklarla kaplı dolambaçlı bir merdivenden çıkmaya başladığımızda Wren'in yanında kaldım, öyle ki gösterilmese orada olduğunu bilemezdim.

Wren'in babası tepeye ulaştığında, yol veren dairesel kayayı kaldırdı ve kör edici güneş ışığının içeri girmesine izin verdi. Gizli şehirde o kadar çok gün geçirmiştik ki gözlerimi gün ışığına alıştırmak için siper etmek zorunda kalmıştım.

Wren'in babası ve diğerleri tavandaki delikten kayboldular, Wren ve ben de peşlerinden gittik. Wren elini uzatıp benimkini tuttu ve ikimiz kayayı tekrar deliğin üzerine kaydırmadan önce beni yukarı çekmesine yardım etti.

Ormanın ortasındaydık, etrafımız ağaçlarla ve kalın yosunlu orman zeminiyle çevriliydi. Nerede olduğumuz ya da saraydan ne kadar uzakta olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şelalenin yüzeye çarptığı yerde gürleyen suyun sesini duyabiliyordum. Eskiden geceleri arzuladığım bir sestir bu. Annem artık yanımda olmadığında penceremi açar ve bu tanıdık sesin beni uyutmasına izin verirdim.

Ama şimdi bu ses beni ürpertiyor ve damarlarımı endişe kaplıyordu. Sesi duyabilecek kadar yakındık, bu da babama da yakın olduğumuz anlamına geliyordu.

"Davian, doğuya gitmemiz gerekiyor," dedi Mal etrafına bakınırken. "Kısa süre içinde onunla buluşmamız gerekiyor."

Wren'in babası başını sallamadan önce bize bir kez baktı. "Hadi şu işi bitirelim."

Sanki ormanın bir parçasıymışlar gibi ormanda ilerlerken arkalarından takip ettik. Adımları sessizdi ve o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, nefeslerim göğsümden hızla girip çıkıyordu, onlara ayak uydurmaya çalışıyordum

Onlar. Wren de en az onlar kadar gizliydi ama yıllarca aldıkları eğitimin onun üzerinde olduğunu kolayca fark edebiliyordum. Mal bile.

Sonunda büyük bir ağaç kümesinin arkasında durduklarında ter ensemden aşağı damlıyordu ve onlar önümüzdeki küçük açıklığı izlerken nefes nefese kalmamı engellemeye çalıştım.

Neyi beklediklerini bilmiyordum ama havadaki gerilim yoğun ve boğucuydu. Önümüzdeki adamları izlerken kendi kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum, gözleri açıklıktaki bir şeye odaklanmıştı.

"Onu neden buraya getirdin?" Mal, Wren'in yanına doğru ilerlerken sessizce konuştu.

"Davian talep etti." Wren gözlerini Mal'e dikti. "Ona hayır diyen kişi olmak ister misin?"

Mal ona cevap vermedi; onun yerine çömeldi ve açıklığa doğru baktı.

Yakındaki çalılardaki hareketlilik uzun boylu, geniş omuzlu, güçlü çeneli ve kısa siyah saçlı bir figürü ortaya çıkarınca nefesim kesildi. Faris.

Birbirimizi yıllardır tanıyorduk; kale avlularında oynayan küçük bir kız olduğumdan beri. Babamın ordusundaki en üst düzey komutanlardan biriydi ve beni tanımama ihtimali yoktu. Korku içime dolduğunda başımın döndüğünü hissettim ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım.

Davian, o ve diğer adamlar ağaçların arasında kaybolurken yerimizde kalmamızı işaret etti. Wren elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti, sıkı ve güven verici bir şekilde kavramıştı. İkimiz de Mal'in yakınındaki büyük bir ağacın dibine çömelmiştik ve Wren'in vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum.

Benimkinde de bunu hissedebileceklerine hiç şüphe yoktu.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Wren'e o kadar sessiz sordum ki kendi sorumu zar zor duydum.

Gözlerini Faris'ten ayırmadan başını salladı. "Onu daha önce hiç görmedim."

"O Kral Roan'ın ordusunda bir komutan," diye tısladı Mal yüzümüze dönmeden.

Faris'in açıklıkta bir ileri bir geri volta atmasını, gözlerini hızla kırıştırmasını izledim. Günlerdir uyumamış gibi görünüyordu, yüzü çizilmiş ve zayıflamıştı.

Onu izlerken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Faris savaşta ne kadar acımasız olabildiği ile bilinirdi. Babamın anlattığı hikayeler

Büyük savaş çabaları midemi bulandırmaya yetmişti ve şimdi karşımızda durduğu için kendimi güvende hissetmiyordum.

"Beni tanıyor." Bu sözleri daha iyi düşünmeden Wren'in kulağına söyledim ama eğer bununla yüzleşmek zorunda kalacaksam, bunu en azından gerçeğin bir kısmını bildiğine güvendiğim biriyle yapmak istiyordum.

Ona verebileceğim tek gerçek buydu.

Wren bana baktı ve gözleri değerlendiriyordu ama orada yargılama yoktu. Nefret de yoktu.

"Bekleriz ve izleriz." Sesi sabit ve sakindi. "Babam aksini söylemediği sürece gizli kalacağız."

Başımı salladım, kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Bu toplantıyı isteyen sendin." Davian diğerlerinin önünde durdu. "Ne istiyorsunuz?"

Faris'in gözleri Wren'in babasına kaydı ve bir adım öne çıktı. "İşinize çok yarayabilecek bir bilgiye sahibim."

Faris'in devam etmesini beklerken Davian'ın yüz ifadesi okunamaz haldeydi.

"Prensesin nerede olduğuna dair bilgim var." Faris'in sesi alçaktı ve Wren'in elimi sıkıca kavradığını hissettim.

"Bununla ilgileneceğimizi sana düşündüren nedir?" Davian'ın sesi sertti ama Faris'e doğru hafifçe eğildiğini gördüm.

"Prenses Verena değerli bir pazarlık kozu," diye cevap verdi Faris, gözleri açıklıkta gezinirken. "Kral aylardır onu arayan adamlara sahip."

Aylardır ilk kez adımı duyuyordum ve kendimi dengesiz hissediyordum. Davian omuzlarını geriye attı ve ayaklarının üzerinde kaydı.

"Çünkü onun kızı." Konuşmadan neredeyse sıkılmış gibiydi ama Faris'in vereceği cevabı dikkatle izliyordu. "Bu onu benim için değerli yapmaz."

"Onu umursamıyor çünkü o kendi kızı," diye tükürdü Faris ve içimi bir utanç kapladı. "Eğer onun için yeterli olsaydı, kraliçesini kendisine başka bir varis doğurmaya zorlayarak yıllarını öldürmezdi."

Suçluluk ve keder, birinin bana fırlatabileceği herhangi bir bıçaktan daha kötüydü ve sözleri bana saldırırken ellerim titredi.

"O zaman ondan ne istiyor? Artık yeni bir kraliçesi var." Davian'ın eli neredeyse fark edilmeyecek şekilde kıpırdadı ama elinin yanındaki bıçaklara yaklaştığını gördüm.

Faris başını salladı ve bakışları Davian'ın eline, sonra tekrar yüzüne kaydı. "Onu bulmak için yanıp tutuşuyor."

Asiler sarayı bastığında babam bana doğru bakmamıştı bile. Yeni kraliçesi korunuyordu ama ben? Aklında ben yoktum ve beni bulmadan kaçabilmemin tek sebebi de buydu.

Faris eğildi, sesi fısıltıya dönüştü, bakışları hâlâ düzensiz bir şekilde etrafını tarıyordu. "Onun tek varisi o. Yeni kraliçesinin de tıpkı ilki gibi onu hayal kırıklığına uğrattığı söyleniyor."

Nefesim boğazımda düğümlendi ve göğsümdeki baskı üzerime çökmekle tehdit etti. O her zaman zalim olmuştu ama yine de benim babamdı.

Bir zamanlar sevdiği kraliçeden doğan tek çocuk bendim.

Elim önüme fırladı, ağaca bastırdım ve düşmeden önce kendimi yakaladım. Wren'in eli benimkini sıktı, ona bakmamı sağlamaya çalışıyordu ama Faris'in az önce söylediklerinin ötesini düşünemiyordum. Eğer babam ölmemi istiyorsa, onu durdurmanın bir yolu yoktu.

"O da neydi öyle?" Faris geri geri giderken eli hançerine gitti ve bakışları bize doğru yöneldi. "Burada başka biri mi var?"

Davian'ın gözleri bize doğru kaydı ve Wren'in beni kendisine doğru çektiğini hissettim. Havadaki gerilim boğucuydu ve ben zaten zar zor nefes alabiliyordum.

"Kim var orada?" Faris seslendi, bölgeyi tararken hançerini tamamen çekmişti.

Davian öne çıktı, elini kılıcının kabzasına dayayarak bizi görüş alanından çıkardı. "Geri çekil, Faris. Sadece iki stajyerim var."

"Burada ne işleri var?" Faris Davian'ın yanından geçip bize daha iyi bakmaya çalıştı. "Göster kendini."

Davian bize doğru bir kez başını salladı ve Wren ayağa kalktı. Beni de yanına çekti ama tereddüt ettim.

Korku, saf ve amansız, içimde hızla ilerleyerek beni felç etti. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Wren'in kolumu çektiğini hissettim ama kendimi Faris'le yüzleşmeye ikna edemedim.

"Her şey yolunda Nyra." Wren'in sesi sakin ve güven vericiydi ama Nyra anlamamıştı.

Faris'in hançerini elinde evirip çevirmesini izledim ve kendi hançerime uzanmak için sabırsızlandım. Ama Dacre eğitimde beni ne kadar zorlasa da, bırakın diğerlerini, onunla bile dövüşme şansım olmazdı.

"Faris," diye uyardı Davian, Wren ağacın arkasından çıkarken eli hâlâ kendi kılıcının üzerindeydi.

Elleri hâlâ benimkileri sıkıca kavıyor, çenesi yüksekte, dimdik ve gururlu duruyordu. Ben sert bir nefes alıp arkasından çıkarken gözleri Faris'ten hiç ayrılmadı.

Faris'in gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu, hançeri hâlâ elinde sıkıca tutuyordu, sonra gözleri bana bakarken genişledi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi alçak ve tehlikeliydi.

Davian ve diğerlerinin bana bakmak için döndüklerini hissedebiliyordum ama bakışlarımı Faris'ten ayırmaya cesaret edemedim.

"Faris, lütfen." Onu sakinleştirmek umuduyla elimi ona doğru kaldırdım.

Ama bıçağın elinden çıktığını görmeden sadece bir saniye önce gözleri kısıldı.

Bıçağın parıltısının bize doğru uçuşunu izlerken kalbim hızla çarptı, Faris'in tam görüşünü engelleyen Wren'i hedef almıştı. Zaman yavaşladı ve etrafımdaki her şey bulanıklaştı.

Wren'in elini sıkıca kavradım ve onu zorla arkamdan ittim. Bıçak o kadar hızlı hareket ediyordu ki, keskin ucu gömleğimi delip kolumu sıyırdığında ve hançer arkamızdaki ağacın derinliklerine gömülmeden önce koluma ateşli bir acı saplandığında bunu fark etmedim bile.

Wren'in babası kılıcını çekmişti ama Faris'in elinde bir hançer daha vardı.

Ama Wren irkilmedi, tereddüt etmedi.

Benimki gibi titremeyen elinde kendi kılıcını çoktan çekmişti.

"Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu babası Faris'e, kılıcının ucunu bana doğrultarak ama Faris homurdanırken Wren çoktan harekete geçmişti.

Verdiği tepkinin hızına inanamadım. Kılıcını pratik bir kolaylıkla fırlatırken hareketleri zarif ve akıcıydı.

Bıçağı ölümcül bir şekilde Faris'in boynunun yan tarafına saplandı. Yaradan kan fişkırdı ve Faris tökezleyerek geri çekildi, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Prenses." Faris nefes almakta zorlandığı için kelimeleri boğuk çıkıyordu ama söylediklerinde hiçbir yanlışlık yoktu.

"Prenses ne olacak?" Davian sesi gür ve kaotik bir şekilde talep etti.

"Onun için hepinizi öldürecek." Bakışlarını benden ayırmadı. "Seni öldürecek."

Faris öne doğru düştü, hançeri cansız parmaklarından yan tarafına düşerken dizleri büyük bir gürültüyle sert toprağa çarptı.

Bana bakarken vücudu zayıflamış gibiydi ve yere yığıldı, yüzü yosun lekeleriyle dolu nemli toprağa düştü. Donup kaldım, kalbim göğsümde çarparken onun çimenlerde nefes almak için çırpınışını izledim.

Davian bana doğru döndüğü sırada Wren'in babasının yanındaki adamlardan biri "Bu da neydi böyle?" diye küfretti.

Kaşları çatıldı ve çenesi sıkıştı, öfke ve şaşkınlık yüzüne kazındı. Ellerim yanlarımda kontrolsüzce titriyordu ve kolumdaki acı her geçen saniye daha da şiddetleniyordu.

Kan, parmaklarımdan damlayıp yere düşene kadar kolumdan aşağı süzüldü ama hasarı kontrol edecek kadar uzun süre gözlerimi önümdeki adamlardan ayırmaya cesaret edemedim. Davian'ın ifadesi saf bir öfkeye dönüştü, bana doğru saldırırken kasları gerildi. Kendi yaralarımın onun yapacaklarının yanında hiçbir şey olduğunu bilerek kendimi darbeye hazırladım.

Geriye doğru tökezledim, kalın yosunlara ve sanki ayak bileklerimi yakalamaya çalışıyormuş gibi yüzeyi yaran köklere takıldım. Arkamdaki büyük ağacın gövdesine tutunmayı zar zor başardım ve yaralı koluma ağırlık verdiğimde irkildim.

Davian ben daha düşünmeden, hatta nefes bile alamadan üzerimdeydi ve Wren'in babasına durmasını söylediğini duyabilsem de tek görebildiğim oydu.

Bir eli boynuma dolanırken diğer eli kolumdaki yaraya dikkatsizce bastırdı ve hava almak için mücadele etmeme rağmen acıyla haykırdım.

"Sen de kimsin be?" diye sordu ve tükürüğü çeneme geldi.

Diğer elimi kaldırdım ve havamı kesen elini pençeledim. Konuşamıyordum ama konuşabilseydim bile ona asla gerçeği söyleyemezdim.

Yarama daha sert bastırırken aklım başımdan gitti, paniğe kapıldım.

"Sana nasıl cevap vermesi gerekiyor?" Wren arkamdan bağırdı ama ben sadece Davian'ın oğlununkine o kadar benzeyen yüzünü görebiliyordum ki irkildim.

Davian'ın bakışları bir an için boynumdaki eline kaydı ve sonunda tutuşunu gevşetti ama sadece konuşabilmem için yeterince nefes almamı sağlayacak kadar.

"Hepinize kim olduğumu söyledim."

"Bana yalan söyleme. Ben oğlum değilim." Elini boynuma dayadı ve yüzümü ararken bakışları pervasızdı. "Faris seni nereden tanıyor?"

"Hayatım boyunca sarayda yaşadım." Gerçek buydu.

Ona gerçekleri söyle.

"Peki ya prenses?" İki elim de daha sert bastırdı ve durdurmaya çalıştığım bir inilti dudaklarımdan süzüldü.

"Peki ya o?" Kan parmaklarımı kaplıyordu.

"Prensesi bulmamız gerek."

"Onu duydunuz. Bu ölümü istemektir."

Boynumdaki eli sıkılaştı ve kafatasımın arkası ağaç kabuğuna çarpana kadar başımı salladı. Görüşüm bulanıklaştı ve bana daha da yaklaştığını hissettiğimde bir kez daha nefes almak için savaştım.

Wren bağıırıyordu ama artık ne dediğini anlayamıyordum.

Davian'ın sakalının gölgesinin yanağımı çizdiğini hissettim ve onu uzaklaştırmak, Dacre'ın bana öğretmeye çalıştığı gibi hançerimi yeleğimden çıkarmak istedim ama zihnimi bulandıran kara dumanı göz kırparak uzaklaştırmaktan başka bir şeye odaklanamadım.

"Hainlerin bu isyanda yeri yok." Ağzı kulağıma o kadar yakındı ki, sadece benimle konuşurken dudaklarının hareket ettiğini hissedebiliyordum. "Söylediğinden daha fazlasını biliyorsun. Prensesi bulmamıza yardım edeceksin ya da denerken öleceksin."

Hiç havam yoktu. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve o kara duman görüş alanımın her köşesine ulaşıyordu. Gözlerimi tekrar kırptırarak dumanı uzaklaştırmaya çalıştım ama dumanın cazibesi çok sarhoş ediciydi.

Davian'ın tutuşu üzerimden düştü ve hava tekrar ciğerlerime dolduğunda bacaklarım altımda kaldı. Yere çakıldım ve kolumun zonklayan acısı şiddetlendiğinde gözlerimden yaşlar kaçarken bile düşüşümü yumuşatan kalın yosunlara şükrettim.

Davian benden bir adım daha geri çekildi ve Wren anında yanıma geldi.

"Kahretsin," diye küfretti nefesinin altında ve yeşil bir denizle karışmış sıcak bal gibi olan gözlerine baktığımda kendi gözlerini görebiliyordum

korku bana bakıyordu.

"Stajyerini yeraltına geri götür, Wren," diye tükürdü babası, bana bir bakış daha atmadan. "Muhbirimizi öldürdüğün için hasar kontrolü yapmamız gerekiyor."

Bize sırtını döndü ve Wren'in titreyen elleri yanaklarımda gezindi. "Nyra, seni ayağa kaldırmak için yardımına ihtiyacım olacak."

Nyra.

Tanrım, onu özledim.

Sesini, güldüğünde yüzünde beliren ifadeyi hatırlamaya çalıştım ama hepsi boş geliyordu.

Onu çok özlemiştim ve onu zar zor hatırlayabiliyordum. "Nyra, bana bak."

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, umutsuzca ona gerçek adımlı söyleyebilmeyi diledim. Keşke Wren'e her şeyi anlatabilseydim.

"Sorun değil," diye fısıldadı başını sallayarak. "Bırak sana yardım edeyim."

"Gidelim Mal," diye seslendi Davian ve sağıma baktığımda Mal'ın yanımda diz çökmüş, koluma ince beyaz bir bandaj bağladığını gördüm.

Çalışırken gözlerime bakmadı. "Geliyorum," diye arkasından seslendi ama başını Wren'inkine yaklaştırdı.

"Onu yeraltına geri götürün," diye talep etti. "Onu Dacre'a götürün."

BÖLÜM 16

DACRE

I Kai'nin söylediği herhangi bir şeye zar zor konsantre olabiliyordu.

Başım çatlayacak gibiydi.

"Yakında bir şey bulamazlarsa ne yapacakları konusunda endişeliyim. Huzursuzlar ve sabırsızlık bir isyanın ölümü olabilir."

"Huzursuzdan daha fazlası olduklarını söyleyebilirim." Eğitim gören mevcut acemilere bakarken kollarımı kavuşturdum. "Annem olmadan saraydan ayrıldığımız andan beri babam kana susamış durumda."

Aslında çok daha önce.

Kai başını salladı ve bana musallat olan hayaletlerin onun bakışlarını da gölgelediğini görebiliyordum. Babası da annemi alan aynı kuşatmada kaybolmuştu.

Bu aptalca bir görevdi ve hepimiz bunun bedelini ödedik.

"Kız kardeşim nerede?" Eğitim alanının etrafına bakındım ve aslında bilmek istediğim soruyu sormaktan kaçındım.

Nyra neredeydi?

Dün gece çok ileri gitmiştim, çok sert davranmıştım ama bundan pişmanlık duymayı kendime yediremiyordum. Çünkü Nyra'dan nefret etsem de ona tekrar dokunmayı çok istiyordum.

Ellerimin altında o kadar esnekti ki, beni iteceğinden emin olduğumda dokunmam için o kadar istekliydi ki.

Eiran'la uzaklaştığında bana yüzünde tiksintiden başka bir şey olmadan baksa bile, tek yapabildiğim gülümsemekti.

Çünkü o da beni, benim onu istediğim kadar çok istiyordu.

"Onu görmedim." Kai'nin sesi düşüncelerimi böldü ve kıkırdarken arkadaşşıma dönüp baktım. "Kız kardeşin için mi endişeleniyorsun yoksa onun yeni küçük arkadaşşı için mi?"

"Nyra'nın burada eğitimde olmaması dışında hiçbir şey umurumda değil. Savaşçılığı bu kadar kötüyken birimizin ölümüne sebep olabilir."

"Doğru." Kai elini bilmiş bir gülümsemeyle kaldırdığı ağzında gezdirdi. "Bu yüzden bu sabah kahvaltıdaki herkes senden, ondan ve görünüşe göre dün gece yaptığın eşeklikten bahsetmeden duramadı."

Birinin benim ve onun hakkında konuşması düşüncesi beni hayal kırıklığına uğrattı. "Kendimi aptal yerine koymadım. Götün tekiydim. Arada fark var." Önümdeki iki adamı izledim ve sonunda durduklarında sağdakinin duruşunu düzeltmek için aklıma bir not aldım.

"Sen öyle diyorsan." Dudaklarından aceleyle bir "Siktir" çıkmadan önce tekrar kıkırdadı. "Ne?" Ona dönüp baktım.

Kai'nin bakışları önümüzde, mağaranın arka tarafına yakın bir yerde sabitlenmişti ve oraya bakmak için döndüğümde kulaklarıma kan hücum etti.

"Nyra." Onlara doğru ilerlerken nefesimin altından küfrettim.

Nyra destek için ağır bir şekilde Wren'e yaslanmıştı ve bakışları Kai ile benim aramda gidip gelirken kız kardeşimin yüzündeki endişeyi görebiliyordum.

"Ne oldu?" Yaklaştığımda sordum. Nyra'nın vücuduna yakın tuttuğu kolunda kanlı bir bandaj vardı ve parmak uçlarına kadar uzanan kurumuş kan miktarından acı çekiyor olması gerektiğini anladım.

"Biraz daha ileride," dedi kız kardeşim Nyra'ya sakince, ama henüz yüzünü görmemiştim.

"Bu hiç iyi değil," diye homurdandı Kai ve ben de Nyra'nın başını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşmasını ve sonunda dönüp bana bakmasını izledim.

Öfke, siyah bir göletin üzerindeki kalın buz gibi görüşümü bulanıklaştırdı ve parmaklarım beyazlaşana kadar yumruklarımı sıktım.

Narin boynu boyunca sarı izler vardı ve belirgin izler kenarları boyunca koyu bir mora dönüşmeye başlamıştı bile.

Biri elini boğazına dolamıştı.

"Ne oldu lan?" Sesim gür çıkıyordu ama öfkemi kontrol edemiyordum.

"Ben iyiyim." Nyra'nın gözleri benimkilerden ayrılmadı ama derinliklerinde saklamaya çalıştığı çaresizliği görebiliyordum. "Sadece bir saniye oturmam gerekiyor."

Yalan söylüyordu.

Öne doğru kaydım ve Nyra'nın vücut ağırlığını kendi ağırlığıma karşı almadan önce yumruğumu sıkıp açtım ve mağaranın kenarındaki büyük bir kayaya oturmasına yardım ettim.

"Tekrar sormayacağım, Wren. Ne oldu lan?"

Wren hançerlerinden birinin kabzasıyla oynarken elleri titriyor, gözleri ben ve Kai arasında gidip geliyordu.

"Bizi babamız aldı." Wren o kadar sessiz konuşuyordu ki neredeyse onu duymuyordum ama sözleri sanki çılgılık atmış gibi içime işledi.

Yaralı koluna bakarken ellerim Nyra'nın üzerinde hareketsiz kaldı.

"Affedersiniz?" "Davian."

"Babamızın kim olduğunu biliyorum," diye tersledim ve Nyra sinirlenerek sonunda dönüp bana baktı.

"Ona eşeklik etme." Önümde oturduğu her saniye boynundaki izler daha da koyulaşıyordu ve burada kız kardeşimi bana karşı savunuyordu.

"Götlük yapmıyorum."

"Evet. Öylesin." Ofladı ve tekrar konuşmaya başlayan Wren'e döndü.

"Seni arıyordu ve ona kendini iyi hissetmediğini söylediğimde, sahada onunla birlikte olmamı istedi. Nyra'nın sadece birkaç günlük antrenmanı olmasını umursamadı. Onun da orada olmasını istedi."

Suçluluk duygusu içime aktı. Lanet olsun. Burada olsaydım, bunlar asla olmazdı. Bırak Wren'i, Nyra'yı bile yanına almazdı. Wren'i gereksiz yere tehlikeye attığı için ne hissettiğimi zaten biliyordu.

Ama onun hayatı onun için önemli değildi. O sadece başka bir askerdi. Hepimiz öyleydik.

"Peki sonra ne oldu?" Nyra'nın kolundaki kirli gazlı bezi nazikçe açıp altındaki yarayı kontrol ederken öfkemi zorlukla kontrol edebiliyor olsam da çok daha sakin bir şekilde söyledim.

Wren konuşmak için ağzını açtı ama sonra Nyra'ya baktı. Her neyse, ya kötüydü ya da benim bilmemi istemiyorlardı.

"Ne oldu?" Nyra'nın yarasındaki gazlı bezi çekip çıkarırken tekrarladım ve kurumuş kanın bir kısmı bezle birlikte çekilirken Nyra irkildi.

Nyra'nın yaralı kolunu inceledim. Yara derindi ama sanki bir bıçak kolayca kesmiş gibi temizdi.

Yarayı daha iyi görebilmek için başparmağımı kurumuş kanın üzerinde hafifçe gezdirdim ve Nyra inledi.

"Davian bir muhbirle görüşüyordu," diye konuştu Wren ama başımı kaldırıp ona bakmadım.

"Kim?" Babamın muhbirlerinin neredeyse tamamını tanıyordum. Onları onun için temin eden bendim.

"Faris," diye yanıtladı Nyra Wren'den önce.

"Ve bunu Faris mi yaptı?" Nyra'nın kolunu göstererek sordum.

Wren tekrar konuşurken başını salladı. "Prenses hakkında konuşup durdu ve kralın onun kayıp olduğu için nasıl çılgına döndüğünü anlattı."

"Kayıp mı?"

"Faris'e göre. Ama söylediklerine bakılırsa kral kızını geri istemiyormuş. O varisini istiyor. Sanki onun ölmesini istiyormuş gibi."

Nyra beni tutarken gerildi ve kolunu çekmeye çalıştı ama ben onu bırakmadım.

Yüzünün görmeme izin verdiği tarafına baktım ama hiçbir şey belli etmiyordu.

"Tamam mı?"

"Ve sonra beni ve Nyra'yı gördü," diye fısıldadı Wren ve Kai gibi bize bir adım daha yaklaştı. "Ben daha tepki vermeye bile vakit bulamadan kılıcını bana fırlattı. Nyra beni arkasından çekmese göğsüme isabet edecekti."

Wren'in sözlerini dinlerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Kız kardeşim neredeyse öldürülüyordu ve onu kurtaran babam değildi. Önümdeki küçük haindi.

Hayatı boyunca onlardan biri olmuştu ve yine de kız kardeşimi kurtardı.

"Peki ya boynu?" Başımla derisinde kararan morlukları gösterdim. "O babamdı." Wren gözlerini benden ayırıp onların bulunduğu yere doğru baktı.

sanki ortaya çıkacakmış gibi gelmişti.

Nyra'nın kolundaki elim durdu ve kız kardeşimin yüzüne baktım. "Ne oldu?"

"Faris'i öldürdükten sonra çok öfkелendi. Faris Nyra'yı tanıdığı için çok kızgındı." Wren'in bakışları odanın içinde gezindi. "Nyra'dan veremeyeceği cevaplar isterken ona bunu yaptı."

Nyra'nın kolunu tutuşum istemsizce sıkılaştı. "Onu boğdu mu?"

Hiç düşünmeden diğer elimle çenesini kavradım ve babamın üzerinde bıraktığı izleri tam olarak görebilmek için nazikçe kendime doğru çevirdim.

Sıcak mavi gözleri benimkilerle buluştu ve acı ve korku olmasını beklediğim yerde bana kararlılıkla baktı.

"Nerede o?"

"Hasar kontrolü yapacağını söyledi." Wren kollarını kavuşturdu ve kız kardeşimin bakışlarında korku vardı. "Mal, Nyra'yı sana getirmemi söyledi."

"Mal orada mıydı?"

Nyra en ufak bir mızıldanma sesi çıkardı ve bakışlarımı tekrar onunkilere çevirip kolundaki tutuşumu gevşettim. *Onu incitiyordum.*

"Bu yarayı temizlememiz gerekiyor."

Ve aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Dün gece ona dokunduğum, ona söylediğim şeylerin anıları, Eiran'la uzaklaştığı andan beri peşimi bırakmıyordu ve şimdi onun üzerinde babamın işaretini görmek, benim olmadığı halde ona karşı sahiplenici hissetmeme neden oluyordu.

Ama tüm bu lanet isyandaki herkesin onun öyle olduğunu bildiğinden emin olmak istedim.

"Eğer yakında bir şey bulamazsa..." Wren durdu ve bir sonraki sözcükler ağzından çıkmadan önce alt dudağını çiğnedi. "Onun için endişeleniyorum."

"Wren, onu önce şifacılara, sonra da pınarlara götür." Ayağa kalktım ve ellerimi göğsümde gezdirerek silahlarımı akılsızca sıraladım. "Babamızla konuşmam gerek."

Ben de onun için endişeleniyordum. Annemi kaybettiğimizden beri dönüştüğü adam için endişeleniyordum. Bir zamanlar tanıdığım baba değildi o.

Tanımak istemediğim bir adama dönüşmüştü.

Bakışlarım Kai'ninkilerle buluştu ve arkamı dönmeye başladım. Kendimi kaybetmeden önce buradan çıkmam gerekiyordu ama Nyra'nın eli benimkine yapıştı.

Dokunuşu tenimde bir fısıltı gibiydi ama dokunuşunu geri çekip konuşurken gözlerime bakmadı. "Şifacılara gitmek istemiyorum."

"Nyra, koluna baktırmalısın." Wren, Nyra'ya bir adım daha yaklaşırken yumuşak bir sesle konuştu. "Ve boynuna."

Nyra başını salladı ve kendini kaybetmiş gibi görünmesinden nefret ettim. "Bana dokunmalarını istemiyorum. Bana dokunacaklarına güvenmiyorum."

"Seni iyileştirmeliyiz."

Nyra'nın her hareketini izledim, gözleri hızla başka tarafa bakmadan önce yüzümde geziniyordu. "Dacre beni iyileştirebilir."

Hem Wren'in hem de Kai'nin gözlerini üzerimde hissettim ama Nyra'dan başka bir yere bakmayı reddettim.

Wren sanki sözleri beni üzecekmiş gibi neredeyse fısıltıyla, "Dacre iyileşmez," dedi.

Yanılmamıştı. İyileşmedim. Artık iyileşmiyordum. Annemden miras aldığım güç, en çok ihtiyacım olduğu anda beni yüzüstü bıraktığından beri.

Annemin de benim gibi savaşçı birliğindeki diğer tüm askerlerden daha fazla iyileştirme gücü vardı, ancak hayatını almak için kullanılan büyü savaşılacak kadar güçlü olduğunda bunun bir önemi kalmamıştı.

Babam bana bağırırken onu kurtarmak için defalarca denemiştım. Büyümün olabildiğince fazlasını ona aktarmaya çalışırken ellerime bulaşan kanını hâlâ hissedebiliyordum.

Ama bu yeterli olmamıştı.

Ve o zamandan beri kimseyi iyileştirmedim. Nyra'ya kadar.

Nyra sonunda başını kaldırıp yüzüme baktığında kaşları çatıldı. "Beni daha önce iyileştirdi."

"Ne?" Wren'in sesi beni mahvetmeye yetmişti ve buradan çıkmam gerekiyordu.

"Hadi gel." Ayağa kalkmasına yardım etmek için ellerimi uzatmadan önce Nyra'ya işaret ettim. "Gidip şu yarayı temizleyelim, böylece daha iyi bakabilirim."

"Tamam." Benimle Wren arasında bir ileri bir geri baktı ama ellerimi tutmakta tereddüt etmedi.

"Kai, Wren'i kontrole götürür müsün? Herhangi bir yarası olmadığından emin olmak istiyorum."

"Ben iyiyim," diye karşı çıktı Wren ve beni izleme şekli beni rahatsız etti.

"Sadece bana huzur ver." Nyra'nın ayağa kalkmasına yardım ettim ve onu kendime doğru çektim. "Ve ikinizden biri babamın döndüğünü duyar duymaz bana haber verin."

BÖLÜM 17

NYRA

MKolum kemiklerime kadar ulaşmış gibi hissettiren derin, amansız bir ağrıya zonkluyordu ama ona bakmayı reddediyordum. Onu görmeye dayanamıyordum.

Hasarın boyutu.

Gözlerim Dacre'ın sıkışık, yabancı odada aceleyle yaptığı hareketleri takip etti. Bu binaya ilk kez geliyordum ve o eski ahşap bir dolabı karıştırırken kendimi yabancı hissettim.

Bir zamanların görkemli binası şimdi harabe halindeydi ve yılların ihmalinden bir şekilde kurtulmuş olan renkli vitraylarla tam bir tezat oluşturuyordu. İçeride derme çatma yataklar duvarlara dizilmişti ve havada keskin bir antiseptik kokusu vardı. Dacre beni özel bir alana doğru yönlendirirken, toplamda bir düzine kadar savaşçı etrafta dolanıyordu. Bir şifacı, bazıları diğerlerinden daha ağır olan çeşitli yaralarla ilgileniyordu.

"Bunu pınarlarda yapamaz mıydık?" Avuç içlerimi oturduğum derme çatma yatağa bastırdım ve parmaklarımın pürüzlü kenarın etrafında kıvrılmasına izin verdim.

Daha fazla acı kolumu kesti.

Burası bana çok fazla evimi hatırlatıyordu. Babama bir varis bırakma konusunda defalarca başarısızlığa uğrayan annemi benzer bir odada ziyaret etmek zorunda kaldığım onlarca zamanı anımsatıyordu.

Onun tanıdık yüzünün solup gitmesini izlediğim yerd.

Babam onun yerine yeni birini bulmadan önce, onun soğuk ve sert bedenini ziyaret ettiğim lanet olası odanın aynısıydı.

Dacre bir şişe berrak sıvı ve birkaç temiz gazlı bezi yatağın yanındaki küçük masaya taşıyordu. "Önce yaranızın temizlenmesi gerekiyor. Benim

Sihir bir yere kadar işe yarar, ihtiyacımız olan son şey ben yarayı kapatmadan önce enfeksiyon kapman."

Sessizce başımı salladım, şişenin tıpasını çıkarmasını izlerken dişlerim sıkılmıştı. Alkolün keskin kokusu burnumu yaktı ve cildime sert dokunuşunu hayal ederek irkildim. Wren'in onun artık iyileşmediğine dair söylediği sözler aklımdan çıkmıyordu ama ona sormaktan kendimi alıkoydum.

Gerçek olup olmadığını bilmek için çaresiz olmama rağmen. *Nedenini* bilmek için çaresizdim.

Sorularımın kaçmasını engellemek için dudağımı daha sert ısırdım.

Ona bakarken düşüncelerim karmakarıştı. Bir gece önce ellerinin tenimde bıraktığı kalıcı his benimle alay ediyordu ve sabahki antrenmanımızda benden kaçmasından nefret ediyordum. Ama aynı zamanda babasının elinin boğazıma dolandığını ve hava kaynağını kestiğini de hissedebiliyordum. Göğsümde yükselen paniği hissedebiliyordum.

Beni tehdit ediyordu çünkü bana güvenmiyordu ve bunu yapmakta haklıydı.

Bana güvenmek için hiçbir sebepleri yoktu ama tehditlerinin hatırası Dacre'in önünde kendimi tamamen savunmasız hissetmeme neden oldu.

Ben bir hainim.

Aileme ihanet ettim, krallığıma ihanet ettim ve ona daha da büyük bir ihanet ettiğimde beni hor görecekti.

Babamın tahtının gerçek varisiydim ve dün gece bana nasıl dokunduğuna rağmen, bilseydi boynuma bir hançer saplayacağını biliyordum.

Bu savaşta ihtiyaç duydukları avantaj bendim.

Kim olduğumu sakladığım için onların acı çekmesine izin veriyordum.

Ama beni rahatsız eden soruların hiçbirini ona sormadım, onun yerine "Bu acıtacak mı?" diye sordum.

Dacre tam karşıma oturdu, tabure kaba taş zemine sürtünüyordu. Konuşmadan önce durakladı, konuşmadan önce gözleri tereddütle parıldıyordu. "Biraz acıtabilir ama zaten hissettiğin acıdan daha kötü olamaz." Yanındaki malzemeleri işaret ederek, "Temizledikten sonra seni elimden geldiğince iyileştireceğim. Sonra Wren seni pınarlara götürebilir."

O konuşurken başımı hafifçe eğerek sessizce onayladım. Benimle göz teması kurmaktan kaçındı ve bunun yerine elindeki şişeye odaklandı.

Bir gece önceki dokunuşunu hatırladığımda midem utançla çalkalandı.

Onun için çaresizdim. Ona yalvarmıştım. Ve şimdi o bana bakamıyordu bile.

Dacre emin elleriyle damlalığı sıktı ve birkaç damla sıvıyı temiz gazlı bezin üzerine dikkatlice yerleştirdi. Sonra kolumu kaldırarak kızgın, kırmızı yarayı ortaya çıkardı. Soğuk sıvı cildime çarpıp vücudumda keskin batma hissi yaratırken, beklentiyle çenemi sıktım. Dacre'a ne kadar acıdığını göstermek istemediğim için soğukkanlı bir ifade takınmaya çalıştım. Acıyı kontrol etmek için mücadele ederken nefeslerim kısa soluklarla çıkıyordu.

"Nefes al, Nyra." Gazlı bezi yaranın daha derinlerine bastırdı ve ben haykırdım. "Yara derin ama temiz bir kesik. İyileştirmeden önce kolundaki kiri ve kurumuş kanı temizlememiz gerekiyor."

Ağzımı açtım ve başımı sallamaya çalışırken sesli bir nefes yuttum. Zihnim, bir gece önce beni bıçak gibi kesen acımasız sözlerinin anılarıyla dolup taşıyordu. Ama öfkemi tutamıyor gibiydim ve ona doğru tanıdık bir çekim hissettim, bedenim daha iyi karar vermeme rağmen yakınlığına tepki veriyordu.

"Bu sabah neredeydin?" Soruyu sormak için cesaretimi toplarken bakışlarım yere düştü.

Dacre'ın nasırlı parmakları kolumda kısa bir süre durakladı, sonra derimin üzerindeki titiz hareketlerine devam etti. Cevabını beklerken kalbim göğsümde çarpıyor, ne olabileceğinden korkuyordum.

"Babam bunu bir daha yapmayacak. Merak etme," dedi sertçe, kirli gazlı bezi masaya bırakıp bir tane daha aldı.

"Kastettiğim bu değildi."

Dacre bana bakmadan çalışmaya devam ederken dudaklarını birbirine sürttü. "Ne demek istedin o zaman?"

"Benden kaçıyor muydun..." Kelimeleri yüksek sesle söylemek için kendimi zorlayamadım.

"Neyden sonra?" Dacre işinden başını kaldırdı, sorusuna cevap bulmaya çalışırken karanlık bakışlarının delici yoğunluğu beni olduğum yerde dondurdu.

Konuşurken sesim titriyordu, fısıltıyı ancak aşırıyordu. "Biliyor musun," dedim, kelimelerimdeki kırılganlığı maskeleyemeye çalışarak. Ama içten içe bunun beni bu kadar zayıf ve küçük hissettirmesinden nefret ediyordum.

"Söyle, Nyra. Neyden sonra?" Dacre'ın elleri gazlı bezi yaranın dışındaki deride dikkatle gezdirirken tırnaklarımı yatağa geçirdim.

"Senden sonra..." Konuşurken sesim titriyordu. "Sen bunu yaptıktan sonra," dedim, gözlerim yere sabitlenmişti. Anıların ağırlığı geri geldi ve hissettiğim utancı durduramadım.

Dacre kirli gazlı bezi dikkatsizce masaya fırlattı ve sonra bana doğru eğildi. Nefesi yüzümde sıcaktı ve içgüdüsel olarak geri çekildim ama o daha da yaklaştı. "Eiran çılgınca seni ararken parmaklarıma boşalmanı sağladığım zaman mı?"

Şok içinde ona baktım; ses tonundaki çığlık, dirseğimin kenarında gezdirdiği parmaklarının nazik dokunuşuyla tezat oluşturunuyordu. Sanki arzularım için, bana sunduğu yasak zevke boyun eğdiğim için beni cezalandırıyor gibiydi.

Sözleri, yaptığım şeyin ağırlığıyla havada asılı kaldı. "Dacre," diye başladım. Sertçe yutkundum, kendime gelmeye çalışıyordum. soğukkanlılık. "Değil..."

"Ne değil?" diye mırıldandı, sesi baştan çıkarıcıydı. "Sana verdiğim her şey için bana yalvarmadın değil mi?"

Sözleri içimde bir arzu patlaması yarattı ve hâlâ ikinci bir deri gibi üzerime yapışmış olan acı ve utançla savaştı. Sesimi bulmak için mücadele ederken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Bana dokunduğu yerde kolum karıncalanıyordu ama gözlerini kaçırılamıyordum. Derin bir nefes aldım, vücudunun steril alkolle karışık sarhoş edici kokusunu içime çektim. Yumruklarımı iki yanımda sıkarken oda etrafımızda küçülüyor gibiydi, kolumdaki his güçlendikçe umutsuzca kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

"Dacre," dedim, sesim sert çıkmıştı. Yaralı koluma bakmak için döndüm ama Dacre'ın parmakları çenemle buluştu ve bakışlarımı tekrar onunkilerle buluşturdu.

"Sen ne..."

"Neredeyse bitti." Dacre'ın sesi alçaktı ve yoğunluk ile endişenin karışımıyla doluydu. Gözleri benimkilere dikilmiş, fiziksel acının ötesinde bir şeyler arıyordu.

Elleri vücudumda gezinirken kaslarım sıkıştı ve kasıldı, beni tekrar bir araya getiren güçlü büyüyü yönlendirdi. Her enerji dalgasıyla birlikte damarlarımdan yoğun bir adrenalın dalgası fışkırıyor, kalbimi hızlandırıyor ve tenimi elektrikle karıncalandırıyordu. Onun gücünü böylesine samimi bir şekilde hissetmek hem heyecan verici hem de acı vericiydi.

Havadaki elektriği neredeyse tadabiliyordum, bana yaz sonu fırtınasını hatırlatan ince metalik bir tını.

Nefesim kesildi, enerji patlaması karşısında bedenim istemsizce kamburlaştı. Bu beni daha önce iyileştirdiği zamandan farklıydı. O yaralanma onun gücünün bu kadarını almamıştı.

Büyüsü tanıdıkta ama daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu; acı ve zevkin bir karışımıydı ve her durduğunda dokunuşunu arzulamama neden olacakmış gibi hissettiriyordu.

Bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı, gözleri arzu ve azap karışımıyla doluydu. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar karanlıktı ve ondan etkilenmemek mümkün değildi.

Büyüsünün yoğunluğu azalırken, Dacre ellerini yavaşça bedenimden çekti. Küçük bir adım geri attı ve etrafımızdaki hava çatırdadı. Dokunuşunun kalıntıları tenimde kaldı.

Bedenim titredi, içimde dönen çelişkili duyguları nasıl işleyeceğimi bilemedim.

Titreyen parmaklarımı kolumun üzerinde gezdirdim. Orada hâlâ donuk bir sızı vardı ama önceki keskin acı gitmişti ve derim sanki yarık hiç orada olmamış gibi tekrar dikilmişti.

Dacre'ın sesi boğuktu ve bir adım daha geri çekilirken belli etmek istemediği duygularla doluydu. "Wren'le kaynaklarda buluş." Elini hançerlerinden birinin üzerinde gezdirdi. "Yarın antrenmana geri dönebilmen için yaranın iyileşmesini beklemelisin."

Eğitim.

Gerçekten tek önemseddiği bu muydu?

"Tabii ki." Ellerimi iki yanıma indirip yumruk yaparak ona uzanmamak için kendimi zor tutarken yanaklarım yanıyordu. Hâlâ büyüsünün verdiği sarhoşluğun etkisindeydim ama sözleri ayıltıcıydı.

"Yarın ok ve yayla eğitim yapacağız." Bana sırtını döndü ve ben de kaskatı kesildim.

"Ne? Neden?" Hızla masadan kalktım ve ona doğru bir adım attım. Daha önce elime ok ve yay bile almamıştım ve Tanrı biliyordu ki bu konuda hançerden daha kötü olurdum.

Omzunun üzerinden bana zar zor baktı. "Çünkü görünüşe göre kendini korumak için bir hançerden kaçamıyor ya da kendi hançerini zamanında çekemiyorsun." Kelimeleri tükürdü ve daha bir dakika önce hissettiğim vızıltının her zerresi vücudumdan akıp gitti. "Belki elinde bir yayla daha iyi olursun."

"Wren bana öğretebilir." Onun yanından geçip kapıya doğru ilerlerken kollarımı kavuşturdum.

"Wren yay kullanmakta berbattır," dedi küçümseyerek.

"O zaman başka birini bulurum." Kapıyı çektim ve şifa odasında dolaşan savaşçıların sesi odayı doldurdu.

"Cesedimi çiğnemen gerek Nyra." Ben ondan uzaklaşırken o kadar rahat konuşuyordu ki. "Sen benimlesin."

BÖLÜM 18

NYRA

T Duvarlarda yankılanan ağır gümbürtüler başımı ağrıyordu. İnledim ve bir yastık kapıp nafile bir çabayla kulaklarımın üzerine bastırdım. gürültüyü bastırmak için.

Bir gece önce zar zor uyuyabilmişim, zihnim Dacre'ın düşünceleri ve içimde kabaran çelişkili duygularla dolup taşıyordu.

Daha çok, bana bunu defalarca kanıtlayana kadar onun ne kadar pislik biri olduğunu bir şekilde unutmaya devam ettiğim gerçeğine sinirlenmişim.

Ama gözlerimi kapattığımda, eli hala boynumda olan babasını gördüm, bu yüzden onları zorla açtım ve düşüncelerimin ona geri dönmesine izin verdim.

Her zaman ona geri dönmenin yolunu buldular.

"Wren," diye seslendim ama sesten sonra bir milim bile kıpırdamadı. Kapının çalınması durmamıştı.

Yastığımı bir kenara fırlattım ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. Penceremizin dışındaki tek şömine fenerinin loş ışığı odayı aydınlatıyor, duvarlara ürkütücü gölgeler düşürüyordu.

Soğuk havadan korunmak için kollarımı kendime doladım ve tenimde soğuk yumrular oluştu.

Kapıya doğru tökezledim ve ısrarlı tıklamayı durdurmak için sarsarak açtım.

Dacre'ın eli havada duruyordu ve kaşlarımı çattım. Onunla uğraşmak için sabahın çok erken bir saatiydi.

Kapının pervazına yaslandım ve fırtınalı gözlerini kırışmış gömleğimden çıplak ayaklarıma kadar incelerken yakaladım. Onaylamayan bir kaşını kaldırdı. "Kapını hep böyle mi açarsın?"

"Ne?" Nefes verdim ve pencereyi işaret ettim. "Şöminenin ışığı hâlâ sönük olduğu için güneşin henüz doğmadığını varsayıyorum. Kapıyı açmadan önce saçımı düzelterek zamanım olmadığı için özür dilerim."

"Saçımdan bahsetmiyorum." Bakışları bacaklarıma kaydı ve orada çok uzun süre kaldı.

Yanaklarım kızardı ve ellerimi bırakıp gömleğimin ancak uyluğumun ortasına kadar gelen kenarını çekiştirdim. "Ziyaretçi beklemiyordum," diye tersledim, sinirim tepeme çıkmıştı.

Cevap vermeyince ve bakışları hâlâ çıplak kalçalarımından ayrılmayınca ofladım. "İhtiyacın olan bir şey var mı, yoksa yatağa dönebilir miyim?"

"Antrenmanlarınız bu kadar kötü giderken uyuma lüksüne sahip değilsiniz."

"Tam bir pisliksin."

Bakışları sonunda benimkilerle buluştu. "Demek bana söyledin."

"Sanırım beni eğitecek başka birini bulacağımı da söylemiştim."

Kendini kapının çerçevesine yasladı ama bakışlarının benden uzaklaşmasına izin vermedi. "Peki bu senin için nasıl gidiyor?"

"Wren beni eğitecek."

"Hayır, değil." Sesi alçak ve tehlikeli derecede sakindi, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen uğursuz bir tonu vardı. "Giyin ve benimle eğitim alanında buluş. On dakika içinde başlıyoruz."

Cevap vermemi beklemedi. Sanki ona karşı gelmeye cesaret edemeyecekmişim gibi arkasını döndü ve koridorda ilerlemeye başladı.

Onun uzaklaşmasını izledim, o uzaklaşırken yumruklarım iki yanımda sıkılıydı. Hayatımın her yönünü kontrol edebileceğini düşünme cüretini.

O hayatı zaten babamla birlikte yaşamıştım ve ondan kaçmıştım.

Dacre bana babamın gösterdiği zalimliği göstermemiş olsa da, burada hâlâ kafesteydim. Hâlâ başka birinin kontrolü altındaydım.

Kapıyı kapattım ve öfkem artmaya devam ederken sessizce giyindim. Ben botlarımı çekiştirip hançerimi kınına sokarken Wren nefes alış verişini bile değiştirmede.

Eğitim odasına ulaştığımda Dacre loş ışıklı odada kollarını kavuşturmuş, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle çoktan oradaydı. Onu görünce kanım kaynadı ama öfkemin beni tüketmesine izin vermek yerine derin bir nefes aldım ve kendimi sakin kalmaya zorladım.

"Sonunda." Duvarı iterken sesinden kibir damlıyordu.

"Burada başka kimse yok." Kızgınlığımı gizleme zahmetine girmeden bir kaşımı kaldırdım. "Hâlâ karanlık."

"Burada eğitim yapmıyoruz," diye cevap verdi bana bakmadan.

Mağaranın içinde, duvarın dibinde çeşitli silahların yığılı olduğu yere doğru ilerledi ve ben de onu takip ettim.

"Ne?"

Dacre bir yay kaptı ve bana doğru uzattı. Daha iyi düşünmeden yayı aldım.

"Hançer kullanmakta ve el ele tutuşmakta çok yavaşsın. Eğer bu isyana herhangi bir şekilde fayda sağlayacaksan, sana bir savaş şansı vermeliyim."

Eğer isyandan fayda sağlayacaksam. Hayatta kalmak değil.

Boynum babasının eli yüzünden hâlâ ağrıyordu ve bana baktığında morlukların ötesini göremediğini biliyordum.

"Yeleş çıkar ve hançerini beline sok."

"Ne?" Ona baktım ve ilk kez yeleşini giymediğini ya da normalde üzerinde taşıdığı silahları taşımadığını fark ettim.

Çok normal görünüyordu.

"Bir kez olsun beni sorgulamadan istediğimi yapamaz mısınız?" diye homurdandı silahları incelemeye devam ederken.

"Elbette." Hançerimi çıkarıp söylediği gibi pantolonumun arkasına sokmadan önce yeleşimi başımın üzerinden kaydırdım. Göğsümde yeleşimin artık tanıdık gelen ağırlığı olmadan kendimi çıplak hissediyordum ama yayı omzuma çektim, ipi kalçama kadar uzanıyordu ve derin bir nefes aldım.

Silahın ağırlığı sırtıma yabancı geliyordu ama Dacre'ın yoğun bakışlarıyla yüz yüze geldim.

Dacre bir yığın oka doğru yürüdü ve bir tanesini seçip dikkatle inceledikten sonra birkaç tanesiyle birlikte sadağın içine yerleştirdi. "Yay sabır ve hassasiyet gerektirir ama size neredeyse diğer tüm silahlardan daha fazla zaman kazandırabilir."

Hançerle olduğu kadar yayla da berbat olacağımdan emin olmama rağmen başımı salladım. Parmaklarımı göğsümdeki kalın telin üzerinde gezdirdim. Çok basit ama bir o kadar da karmaşık görünüyordu.

Dacre beni mağaranın derinliklerine doğru ilerletmeden önce sadağı omzunun üzerinden kaldırdı. Babasının bizi götürdüğü yönün aynısıydı.

Bir gün önce.

Bu anı omurgamda bir ürperti yarattı. Burada kendimi daha güvende hissediyordum. Düşmanın gizli  hrinde, hayatım boyunca tanıdığım topraklarda olduğumdan daha güvende hissediyordum.

"Daha önce hiç ateş ettin mi?" Dacre beni hayallerimden kopararak sordu.

"Daha önce hiç yay bile tutmadım," diye itiraf ettim, içimi bir utanç dalgasının kapladığını hissederek.

Sanki cevabım ona rahatsızlık veriyormuş gibi derin bir i  çekti.

Derinlere indikçe hava daha soğuk ve nemli bir hal alıyor, ayak seslerimiz duvarlarda yankılanıyordu. Dacre beni tavandaki bir çatlaktan içeri süzülen tek bir ışık huzmesinin yere yumuşak bir parıltı yaydığı تنها bir alana götürdü.

"Yukarı mı çıkıyoruz?" diye sordum ve sesimin titremesini gizleyemedim.

" yleyiz." Dacre yüzünü bana döndü, ifadesi okunamıyordu. "Yukarıda, burada olduğundan çok daha iyi pratik yapabiliriz."

Elini bana uzatmadan önce büyük bir kayanın üzerine tırmandı. Görmezden geldim ve bunun yerine parmaklarımı az önce onun yaptığı gördüğüm oluğ a soktum.

Kendimi kayanın üzerine kaldırdım ve kolumda bir acı hissettim. Dacre yarayı neredeyse hiç fark edilmeyecek kadar iyileştirmişti ama yine de d n olanları unutmama izin vermeyen yumuşak bir ağı vardı.

Göğsümde bir türlü atamadığım sabit bir korku yaratmıştı.

Yanına tırmandığımda, her şeyin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissetmekten kendimi alamadım. Derin bir nefes aldım, zihnimi boşaltmaya çalıştım ve Dacre'ın tavandaki taşı itip kendini yukarı çekerken verdiği talimatlara odaklandım.

Aynen onun yaptığı gibi yapmaya çalıştım ama vücudum bunu yapacak gücü bana vermedi. Dacre yaralarımına dikkat ederek aşağı uzandı ve beni yukarı çekti. Yükselen güneşin ışığı beni k r ederken gözlerimi tekrar tekrar kırtım.

Dacre kayayı tekrar yerine yerleştirdikten sonra, fark edilmesi neredeyse imkânsız hale gelene kadar yosun ve yapraklarla bir kez daha kaplandığından emin oldu.

Ormanın kenarındaydık ve hemen  temizdeki denizin derin tuzluluğunun kokusunu alabiliyordum.

Güneş ışığında durup çevremizi incelerken kalbim hızla çarpıyordu. Krallığa çok yaklaştığımız ve yardım edemiyordum ama harekete geçmek için bir aciliyet hissediyordum.

"Nereye gidiyoruz?" Hâlâ sırtımda asılı duran yayın ipiyle oynarken sordum.

"İşte." Koyu renk bir pelerini kaldırıp bana doğru fırlattı, zar zor yakalayabildim. "Önce köprüye gitmemiz gerekiyor, sonra sahile gideceğiz."

"Köprü mü?" İçimdeki endişe yükselirken ciyak ciyak bağırdım. Yakalandığım günden beri oraya hiç gitmemiştim.

"Evet." Kendi pelerini kaldırıp hızla üzerine geçirirken başını salladı. "Sahile ulaşmanın tek yolu bu ve teslim etmem gereken bir şey var." Dalgınca göğsünü sıvazladı.

Midemi saran mide bulantısını bastırmaya çalışırken hızla pelerini üzerime çektim ve saçlarımı kumaşın altına sıkıştırdım.

"Hadi gidelim." Pelerini etrafına daha sıkı sardı ve ben de onu yakından takip ettim.

Ben köklere takılıp düşerken ve ayağımın altında kırılan sopaların sesi etrafımızda yankılanırken bile bizi ormanda kolayca yönlendirdi.

Dacre'ın bakışları biz ilerlerken ormanı tarıyor, bir an bile gevşemiyordu ve bacaklarımın güçsüzleştiğini hissediyordum.

Şehrin hemen dışına vardığımızda güneş gökyüzünde yükseliyordu.

Şehri ötesindeki her şeyden ayıran tepeye tırmandık ve her adım bir öncekinden daha kötü hissettirdi.

Bunu yapmamalıyım.

Ara sokaklardan birine girdik ve bakışlarımın etrafta dolaşan insanlar üzerinde gezinmesine izin verdim. Bazıları tanıdık, bazıları ise tamamen yabancı görünüyordu.

Dacre ara sokaklarda zahmetsizce ilerledi ve uzakta beliren sarayı görebilmem sadece birkaç dakikamızı aldı.

Bir zamanlar olduğum kızı görebiliyordum. Kaleye baktım ve yatak odamın penceresinden bana krallığımızla ilgili hikâyeler anlatan annemin sesini hâlâ duyabiliyordum.

O zamanlar köprüye gitmeme izin vermemişlerdi. Kale arazisinden hiç çıkamamıştım ve köprünün nasıl bir yer olacağını hayal ederdim.

Annemin hikâyeleri sahip olduğum tek şeydi.

Ama anlattığı hikâyeler, özgürlüğe susamış bir kıza anlattığı masallardan başka bir şey değildi.

Kendimi derin bir nefes almaya zorladım ve köprüye yaklaşırken neyin tehlikede olduğunu kendime hatırlattım. Yayımin ipini sıkıca kavrayarak ileri doğru bir adım attım ve ayağım ilk kaldırım taşına bastı.

Köprünün koşuşturması gürültülü ve heybetliydi ama Dacre bizi tüccarların ve sabah güneşiyle birlikte anlaşmalarını yapmak için uyanan krallığın şık giyimli üyelerinin arasından geçirirken sessizlik içinde yürüdük.

Şelalenin gürültüsü neredeyse sağır ediciydi ve garip bir şekilde bana huzur hissi veriyordu.

Elimde olmadan Dacre'a baktım, yüz ifadesini okumaya çalışıyordum ama o ileriye bakıyor, bakışlarıyla kalabalığı tarayarak kimi aradığını bulmaya çalışıyordu.

İnsan kalabalığının arasından ilerledik, kalenin ön kapısını geçerken her adımımız bir öncekinden daha zordu. Ön tarafta dört muhafız vardı ve Dacre yollarını geçerken onlara yaklaşımdan kaçındı.

Dacre'ın omuzlarındaki gerginliği fark ettiğimde kalbim göğsümde güm güm attı. Belli ki o da saraya bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyordu.

Kalabalığın arasından yolumuzu açarken, etrafımızdaki insanların yüzlerine dikkat etmeden edemedim. Bazılarını köprüde geçirdiğim zamandan, bazılarını da sarayın kendisinden tanıyordum. Pelerinimi daha sıkı tuttum ve etrafıma çektim.

"Sen iyi misin?" Dacre o kadar sessiz sordu ki zar zor duyabildim ama gözlerinin etrafındaki çizgilerde endişe vardı.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. İyi olmaktan çok uzaktım.

Dacre bizi köprünün diğer tarafına doğru yönlendirirken gerginliğimi belli etmemeye çalışarak etrafıma endişeyle bakındım.

El arabasında bol miktarda hamur işi ve sıcak ekmek olan bir tüccara doğru yürüdük ve ağızım sulandı. Adamı tanıdım çünkü birkaç kez hırsızlık yaptığım biriydi.

Bunu yapabilecek kadar iyi bir hırsız olmadığımı bildiğim halde kaçmama izin veren oydu.

"İki şeftalili pasta lütfen." Dacre elini cebine atıp bir bozuk para ve katlanmış bir parşömen parçası çıkarmadan önce konuştu.

Öne doğru uzandı ve her ikisini de tüccarın eline tutuşturdu. Tüccarın gözleri açılmadı ve her iki eşyayı da cebine koyarken eli kekelemedi.

Bizi bekliyordu.

"Elbette," diye mırıldandı, önce Dacre'a sonra da bana baktı. Hamur işlerine uzandı ve her birimize birer tane vermeden önce onları sıkıca kağıda sardı.

Tereddütle aldım ve göğsüme yakın tutarken Dacre'ın parmaklarının böreğinin arkasındaki kâğıdı karıştırdığını ve altından neredeyse fark edilmeden başka bir parşömen parçası çıkardığını fark ettim.

"Teşekkür ederim, efendim." Dacre bizi götürmeden önce bir kez başını salladı.

Hiçbir şey olmamış gibi köprüden aşağı inmeye devam ettik. Dacre'ın yanından genç bir çocuk koşarak geçti, ellerinin arasında bir şey tutuyordu ve geçerken omzu benimkine çarptı.

Çarpışma ciğerlerimdeki nefesi kesti ve geriye doğru tökezledim. Dacre uzanıp beni dengede tutarken irkilmedi bile.

"Özür dilerim!" diye bağırdı çocuk, kalabalığın arasından hızla geçerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Dacre bana daha sıkı sarıldı ve iki muhafız yanımızdan hızla geçerken beni arkasından çekti. Kalabalığı arıyorlardı, şüphesiz az önce bir şey çalan çocuğun peşindeydiler ama o çocuk sanki hiç orada olmamış gibi gölgelerin arasında kaybolmuştu.

Açlıkla geçen bir hayat insana bunu veriyordu.

Dacre bizi kalabalığın arasından geçirerek köprü'nün en ucuna ulaşana kadar elimi tuttu. Köprüye ulaştığımızda, altındaki şelaleden gelen sert esintiyi hissedebiliyordum.

Taşlar köprü'nün zengin kaldırım taşlarından sokaklardan geçen eski tozlu parke taşına dönüştü. Tam eşikten geçmek üzereydik ki Dacre öyle aniden durdu ki göğsüm sırtına çarptı.

"Ne yapıyorsun sen?" Ona fısıldayarak bağırdım ama bana bakmak için dönmedi. Onun yerine, köprü'nün kenarında konuşup gülen iki muhafıza bakıyordu.

İlk başta varlığımızı fark etmemiş gibi görünüyorlardı ama Dacre hala hareket etmiyordu. Bizden sadece birkaç adım ötede onlara bakıyordu ve hayalet görmüş gibi görünüyordu.

"Dacre," diye adını fısıldadım ve parmaklarımı koluna geçirdim ama hâlâ kıpırdamıyordu.

Köprüde hareket eden insanlar etrafımızda yer değiştirmek zorunda kaldıklarında, her iki muhafız da bizi fark etmiş gibiydi ve yüzlerindeki uyanıklık bana saldırmak için bekleyen bir yılanı hatırlattı.

"Kağıtlar." Nöbetçilerden biri, üniformasının ön tarafı yediği her neyse ondan dolayı kırıışmış ve kirlenmiş olan hantal olanı öne çıktı ve elini bize doğru uzattı.

Ama Dacre gözlerini ikinci muhafızdan ayırmadı.

Ortağıyla aynı üniformayı giyiyordu, krallarını, babamı temsil eden bir üniforma, ama onunki lekesiz ve tertemizdi, sanki kale kapılarından yeni çıkmış gibiydi.

Dacre gözlerini ondan kaçırıp bizimle konuşan gardiyana cevap vermeyi reddedince daha dik durdu.

"Belgelerin yanında mı?" diye tekrar sordu muhafız ve ben Dacre'ın yanına gittim, pelerinin altına girdim ve ellerimi ortasına doladım.

Onun alanını işgal ediyordum ama o anda bunu umursayacak durumda değildim.

Parmaklarımı gömleğine sokarak dikkatini bana çekmeye çalıştım ama donup kalmıştı. Çenesi şişmişti, derisinin altındaki kaslar gergindi ve koyu renk gözleri boş bakıyordu.

"Dacre." Sağ elimi kaldırdım ve yanağına bastırdım, parmaklarım ensesine dolandı ve bana bakmak zorunda kalana kadar başını aşağı çektim.

Bakışları benimkilere değdiğinde, sanki yanında durduğumu, bu kadar yakınında olduğumu yeni fark etmiş gibi hızla gözlerini kırıştırdı. "Evraklarımız sende mi?" Temkinli bir şekilde sordum ve nabzım o kadar sert atıyordu ki boynumdaki hareketi görebildiğinden emindim.

Tekrar gözlerini kırıştırdı ve yutkunurken boğazını izledim. "Tabii ki."

Elini cebine attı, ben de ondan hafifçe uzaklaşmaya başladım ama diğer kolu belime dolandı ve parmakları kalçama yapışarak beni kendisine inanılmaz derecede yaklaştırdı.

Kendimi sabit tutmaya çalışırken elimi göğsüne bastırdım.

Dacre katlanmış iki parça belgeyi iri yarı muhafıza uzattı ve onları açar açmaz Kraliyet'in siyah Büyük Mührü'nü hemen tanıdım.

Mührün detaylarını kopyalamak neredeyse imkansızdı, bu da bu belgelerin çalıntı olduğu anlamına geliyordu.

"Bay ve Bayan Harlow," diye kâğıtları okudu güvenlik görevlisi, sonra bize baktı. "Nereye gidiyorsunuz?" O anda bizi tamamen içine almış gibiydi, bakışları yüzümüzle birlikte giysilerimizin üzerinde geziniyordu ve midem şiddetle sıkıştı.

Eğer kim olduğumu bilseydi, beni geri alırlardı.

Dacre'ın beni koruma şansı yok. Köprüye bu kadar yakinken olmaz.

Cesaret etse bile.

Ellerim titremeye başladı ve Dacre göğsünde duran elime uzandı ve konuşmadan önce kısa bir öpücük için ağzına götürdü.

Şüphesiz gardiyanın ne kadar gergin olduğumu görmesini engellemek için elimi kendi elinin içinde tutuyordu.

"Denize doğru gidiyoruz." Dacre arkasından daha önce fark etmediğim bir balık ağı çıkardı. Pantolonunun kemerine sıkıştırılmıştı ve iyi kullanılmış görünüyordu. "İhtiyacınız olursa, balıkçılık lisansımın belgeleri de yanımda."

Muhafız, cebini karıştırmaya başlayan Dacre'ı durdurmak için elini kaldırdı. "Buna gerek yok. Yolunuza devam edin ve köprüyü kapatmayı bırakın."

"Evet, efendim." Dacre kâğıtları muhafızdan geri alırken bakışlarının bir anlığına diğer muhafıza kaydığını fark ettim. Vücudu bana karşı tamamen kaskatı kesilmişti, dövüşmeye hazırды ve bizi ilerletmeye başlarken elini sıkıca kavradım.

Köprüden çıktık ve ayaklarımın altındaki sert kaldırım taşlarını hissettiğimde rahat bir nefes aldım. Kalabalık caddede ilerlerken Dacre'ın elimi tutuşu hiç gevşemedi ve vücudundaki sertlik de azalmadı.

"İyi misin?" Köprüden yeterince uzaklaştığımızda dikkat çekmemeye çalışarak fısıldadım.

Başını salladı ama hareketi sertti ve çenesi o kadar sıkıydı ki dişlerinin ağrmasından endişe ettim.

Arnavut kaldırımlı sokaklarda ilerlemeye devam ettik, köprüden uzaklaştıkça şaleden gelen rüzgâr daha da zayıflıyordu. Dacre, eski bir evin arkasına ulaşana kadar bizi yan sokaklardan ve küçük ara yollardan geçirdi

kırmızı tuğlalardan inşa edilmiş ve yılların kiri ve aşırı büyümüş yabani otlarla kaplıydı.

Arkadaşımla birlikte aylarca arkasında uyuduğum ev.

"Ne yapıyoruz biz?" Tedirginliğim daha da artarken elimi onun elinden çekmeye çalıştım ama o beni bırakmadı. Etrafıma bakındım, Micah'dan herhangi bir iz arıyordum.

Ama hiç yoktu.

"Bir durak daha." Diğer elini kaldırdı ve arka kapıya üç kez vurdu.

Kapı neredeyse anında açıldı ve beyaz saçlı, derin çizgili yüzlü bir kadın orada durup bize baktı.

"Onları sen getirdin," dedi, sesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Dacre elimi bıraktı ve bir adım öne çıktı. "Başka seçeneğim yoktu."

Başını salladı ve bizi içeri almak için kenara çekildi. "Onun da yoktu."

Karanlık koridora adım attığımızda, küflü eski kitapların ve bayat havanın kokusu üzerime çöktü ve klostrofobik hissetmeme neden oldu. Dacre kapıyı arkamızdan kapatırken ona baktım, gözleri hâlâ yaşlı kadına sabitlenmişti.

Ona nerede olduğumuzu sormak istedim, vücudum buradan kaçmam için bana yalvarıyordu ama beni durduran bir şey vardı. Dacre bana baktı ve bakışları benimkileri tuttu, tereddütsüz ve yoğun, sessizce ona güvenmem için yalvarıyordu. Asla sözleriyle söylemeyeceği bir şeydi bu ve ben bunu bu kadar kolay yaptığım için nefret ediyordum.

Loş evin derinliklerine doğru adım attıkça, duvarlar üzerimize kapanıyor gibiydi ve omurgamdan yukarı doğru akan ürpertiden kurtulamıyordum. Hava ısındı ve çürüyen ahşap ve toz kokusu duyularımı ele geçirdi.

Dışarıdaki büyümiş bahçeye bakan tek bir penceresi olan küçük bir odaya götürüldük. Kadın, bir mumun cılız bir şekilde yandığı, tozlu ve dağınık çevreye ürkütücü gölgeler düşürdüğü köhne bir ahşap masaya oturdu.

Dacre derin bir iç çekip beni takip etti ama ben pencerenin yanında durmaya devam ettim. Elimini sırtımın küçük kısmına bastırdım, hançeri orada hissettim ve kabzanın derin olukları bana ihtiyacım olan küçük bir rahatlık getirdi.

Kadın Dacre'ı dikkatle, neredeyse saygıyla izliyordu ve davetsiz misafir gibi hissettiğim için bakışlarımı kaçırardım. Odada bakılacak o kadar çok şey vardı ki. Küçük kitap rafları bir sürü kitapla doluydu.

biblolar, kitaplar ve fotoğraflar. Ancak rafın en üstünde dikkatimi çeken bir çerçeve vardı.

Genç bir kızın fotoğrafıydı, siyah saçları gülerken yüzüne savruluyordu ama dikkatimi çeken gözleri oldu. Dacre ile aynı gözlere sahipti.

"Bana tanıdık geliyorsun kızım," dedi kocakarı masanın karşısından ve ona bakmak için geri döndüğümde, kısık gözlerle beni değerlendiriyordu.

Yutkundum, bir yanıt arıyordum ama hiçbirisi gelmedi.

Dacre sandalyesinde arkasına yaslanırken, "Yeni işe alınanlardan biri," diye cevap verdi, odanın içinde yüksek bir gıcırtı yankılandı.

Kadının gözleri tüm vücudumu taradı, bakışları çok dikkatli bir şekilde giydiğim kılık kıyafetimin içini görüyordu. O beni izlerken kendimi açıkta ve savunmasız hissettim.

"Adın ne?" diye sordu ve beni incelerken yüzünde hiç gülümseme yoktu.

Dacre sandalyesinde kıpırdandı ama yüzünü bana dönmedi.

"Nyra," diye cevap verdim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Eski kraliçe gibi mi?" diye sordu ve gözleri daha da kısıldı.

Kimse anneme ismiyle hitap etmezdi.

"Aynen öyle. Bana onun adı verilmiş. Annem eski kraliçeye oldukça düşkündü."

Yalanlar. Yalan üstüne yalan.

Başını yavaşça salladı ama bakışları üzerimde kaldı.

"Nyra eskiden sarayda çalışıyordu." Dacre cebinden bir parşömen parçası daha çıkardı ve bir an için hepsini nasıl düzgün tutabildiğini merak ettim.

"Peki sen nasıl çıktın?" Başını eğdi, beni öncekinden daha dikkatli inceliyordu.

"Kaçtım." Ayaklarımın üzerinde kaydım. "Baskının kaosu sırasında kaçtım." Dürüst davrandım ve bu dürüstlüğü o günün anıları aklıma geldikçe bana pahalıya mal oldu.

Ben konuşurken Dacre'ın omuzları sertleşti.

"O gün yaralandın mı?" diye sordu ve kadın bana güvenmese de gözlerinde endişe vardı.

Yaralandım mı? Tanrım, o günü göğsümü kesen bir acı olmadan düşünemiyordum.

"Önemli değil." Başımı salladım ve bakışlarımın tekrar kadının fotoğrafına kaymasına izin verdim. "Tek umursadığım o saraydan çıkmaktı."

"Evet, Nyra." Adımı sanki bana ait değilmiş gibi söyledi. "Hayatta kalmana sevindim. Birçoğu kurtulamadı."

Başımı salladım ve daha fazla anı aklıma geldi. İzin veremeyeceğim anılar.

"Bu seferkine gelebilmene sevindim." Başını Dacre'ye doğru salladı. "Torunum bir gün tüm bu krallığı yönetecek."

Bu ifadeyi büyük bir güvenle söyledi ve yüzümü ona döndüğümde bakışlarında en ufak bir şüphe kırıntısı bile görmedim.

Dacre'ın yüzü onun sözleri karşısında acıyla onur arasında bir şeye dönüştü ve eli parşömenin etrafında kenetlenerek onu hafifçe buruşturdu.

"İhtiyacımız olan bilgiyi alabildiniz mi?" Dacre'ın ses tonu ciddiye ve neden burada olduğunu açıklıyordu.

Benim tamamen dışarıda bırakıldığım bir nokta.

"Elimden geleni yaptım." Büyükannesi arkasına döndü, sandalyesi küçük gövdesinin altında gıcırdıyordu ve arkasındaki ahşap kulübeden bir çekmece açtı.

"Unutma oğlum," dedi sesinde gözlerimin açılmasına neden olan bir sertlikle. "Davian görmemeli."

Sözleri üzerine dikkatim ona yöneldi ama Dacre kâğıtları cebine koyarken başını sallamakla yetindi.

Babasının arkasından iş mi çeviriyordu?

"Boynuna ne oldu?" Parmağıyla beni işaret etti ama ben hâlâ az önce söylediklerini düşünüyordum.

"Kavgada pek iyi değilimdir."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum" demeden önce beni çok yoğun bir şekilde inceledi.

Onun delici bakışları altında rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

Dacre boğazını temizleyerek anın yoğunluğunu bozdu. "Gitmeliyiz," dedi, sesi gerilmişti. "Fazla zamanımız yok."

"Bana onu hatırlatıyorsun." Başıyla resim çerçevesindeki kadını işaret etti. "Benim Camilla'm."

Dacre onun adını duyunca kaskatı kesildi. Dönüp fotoğrafa bakarken gözleri acı ve özlemin karışımıyla titredi.

"Sevdiği insanlar için birçok fedakârlık yaptı. Senin gibi." "Ben hiçbir fedakârlık yapmadım."

"Değil mi?"

Ayağa kalktı ve destek için masaya tutunurken inledi. Yanıma geldi ve arka penceresinden dışarı baktı.

"Eskiden birlikte kaldığın çocuk." Başıyla evinin arka tarafını işaret etti. "Onu günlerdir görmedim."

"Ne?" Onunla yüzleşmek için başımı hızla çevirdim.

"Siz gittikten sonra hâlâ orada kalıyordu ama döneli günler oldu."

"Ne demek dönmedi?" Sesim endişeyle titreyerek talep ettim.

Kadının bakışları dışarıdaki bahçede sabit kaldı. "Biliyor muydu?"

"Neyi biliyorsun?" Yutkundum, ağzım aniden kurudu.

Dönüp bana baktı, koyu renk gözleri uzun bir süre benimkilere dikilmişti. Hiçbir şey söylemedi. Sadece baktı ve ben kendimi onun karşısında tamamen çıplak hissettim.

Kim olduğumu biliyor muydu?

Parmaklarımı iki yanımda sıkıttığımda uyuşmuş hissettim. Dacre'a bakmaya cesaret edemedim ama bizi izlediğini hissedebiliyordum.

Başımı hafifçe salladım ve bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Bu kadını tanımıyordum; ona hiçbir şey borçlu değildim.

Ama bana bakışından beni tanıdığını hissettim. Gerçek beni.

Marmoris'in kayıp prensesi.

Micah bana prensesi yıllardır böyle çağırdıklarını, çünkü krallıktaki hiç kimsenin onu küçüklüğünden beri görmediğini söyledi.

Ve kaybolduğumu tahmin ettim.

Bakışlarımı Dacre'a kaydırdım ve hırıltılı bir nefes çektim. Beni dikkatle, çok dikkatle izliyordu ve ben onların bakışları altında boğuluyordum.

"Gitmemiz gerek. Burada zaten çok fazla zamanı riske attık."

Başımı salladım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Dacre haklıydı. Daha fazla kalmayı göze alamazdık.

Bakışlarımı Dacre'dan ayırıp bir kez daha kadına odaklanmak için kendimi zorladım. Gözleri hâlâ bana sabitlenmişti, başını eğerken gözleri kısılmıştı.

"Eğer dönerse, ona iyi olduğumu söyler misin?" Onun geri dönmeyeceğini düşünmek istemiyordum. Hırsızlıktan mı tutuklanmıştı? Öldürüldü mü?

Dehşet üzerime çökmüş, beni tamamen tüketmekle tehdit ediyordu.

"Ona seni gördüğümü söyleyeceğim ama iyi olup olmadığını bilmiyorum." Bakışları boynuma doğru kaydı ve yutkundum.

"O zaman yalan söyle," dedim ve dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu.

"Nasıl isterseniz." Birden başını öne eğdi, saçları yüzüne düştü ve bu beklenmedik hareket karşısında şaşkırmaktan kendimi alamadım.

Geriye doğru sarsıldım, sırtım arkamdaki kitaplığa çarptı ve Dacre'a baktım.

"Gitmeliyiz."

Başını salladı, öne doğru ilerledi ve beni odadan çıkarmadan önce büyükannesinin başına kısa bir öpücük kondurdu.

Hâlâ beni dikkatle izleyen kadına dönüp baktım.

"Dikkatli ol, Dacre. Şimdi her zamankinden daha fazla." Bir cevap verdi ama kadının bakışları hâlâ bana yapışmıştı. "Ve Nyra, torunumun yanında kal."

BÖLÜM 19

DACRE

Wehirdeki dolambaçlı sokaklarda ilerlerken her adımda biraz daha hızlanıyorduk.

Nyra'nın bakışları şimdi içinden geçmekte olduğumuz gecekondu mahallelerinde dolaşıyor, birini arıyordu.

Onu arıyorum.

Ve içimden akan mantıksız kıskançlığa engel olamadım.

Dar sokaklardan geçerken burnuma keskin bir çöp ve sidik kokusu doldu. Ancak şehrin kenarına yaklaştığımızda, tuzlu bir esinti rahatlama getirdi ve neredeyse dilimde okyanusun tadını alabiliyordum.

Kuma karışan keskin kayalık yamaçtan aşağı inmeye başladığımızda Nyra'nın eline uzanmaya başladım ama vazgeçtim.

Güven eksikliğime rağmen ona çok yaklaşmasına izin vermiştim ve bu aptalcaydı.

Ona yaptıkları için babamı öldürmek istiyordum. Dün gece bunu yapmakla tehdit etmiştim.

Öz babam.

Gözleri bana dikilmişti, şüphe yüzünün her santimini kaplamıştı ama onun boynuna bakıp da yaptığı şeyi hatırlamamak mümkün değildi. Şu anda giydiği pelerinle büyük ölçüde kapatmış olsa bile, o izlerin anısı zihnime kazınmıştı.

Tepenin dibine ulaştığımızda, çarpan dalgalar arkamızdaki şehrin sesini bastırdı. Tuzlu hava saçlarımızı ve giysilerimizi kamçılıyarak ciğerlerimize doluyordu.

Deniz önümüzde uzanıyordu; uçsuz bucaksızlığı gözlerine yansıtıyordu.

Sahil ve iskele boyunca yarım düzine gemi sıralanmıştı ve onlara binen ve inen adamların bağırışları etrafımızda yankılanıyordu.

Muhbirlerimden biri iskelenin kenarına yaslanmış bana bakıyordu ve ona gitmeliydim. Elinde bilgi ya da daha iyisi malzeme olabilirdi ama dikkatim tekrar Nyra'ya çekildi.

Bugün onu yanımda getirerek zaten tehlikeye atmıştım, ama ben yokken onu babamın yakınında bir yerde bırakmayı reddettim.

Bir gece önceki sözleri zihnimde yankılanmaya devam etti.

Bir hainin bedeninde aklını kaybetme.

Ona benim güvendiğimden çok daha az güveniyordu ve güvensizliği giderek artıyordu.

Sanki daha önce bu basit zevki tatmasına hiç izin verilmemiş gibi gözlerini kapatıp tuzlu havayı içine çekişini izlerken içimi bir korumacılık dalgası kapladı.

Denizciye dönüp baktım. Piposunu içiyor ve beni dikkatle izliyordu ama ona sırtımı döndüm ve kızın yanına gittim.

"Hiç bir gemiye binip gitmek istediğin oldu mu?" Gözlerini açtığında sorduğu soru beni hazırlıksız yakaladı ve gözlerindeki kırılganlık göğsümün ağırlaşmasına neden oldu.

"İsyan mı?"

"Hepsi." Cevabı hemen geldi. "Sarayın pencerelerinden buraya bakardım ve kafamda o gemilerden birine binip gitmekle ilgili küçük hikayeler uydururdum."

Hafifçe güldü ve pelerininin kapüşonunu başından aşağı itti.

"Bir denizci olmayı ve denizden başka bir şey için yaşamamayı hayal ettim. Ama bir hafta sonra balıklardan bıkacağımı düşünüyorum."

Ona gülümsedim. Bu düşünce hiç aklımdan geçmemişti.

Ama denizin enginliğine bakarken, onun bahsettiği türden bir özlemi hissetmek için kendime izin verdim. Bu denizde macera dolu bir yaşam değil, sorumluluklarımın baskısından uzak bir yaşamdı.

Özgür bir hayat.

"Bunu gerçekten hiç düşünmedim," diye cevap verdim, sesimde bir parça yorgunluk vardı. "Hayatımın nasıl olacağını her zaman biliyordum."

Nyra yüzünü bana döndü, gözleri benimkileri arıyordu. "Buna değer mi?"

Sorusu beni bir kez daha hazırlıksız yakaladı. Tereddüt ettim, nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Görevimin ağırlığı üzerime çöktü ve dudaklarımdan ağır bir iç çekiş kaçtı. "Bazen emin olamıyorum," diye sessizce itiraf ettikten sonra başımı sahile doğru salladım.

Hiç soru sormadan benimle yürümeye başladı.

"Yükün dayanılmaz geldiği günler oluyor, ama sonra neden savaştığımı, neden katlandığımı hatırlıyorum." Bunu söylerken annemin yüzü gözümün önüne geldi ve şehirden kaçmadan önce yaşamak zorunda kaldığı hayatı hatırladım.

Nyra'nın bakışları yumuşadı, anlayışla doldu. "Burada nasıl antrenman yapacağız?"

"İşte orada." İleride dik bir uçurum duvarının yükseldiği kumsalın aşağısını işaret ettim.

Uçuruma ve meraklı gözlerden saklanmış, kum ve birkaç dağınık kaya ile pürüzsüz تنها koya ulaşana kadar sessizce yürüdük. Dalgalar ritmik bir senfoniyle kıyıya çarpıyor, diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Sırtımdaki pelerini çıkarıp kuma bıraktıktan sonra sadağımı çıkardım ve taş duvara yasladım.

"Geri dönmeden önce burada biraz pratik yapacağız." Ona baktım, çoktan yayını sırtından çıkarmıştı.

Nyra yayı tutarken elleri hafifçe titriyor, parmakları pürüzsüz ahşaba sürtünüyordu. "Burayı nereden biliyorsun?"

Annemi. Ama bugün artık onu düşünemiyordum.

Ben de cevap vermek yerine, büyükannemden ayrıldığımızdan beri kafamı kurcalayan soruyu sordum. "Büyükannemin sana sorduğu adam kimdi?"

Nyra irkildi ve bakışları kuma düştü. "Hiç kimse."

Daha fazla yalan.

Bu noktada onları nasıl düzgün tutabildiğini bilmiyordum.

"Onun hakkında konuştuğunu duyduğumun farkındasın, değil mi?" Öfkenin içime işlemesine izin verdim. Annemi düşündüğümde beni bunaltan duygular yerine bunu tercih ederdim.

"Benimle ilgili her türlü bilgiye sahip olma ayrıcalığına sahip olmadığınızın farkındasınız, değil mi?"

Sözleri karşısında kahkahalara boğuldum. "Senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi düşünürsek, sanırım bu nokta çok açık."

Derin bir nefes aldı, gözleri ilerideki hayali bir hedefe sabitlenmişti.

Yayı tutuşu sıkılaştı, parmak eklemleri beyazlaştı. Konuşurken sesi gergin çıkıyordu. "Onun adı Micah. O benim arkadaşım."

Sessiz kaldım ve herhangi bir aldatma belirtisi olup olmadığını anlamak için yüzünü inceledim. İçimde çalkantılı bir duygu karmaşası dönüyor, mantığa ve içgüdüye karşı savaşıyordu. Daha fazla bastırmak, cevaplar talep etmek ve çok sıkı tuttuğu sırları çözmek istedim.

Ok sadağına uzandım ve ona yaklaştım. Arkasında hizalanırken elime bir ok aldım.

Yayı onun elinden aldım, sonra doğru şekilde hizaladım ve diğer elimle yayı çentikledim. Sırtını göğsüme yaslamıştı ve ben onu ayarlamaya çalışırken kollarım vücuduna sarılmıştı.

"Sana hiç dokundu mu?" "Ne?"

diye kekeledi.

"Micah." Adını tükürür gibi söyledim. "Sana hiç dokundu mu?"

Vücudu benimkine karşı gerildi ama geri çekilmek için hiçbir hamle yapmadı. Kalp atışlarının göğsümdeki hızlı gümbürtüsünü hissedebiliyordum, benimkini yansıtıyordu. Vücudunun sıcaklığı beni sarıyor, dikkatimi elimdeki işten uzaklaştırıyordu. "Hayır. O yapmadı."

Çünkü o benimdi.

Bu düşünce çok saçmaydı. O zamanlar onu tanıımıyordum bile, ama ona başka birinin dokunduğunu düşündükçe içimi saran kıskançlığa engel olamıyordum.

"Güzel." Sahiplenme duygumu bastırmaya çalışırken dişlerimi sıktım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

"Ciddi olamazsın, Dacre." Ofladı ve kokusunu içime çektim.

"Nefes alış verişine odaklan," diye fısıldadım, nefesim kulağını gıdıklıyordu. Parmaklarını kirinin üzerinde nazikçe ayarlarken tutuşundaki tereddüdü hissedebiliyordum. "Bu tamamen kontrolle ilgili."

Nyra dokunuşuma doğru eğilirken nefesi kesildi.

Gözlerimi kapatarak, ellerimi yönlendirmek için kas hafızama ve yılların eğitimine güvendim. Hızlı bir hareketle oku bıraktım ve havada süzülerek koyun en ucundaki kuma çarpmasını izledim.

Nyra'nın nefesi kesildi ve omzunun üzerinden bana doğru döndü.

"Öğret bana." Ve böylece başladık.

Güneş gökyüzünde alçalmaya başlayana kadar becerilerini geliştirmek, duruşunu düzeltmek ve hedefini geliştirmek için saatler harcadık.

Nyra iyi iş çıkarmıştı ama hayal kırıklığına uğramaya başlamıştı.

Oklarından biri hedeflediği yerin yakınına bile düşmeyince ona,
"Kendini aşıyorsun," diye çıktım. "Kendine odaklan

nefes alın ve içgüdülerinizin sizi yönlendirmesine izin verin."

"İçgüdülerim şu anda bu oku kafana nişan almam için beni yönlendiriyor."

Kıkırdadım ve sırtımı duvara yasladım. "Eğer nişan alabilseydin endişelenirdim."

Nefesinin altından küfretti ve bir ok daha attı. Bu oku fırlattığında, öncekinden daha uzağa düştü.

"Kızgınsın."

"Fark ettin mi?" diye tersledi ve oklarını toplamak için koyağa doğru ilerledi.

"Öfkenin senin yerine kontrolü ele geçirmesine izin veriyorsun." Çenemi ovuşturdum. "Kendini sakın tutamazsan asla ateş edemezsin."

Nyra oklarını alırken bana ters ters baktı, hayal kırıklığı her adımında belli oluyordu. "Sen sürekli damarıma basarken kendimi toparlamam zor oluyor," diye karşılık verdi, sesi alaycıydı.

Yanıtına gülümsemekten kendimi alamadım. "Eğitim bunun içindir. Bir dakikanızı ayırın..."

Sözümü keserken elindeki oku bana doğru doğrulttu. "Eğer nefes al dersen, tanrılara yemin ederim ki bunu sana nişan almak için elimden geleni yaparım."

"Testy." Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Senin için gerginliğini azaltmamı ister misin? Rahatlamana yardım etmemi?"

Gözlerini devirdi ama ben bacaklarını birbirine bastırmasını izledim. "Sakın bana dokunayım deme."

Duvarı ittim ve ona doğru en küçük adımımı attım. "Yayını al ve beni durdur o zaman."

Aramızdaki mesafeyi inceledi, göğsü hızla inip kalkarken gözleri ileri geri gidip geliyordu. Havada yoğun ve hissedilir bir gerilim vardı.

Ve tanrılar, onun beni durdurmasını istemedim.

Bir an tereddüt etmesini izledim, okla birlikte yayı kaldırmadan önce parmakları yayın etrafında kenetlendi. Gözlerindeki kararlılık göğsümde yanan ateşle eşleşti.

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi ama bu sözleri söylerken bile ifadesi yumuşadı ve gözleri derinliklerine yansıyan bir özlemle benimkileri aradı.

Göz temasını kesmeden ona doğru küçük adımlar attım ve bizi ayıran boşluğu kapattım. Beklenti aramızda asılı kaldı, yeterince kalın

Tadına bak.

"O geceyi düşünmeden edemiyorum."

Gözleri tekrar bana doğru dönmeden önce çok kısa bir süre için kapanmasına izin verdi. Şehvet ve meydan okumayla parlıyorlardı. Yayı kavrayışı sıkılaştı ve o oku çentiklerken gülümsedim.

"Unutmaya çalışıyordum." Sesi titriyordu. Daha fazla yalan.

"Hangi kısmı?" Onu incelerken başımı eğdim. "Bana yalvardığın zaman mı yoksa beni ne kadar çok istediğin için amının parmaklarımdan aşağı damladığı zaman mı?"

Oku o kadar hızlı fırlattı ki hiç beklemiyordum. Vızıldayarak yanımdan geçti ve yaklaşık üç metre sağımdaki kumun derinliklerine saplandı.

"Sinirine mi dokundum?" Kıkırdayıp bir elimi göğsümde gezdirirken gözlerim büyüdü.

Tanrım, onu istiyordum.

Hâlâ birbirimizden birkaç metre uzaktaydık ama elinin titrediğini ve gözlerinin öfke ve tahrik karışımıyla parladığını görebiliyordum, bu da sikimin pantolonuma karşı acı verici bir şekilde sertleşmesine neden oldu.

"Daha fazla yaklaşma," diye uyardı ama gözleri yaklaşmam için yalvarıyordu.

"Beni uzak tutmak için hiçbir şey yapmadın." Bana yakın olmayan oka tekrar baktım. "Benden bir şeyler sakladığını bilmeme rağmen seni şimdiden arzuluyorum. Kötü atılmış bir okun beni durduracağını mı sanıyorsun?"

Aramızdaki sıcaklık o kadar yoğundu ki, rüzgâr bizim varlığımızda susuyor gibiydi.

Bir adım daha yaklaştığımda gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve sendeleyerek geri çekildi, yay parmaklarının arasından kaydı.

"Bu bir hataydı." Sırıttım ve bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi daha da kapattım. "Şimdi, seni ne koruyacak?" Sesim alçaktı ve ona olan arzumla doluydu. Onun damarına daha fazla basmak istiyordum.

Kızın dövüşmesini istedim.

Nefes alış veriş düzenlenmişti ve göğsü eforla kabarmıştı. Ben yavaş bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi kapatırken dudakları hafifçe aralandı ve bir kez daha tökezledi.

"Tamam. Sen kazandın." Etrafımızdaki hava çatırdadı ve içimde kıvrıldığını hissedebiliyordum.

"Bu işler böyle yürümüyor." Başımı salladım. "Bir düşman ateşkes ilan etmenize izin vermez."

Ona yaklaştıkça, etrafımızdaki havanın, ufukta beliren bir fırtına gibi kalınlaştığını ve ağırlaştığını hissedebiliyordum. Sanki gerçekliğimizin dokusu geriliyor ve bükülüyor, isteğimize göre eğiliyordu.

"Sen bu musun?" Ayaklarını kuma dikti ve benden uzaklaştı. "Düşmanım mı?"

"Eğer öyle olmamı istiyorsan."

Etrafımızdaki hava sanki iki dünya arasında kalmış gibi parıldıyordu. Bakışları kumun üzerinde duran yayına doğru kaydı, sonra tekrar bana döndü.

İleri atıldım, çömelip yaya uzandım. Ama parmaklarım daha soğuk tahtaya dokunmadan, güçlü bir darbe rüzgârımı söndürdü ve geriye doğru tökezledim, göğsüm çarpmanın etkisiyle alev alev yanıyordu.

N e f e s nefese kaldım ve acının en yoğun olduğu göğsümü ovuşturdum. Nyra'nın mavi gözleri şaşkınlıkla açılmış, bana bakıyordu. "O da neydi?" Nefesimi geri kazanmak için mücadele ederek hırıldadım.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi ama bakışları ellerine yapışmıştı. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Nyra geriye doğru tökezledi, gözleri her geçen an daha da büyüyordu.

Hava elektrik yoğunluğuyla çatırdıyor, tüylerim diken diken oluyordu ve o hücrede onu gördüğümünden beri ilk kez gücünü hissedebiliyordum.

"Nyra."

Gözlerini bana dikti ve gözlerinin derinliklerinde büyük bir korku yüzüyordu. "Az önce ne oldu?" Sesi rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi titriyordu. "Ben... Ben bunu yapmak istememiştim."

Ona doğru temkinli bir el uzattım ama parmak uçlarım tenini sıyırdığında, çekirdeğinden tenime doğru bir enerji patlaması oldu.

"Hiç sihrin olmadığını söylemiştin."

"Bilmiyorum." Hızla başını salladı. "Ben hiç..."

Yumruklarını sıkarken sözleri kesildi, vücudu kendi gücünün kuvvetiyle titriyordu.

Ona tekrar uzandım, bu kez temkinli değildim ve dirseklerinden birini ellerimin arasına aldım. Parmaklarımın altında gücü titriyordu.

Ona inanmak istiyordum ama içimdeki her şey inanmamamı söylüyordu. "Görünüşe göre artık inanıyorsun."

İçinde yükselen paniğin onu tamamen yutmakla tehdit ettiğini görebiliyordum. "Ya da sana verdiğim değerden daha iyi bir yalancı olduğunu."

Dokunuşumdan uzaklaşmaya çalıştı ama ben onu tuttum. Gözleri benimkileri aradı, biraz güvence için çaresizdi. Ama ona verecek hiçbir şeyim yoktu.

Kendimi aptal gibi hissettiğimde değil. Umutsuzca ona inanmak istediğim ama inanmadığım zaman değil.

"Dacre."

"Geri dönmeliyiz." Aşağı uzandım ve kumdan oklardan birini aldım. "Biz hainler için hava karardıktan sonra köprüde seyahat etmek güvenli değil."

"Hainler mi?" Bu kelimeyi sorguladı.

"Ben bir kraliyet hainiyim." Pelerinimi kapmadan önce göğsümü işaret ettim. "Kime ihanet ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

BÖLÜM 20

NYRA

I Uyumam gerekirdi ama vücudumda adrenalin dolaşıyordu.

Gücümü hâlâ hissedebiliyordum.

Sessiz patika yollardan hızla geçip eğitim alanına doğru ilerlerken şehir uykuya dalmıştı.

Yayımı ve sadağımı sırtıma bağlamıştım ve saatlerdir yaptığımız alıştırmalardan dolayı parmaklarım ağrısa da, elimi kabzanın etrafına sarmak için çaresiz hissediyordum.

Bu işte iyi değildim ama bana daha önce sahip olmadığım bir kontrol hissi verdi.

Eski ahşap köprüden geçerken adımlarımı hızlandırdım ve aşağıdaki bulanık suya bakmaktan kaçındım. Çürük tahtalar ayaklarımın altında gıcırıyor ve sallanıyor, diğer tarafa doğru ilerlerken kendimi dengesiz hissetmememe neden oluyordu.

Sokaklar sessizdi ama eğitim alanına doğru ilerlerken uzaklarda bir yerlerde ayak seslerinin yankılarını duyabiliyordum. Issız arazinin üzerine sürekli bir karanlık örtülmüştü ve yolu aydınlatan sadece belli belirsiz bir ateş ışığı vardı.

Diğerleri geceyi geçirmek için gittiklerinde, ürkütücü bir durgunluk hissi Hava.

Ama yine de ilerlemeye devam ettim ve sadağımı uzaktaki duvara yasladım. Yayımı sırtımdan çekip parmaklarımı gergin ipin üzerinde gezdirirken.

Sadağımdan bir ok alıp duvardaki derme çatma hedefin önünde birkaç adım ilerlediğimde gece havası hâlâ uğuldayan tenime karşı serindi. Elimdeki yayı yanımda tutarak ona baktım.

Hain.

Kelime kafamın içinde dönüp duruyordu ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu düşünmekten kendimi alamıyordum.

O koydan ayrıldıktan sonra Dacre benimle neredeyse hiç konuşmamıştı. Benim bir yalancı olduğumu düşünüyordu, öyleydim de, ama bu konuda değil.

Gücümle ilgili değil.

Benim gücüm.

Her hece zihnimde bir yabancıymış gibi hissediyordum ama büyüünün kalıcı sıcaklığı hâlâ damarlarımda dolaşıyordu. Olanların gerçekliğini kabul etmek zordu.

Babamın benden güç almaya yönelik acımasız girişimlerinin anıları zihnimi doldururken göğsümde keskin, yakıcı bir acı yayıldı.

Annemi düşündükçe suçluluk duygusu içime çöktü. Daha güçlü olsaydım neler olabileceğini düşündükçe gözyaşlarım akmakla tehdit etti.

Hala kraliçe olabilirdi.

Hala hayatta olacaktı.

Bir zamanlar sabit olan ellerim şimdi kontrolsüzce titriyordu. Dacre'ın benden zorla aldığı gücü toplamak için çaresizce onlara baktım. Ama tüm çabalarım rağmen avuçlarım boş ve güçsüz kaldı.

Neyim olduğunu bilmiyordum.

"Hedefe bakmanın aslında hiçbir işe yaramadığının farkındasın, değil mi?"

Dacre'ın ani sesiyle sıçradım, gözlerim loş eğitim alanını taradı. Onu duvarın dibinde otururken gördüğümde kalp atışlarım hızlandı, formu yakınlarda titreyen bir alevle aydınlanıyordu. Bir bacağı önünde bükülmüş, başını koluna yaslamıştı; yorgunluğu vücudunun her hattından belli oluyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Parmaklarım yayın pürüzsüz, cilalı ahşabının etrafında kenetlendi ve iki elimi de arkama ittim.

Daha yakına eğildiğinde gözleri kısıldı, bakışları bana sabitlendi. "Bunu sana benim sormam gerekirdi," dedi, sesi alçak ve yırtıcıydı. "Geç oldu."

"Uyuyamadım." Yutkundum ve ona dönmeden önce bir anlığına hedefe baktım.

Sözlerimi tamamen duymazdan geldi ve beni değerlendirirken bir an için gözlerini kıstı. "Gitmelisin."

Onun bu saçmalığıyla alay ettim. "Hayır. Gitmelisin." Okumun ucunu ona doğru çevirdim.

"Bu gece olmaz, Nyra." Konuşurken sesi soğuk ve sertti, her kelimesi zehirle doluydu. Ondan yayılan kötülüğe tepki olarak tenim karıncalandı. "Bu gece seninle uğraşacak havada değilim."

"Asla benimle uğraşacak havada değilsin." Kalbim hızla çarpıyor, vücuduma ısı dalgaları gönderiyordu. "Her zaman kötü bir ruh halindesin."

Uzun bir süre sessiz kaldı ama bakışları bir an bile benden ayrılmadı. "Öyleyim." Elini yavaşça çenesinde gezdirirken başını salladı. "Ama bu gece hıncımı senden çıkarabilirim."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, onunla göz göze geldiğimde kulaklarımda yankılanıyordu ve daha önce beni besleyen güç dalgası şimdi içimde şiddetli bir fırtına gibi hissediliyordu. Karnımın alt kısmında bir ağrı başladı ve nefesimi sabit tutmak için mücadele ettim.

"Peki ya istediğim buysa?"

Sertçe yutkundum ve ben de adem elmasının boğazında sallanışını izledim. "Yutmuyorsun."

"Bunu bilemezsin." Sesim titriyordu ama tek düşünebildiğim bana daha önce dokunma şekli ve o zamandan beri pişmanmış gibi davranmasıydı.

Daha önce söylediği sözleri aklımdan çıkaramıyordum. Beni ihanetle suçlarken gözlerinde ateşle karşımda durduğu anı tekrar tekrar oynuyordu. Çenesinin gerginliği ve iki yanındaki sıkı yumrukları bile inancını yansıtıyordu.

Bana daha önce de hain demişti ama bu sefer her parçası buna inanıyordu.

Dacre'ın gözleri kısıldı, karanlık derinliklerinde tehlikeli bir parıltı titreşiyordu. Bakışlarında hâlâ öfkesini görebiliyordum ama yüzeyin hemen altında kaynayan inkâr edilemez bir açlık da vardı.

"Bana ne istediğini söyle, küçük hain," diye sordu, sesi alçak ve tehditkârdı ve son kelime dudaklarından dökülürken karnım ağrıyordu.

Sinirlerimi kontrol altında tutmaya çalışarak yutkundum. Bu tehlikeli bir oyundu ama kendimi oynamaktan alıkoyamıyordum. Durmak istemiyordum. "Bana öyle deme."

"Senden emir alacak havada değilim." Sanki bana daha iyi bakması gerekiyormuş gibi başını duvara yasladı. "Bana ne istediğini söyle."

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, bunu söylerken bile sesimdeki yalancı hissediyordum. "Ama bunu düşünmeden edemiyorum."

Kısık bir kahkaha attı, sesi boş eğitim alanında yankılandı. Benden uzaklaştı, çenesini sıkıp bırakırken titreyen ateş ışığının yüzüne gölgeler düşürmesine izin verdi.

"Ne istiyorsun?" Sesim zar zor duyuluyordu.

Başını çevirdi, koyu renk gözlerinde yırtıcı bir yoğunlukla yüz hatlarımı tarayan bir parıltı vardı. Dudağı sinsî bir sırıtışla kıvrıldı ve elimde olmadan omurgamda bir ürperti hissettim.

"O yayı bırak ve dizlerinin üzerine çök." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve bu hareketiyle neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim. "Sonra bana doğru sürünmeni ve yalvarmanı istiyorum."

Ne yaptığımı bilmiyordum ama sanki beni gerçekliğe bağlayan tek şey oymuş gibi ellerimin içgüdüsel olarak yayın kabzasını sıktığını hissettim. Diğer elim hareket etti ve parmaklarım telin etrafına dolanırken titredi, soğuk ahşap içimde kabaran sıcaklıkla tam bir tezat oluşturuyordu.

"Bana bu şekilde emir veremezsin." Sesim titredi ve o da bu sese sırıttı.

"Evet. Yapabilirim." Elini dizinin üzerinde gezdirdi ve onu izlerken büyülendiğini hissettim. "Ve bunu yapmak istiyorsun."

Kelimeleri söyleyiş şekli omurgamı dikleştirdi ve göbeğimi sıkılaştırdı.

"Değil mi?"

O haklıydı. İçimde biriken ve beni tüketmekle tehdit eden arzuyu inkâr edemezdim.

Ama bunu bilmesinden de nefret ediyordum. Basit bir bakışla bana ne yaptığını biliyordu.

İkimizin de bildiği gerçeği inkâr etmek için başımı sallamaya başladım ama o buna izin vermedi.

"Dizlerinin üzerine çök, Nyra. Bir daha söyletme bana."

"I..." Sözcükleri bir araya getiremeyerek sustum. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve damarlarımda dolaşan yabancı büyüü hissedebiliyordum. Söylediği şeyi yapmak istiyordum ve bana bunu emretme biçiminde bunu daha da çok istememe neden olan bir şey vardı.

Oradan ayrılıp doğruca odama gitmem gerektiğini bilmeme rağmen.

Buradan tamamen kaçıyor olmalıydım.

Ama okumu ve yayımı yavaşça yere bırakıp önünde diz çöktüğümde yaptığım şey bu değildi.

Ateşin yakıcı sıcaklığı karanlıkta titreşip dans ediyor, ışığı Dacre'ın soğuk, sert yüz hatlarına ürkütücü gölgeler düşürüyor, o ise tek bir hareket bile yapmadan beni izliyordu. Sanki gözleri tarafından yutuluyormuşum, beni yutmakla tehdit eden karanlık tarafından tüketiliyormuşum gibi hissediyordum.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, beni beklentiyle izlerken dudaklarını sinsi bir gülümseme kapladı.

Yutkundum, ona bakarken karnımdaki ağrı daha da şiddetlendi.

"Buraya gel." Bir elini kaldırdı ve parmaklarını hafifçe kıvrarak beni öne doğru çağırdı.

Öne doğru eğilip ellerimi soğuk ve sert zemine bastırırken ellerim titriyordu. Göğsüm kabarırken başımı eğdim, nefes üstüne nefes yutmaya çalıştım.

"Bana bak."

Emriyle başımı kaldırdım.

"Bana doğru sürünürken seni görmek istiyorum." Dacre elini pantolonunun ön kısmında gezdirdi ve orada gördüğüm şişkinlik karşısında nefesim kesildi.

Bir an için olduğum yerde donup kaldım, kalbim onun emriyle hızla çarpıyordu. Ama sonra, sahip olduğum tüm iradeye rağmen, kendimi ileri ittim ve yavaşça ona doğru süründüm. Sert zemin dizlerime sertçe vuruyordu ve avuç içlerime yapışan kumlu toprağı hissedebiliyordum.

Botunun kenarına ulaştığımda durdum, hâlâ ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim ama kocaman gözlerle ona bakıyordum.

"Daha yakına," diye tısladı. Gözleri karanlıktı, neredeyse siyahtı ve açlığın parıltısı beni canlı hissettiriyordu. Beni yiyip bitiriyor gibiydiler, içinde bir parça ateş barındıran iki derin obsidyen havuzu gibi.

Bacaklarını açıp bana daha da yaklaşmam için yer açtığında derin bir nefes aldım. Tekrar sürünmeye başladım, kendimi santim santim ona doğru çekiyordum.

Vücutundan yayılan yoğun sıcaklık beni sardı. Sarhoş ediciydi.

Ben durunca Dacre öne uzandı, parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı, ta ki ondan başka bakacak yerim kalmayana dek. Başparmağı alt dudağımın üzerinden kabaca geçti ve onun dokunuşu altında güçsüz hissettim.

Büyümün su yüzüne çıkmasına rağmen, yine de beni güçsüz hissettirmeyi başardı. "Bu halinle çok güzel görünüyorsun," diye inledi. Elini boynumda gezdirdi. Saçlarımla oynadı, dokunuşu nazik, neredeyse şefkatliydi. Yine de arkasında şiddetli bir yoğunluk, daha fazlasını vaat eden bir şey vardı.

Dudakları boğazımın derisine değene kadar bana yaklaştı. Nefesim kesildi, titreyen kalçalarımın arasında nem biriktiğini hissettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Dacre tehlikeliydi ama içimdeki sızı her geçen saniye daha da artıyor, ona duyduğum ihtiyaç neredeyse dayanılmaz hale geliyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu.

"Yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor," diye mırıldandı tenime karşı ve dudaklarımın arasından geçen küçük sızlanmaya engel olamadım. "Sen de seviyorsun, değil mi?" İnledi ve dili boynumla omzumun birleştiği derinin üzerinde gezindi.

Ellerim yere titriyordu ve umutsuzca ona uzanmak istiyordum. Günlerdir hayal ettiğim şekilde ona dokunmak için.

"Yalvar bana, küçük hain," diye emretti dişleri tenimi sıyırmadan önce.

Ağzımdan çıkan inilti, yanaklarımın utançtan kızarmasına neden olacak kadar yüksekti. Kalçalarımı birbirine bastırdım ve umutsuzca parmaklarımla aralarına uzanıp beni tüketmekle tehdit eden ağrıyı hafifletmek istedim.

Bunun yerine parmaklarımı toprağa gömdüm ve Dacre'ın bir şeyler yapması için tanrılara yalvardım.

Onun bir şey yapması için.

"Tanrım, bayılıyorsun." Geri çekildi ve eli boynumun arkasına gitti. Başımı daha da geriye itmeden önce eliyle saçlarımı kabaca kavradı ve acının sınırı vücudumun daha da gerilmesine neden oldu. Ağzıma karşı konuşurken ağzı benimkinin üzerinde gezindi, bir öpücük değil, daha çok bir okşama. "Ben seni tadarken yalvarmayı ne kadar sevdiğini görelim."

Saçımı aniden bıraktı ve ben onun dokunuşu olmadan öne doğru sallandım. Önümden çekildi ve ayağa kalkıp arkama geçerken onu izlemeye çalıştım.

Kendimi dizlerimin üzerinde hareketsiz kalmaya zorlarken nefesim boğazımda düğümlendi, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken gözlerim yere kaydı. I

Hareket ederken giysilerinin hışırtısını duyabiliyordum ve beklentim içimde hızla ilerlerken ellerim yere doğru titriyordu.

Eli tembelce sırtımın üzerinde gezindi ve küçük bir inilti çıkardım. Dokunuşu o kadar hafifti ki, omurgamdan aşağı ürperti gönderen elektrik olmasaydı hayal ettiğimi düşünebilirdim.

Bu duyguya odaklanmaya, dokunuşunun sıcaklığından zevk almaya çalıştım ama zihnim daha fazlasına olan ihtiyaçla bulanıklaştı.

Eli kıcıma ulaşana kadar sırtımın altından geçti ve kalçalarımın kenarına ulaşana kadar elini yavaşça kıvrımın üzerinde gezdirirken öne doğru fırladım. Tamamen giyinik olmam önemli değildi. Onun önünde kendimi tamamen çıplak hissediyordum.

Dönüp omzumun üzerinden baktım ve aç bakışlarının vücudumun her kıvrımını incelediğini gördüm. İçime bir utangaçlık çöktü ama elleri kalçalarımın daha sıkı bastırıp ağzından hırıltılı bir inilti çıkınca bunu çabucak bastırdı.

Arkamda dizlerinin üzerine çöktü ve göbeğim sıkışırken göğsüm kabardı.

Elleri uyluklarımın üzerinde tembel bir şekilde ilerleyerek göbeğime hafifçe süründü ve ona yaklaşmak için umutsuz bir girişimde bulunarak sırtımı kamburlaştırdım.

"Ne kadar muhtaç küçük bir şey." Güldü ama elleri kalçalarımın doğru hareket edip pantolonumun paçasının hemen üstünden kavradığında sesinde mizah yoktu.

Başparmakları kumaşın hemen altından kayıyordu, aramızda hiçbir şey kalmayacak kadar, ama benim sanki beni dağlıyormuş gibi yanıyordu.

Dacre öne doğru eğildi, vücudu benimkinin üzerinde kıvrılırken nefesi boynuma değdi. "Böyle çok mükemmel görünüyorsun," diye fısıldadı kısık sesle. Parmakları sahiplenici bir şekilde kalçalarımın saplandı ve kaslarımın istemsizce kasılmasına neden oldu.

Elleri yavaşça kalçalarımın yanlarından aşağıya doğru hareket etti ve pantolonunun sert kumaşının bana olan arzusunu gizlemek için çok az şey yaptığını hissedebiliyordum. Elleri vücudumda dolaştı ve parmakları kabaca pantolonumun içinden cinsel organıma doğru itildiğinde öne doğru sarsıldım.

"Yalvarmaya hazır mısın?" Dudakları kulağıma değdi ve dişleri hassas kulak mememi ısıtırken nefesim kesildi.

"Lütfen," diye yalvardım, sesim istekten pürüzlüydü.

Parmakları bana daha sert bastırdı ve pantolonumun kumaşı üzerinden beni okşamaya başladığında zevk içime işledi.

"Lütfen ne, küçük hain?"

"Lütfen dokun bana, Dacre." Sözlerimden utanmayacak kadar muhtaçtım. Büyük olasılıkla yarın pişman olacağımı biliyordum ama o anda utanmaya yerim yoktu.

Onu bu kadar çok isterken olmaz.

Bugün olanlardan dolayı kendimi bu kadar ham hissederken olmaz.

Kahkahası karanlık ve baştan çıkarıcıydı ve sesiyle ürperdim. "Bana doğru düzgün yalvarmıyorsun, küçük hain." Eli bana sertçe bastırdı ve dokunuşunun altında klitorisimin zonkladığını hissedebiliyordum. "Sanırım yalvarman için sana daha fazla motivasyon vermem gerekiyor."

Ona cevap vermedim, vermeme de gerek yoktu. Elini benden çekti ve ben durduramadan dudaklarımdan bir inilti geçti. Beni deli gibi hissettiriyordu ama umurumda değildi.

Eli, parmağı gömleğimin içinden göbek deliğime girene kadar karnımda gezindi. Ellerim ve dizlerim ağrımaya başlamıştı ama elini yavaşça tekrar indirip bu sefer pantolonumun altından geçirdiğinde bunu düşünemedim. Elini bana doğru acı verecek kadar yavaş bir tempoyla hareket ettirirken sıcak teni benimkine değiyordu.

"Benim için ıslandın mı?" Karşı eli göğsüme bastırdı ve sırtım göğsüne yaslanana kadar beni kaldırdı.

Başımı salladım ve parmakları nazikçe seksimin tepesine vururken burnunu boynumun uzunluğu boyunca gezdirdi, bu da beni onları indirmesine ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğumun farkına varmamı sağladı.

"Kelimelerini kullan, Nyra."

Nyra. Tanrılar. Geldiğimden beri ilk kez ona gerçek adımlı vermediğim için pişman oldum. Gerçekte kim olduğum için benden nefret edecekti ama adımlı söylediğini duymak istiyordum; dilinden nasıl umutsuzca döküldüğünü duymak istiyordum.

"Lütfen, Dacre," diye nefes aldım, sesim arzularımla doluydu. "Senin için çok ıslandım."

İniltisi derindi ve titreşimlerin vücudumda dolaştığını ve içimde yankılandığını hissedebiliyordum. "Sanırım bundan emin olmalıyım."

Elini yavaşça indirdi ve ben de arkama uzanıp destek için kalçasına tutundum. Parmakları orada onu bekleyen ıslaklığı bulduğunda tırnaklarımı pantolonuna geçirdim ve ona karşı geriledim.

Sikini sıkıca kıcıma bastırdı ve parmakları klitorisimin üzerinde gezinirken ben de ona doğru bastırdım.

"Siktir." Parmakları içimde kolayca kayarken boynumun arkasına doğru inledi. "Bunların hepsi benim için mi?"

Benimle oynarken ıslaklığı etrafa yaydı, iki parmağı sanki her santimini ezberlemeye çalışıyormuş gibi amımda aşağı yukarı kayıyordu.

"Lütfen." Ona karşı daha da sertleştim ve arkamda olduğunu hissedince inledim. Her yerdeydi ama yine de aynı anda avuçlarımın dışında hissediyordum. "Dacre, lütfen."

Parmakları kabaca bastırmadan önce klitorisimin hemen üzerinde durakladı ve kalçalarım ani değişimle öne doğru fırladı.

"Aman Tanrım."

Parmakları küçük daireler çizerek hareket etmeye başladı, hareket tam olarak ona ihtiyaç duyduğum yerde yoğunlaştı ve ben de kalçalarımın bu hissi kovaladım.

O iki parmağa odaklanmakla o kadar meşguldüm ki, diğer elinin göğsümden yukarı süzülüp çeneme bastırışını kaçırdım. Başımı ona doğru itti, bana onunla yüzleşmekten başka seçenek bırakmadı ve karanlık gözleri beni becermek mi yoksa yok etmek mi istediğine karar verememiş gibi daraldı.

O anda, istediği her şeyi yapmasına izin verirdim.

Bedenimle bu kadar kolay oynarken fırtınalı gözlerine bakmak çok fazlaydı ve gözlerimi kapatıp bana verdiği his dışında hiçbir şeye odaklanmamaya çalışırken inledim.

"Bana bak." Sesindeki emir beni gözlerimi açmaya zorladı ve eli çenemde sıkılaşıırken dudaklarını yalamasını izledim. "Sen muhtaç küçük bir hainsin."

Başparmağı alt dudağımı sıyırdı ve beni öpmesi için çaresiz kaldım. Bunu her şeyden çok istiyordum. O parmağını çekmeden önce dişlerimi parmağının ucuna geçirdim ve bakışları bir şekilde daha da karardı.

"Çok açgözlüsün." Çenemi kendine doğru çekip ağzını ağzıma yapıştırmadan önce sözleri bir yalvarış gibiydi. Öpücüğünde parmaklarındaki incelikten eser yoktu. Sanki içinde bir şeyler kopmuştu, kontrol edemediği bir ihtiyacı vardı ve benim öpücüğüm tek çareydi.

Dudakları benimkilere karşı sertti, dili içeri girmek için yalvarıyordu ve ben teslim olduğumda dişleri ısırды ve beni bir daha asla tadamayacağından endişeleniyormuş gibi öptü.

Parmakları, ikisini de içime sokana kadar aşağı kaydı ve ben onun dolgunluğuyla ağzına karşı inledim.

Parmaklarını içime sokup çıkarırken ve avucunu klitorisime bastırırken dudaklarıma karşı "Tanrım, bak beni ne kadar iyi alıyorsun" diye mırıldandı. "Geceleri uyuyamadığımda, bu daracık küçük amcığa girip çıkan sikimle altımda nasıl görüneceğinden başka bir şey düşünemediğim için."

Sözleri vücudumda ürpertiler yarattı ve ben de karşılık olarak ona doğru geriledim. Onun hissi, sözleri ve aramızdaki beni diri diri yakmakla tehdit eden sıcaklık başa çıkamayacağım kadar fazlaydı.

O bu kadar yakınken gücümün içimde nasıl titreştiğini hissettim. "Lütfen," diye tekrar yalvardım, sesim çığ ve yalvarırcasına çıkıyordu. Kalçalarım titredi

Umutsuzca biraz rahatlama bulmaya çalışırken parmaklarına karşı. Bana karşı inledi, nefesi yanağımda sıcaktı.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Parmaklarını benden çekti ve ben de itiraz ederek inledim.

Ona baktım, yüzünde ne düşündüğüne dair bir ipucu arıyordum ama bana bakmıyordu. Pantolonumdan çekip önümüze kaldırdığı eline bakıyordu. Islaklığımın parmaklarını kapladığını görebiliyordum ve bu manzara karşısında yüzüm kızardı.

"Sen bunu tatma zevkine eriştin ama ben erişemedim." Elini bize doğru yaklaştırdı ve doğrudan ağzımızın arasında tuttu. "Beni geceleri uyutmayan bir başka şey de bu. Tadının tam olarak nasıl olacağını hayal etmek."

Inledim ve bakışları benimkileri tutarken parmaklarını dudaklarının arasına kaydırды. Onları nazikçe okşamadı. Bunun yerine, dilini benimle kaplı parmaklarının her santiminde gezdirerek bir gösteri yaptı.

Parmaklarını ağzından çekti ve boynuma düşmeden önce dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Hayal edebileceğimden bile daha iyi."

Eli boynumda sıkılaştı ve ağzını ağzıma dayayana kadar bana yaklaştı. "Şimdi senin teninden o tadı almadan uyuyamayacağım." Alt dudağımla dudaklarının arasına aldı ve ağzına götürdü. "Sanırım bunu düzeltmeliyiz."

Dacre benden uzaklaştı ama karanlık bakışları ağzımın üzerinde kaldı. Bir sonraki hamlesini hesaplamaya çalışırken vücudum ihtiyaçtan titriyordu. "Ayağa kalk, Nyra."

Nabzım göğsüme çarpıyordu ve titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalıştım. Beni tadacaktı, ağzını vücuduma değdirecekti ve daha fazlasını hiç istememiş olmama rağmen korku içimde hızla ilerliyordu.

"Ya istediğim bu değilse?" Sesim ihtiyaçtan titriyor ve sözlerime ihanet ediyordu.

Bana gülümsedi, bu hareketi uğursuz ve sıcaklıktan yoksundu, uzanıp beni tam kalçalarımın arasından kavradı. "İkimiz de öyle olduğunu biliyoruz. Bunu istiyorsun ve alacaksın."

Eli bana sıkıca bastırdı ve kalçalarım ona ne kadar çok ihtiyacım olduğu için titredi.

"Ayağa kalk. Bir daha söyletme bana."

Kendimi ayağa kaldırmadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim. Dacre önümde dizlerinin üzerinde yükseldi ve elleri kalçalarımın yerleşmeden önce uyluklarımın üzerinde gezindi.

Pantolonumun kenarından çekerek deriyi bir santim aşağı indirdi ve sonra bana baktı. "Eğer istediğin bu değilse, gitmen gerek." Sesi ölümcüldü. "Senden ne istersem alacağımı söylediğimde yalan söylemiyorum ve dilinde tadabildiğin tek şey benim adımın sesi olana kadar bu mağarayı terk etmeyeceksin."

Aç bakışlarla beni izledi, ben gitmek için hiçbir hamle yapmazken gözleri karanlık ve yoğun ve ikimiz de bu anda tüm gücün onun elinde olduğunu biliyorduk.

Onun merhametine kalmış olduğumu kabul ederek garip bir rahatlama hissi kapladı içimi. Umutsuzca istediğim şeyle daha fazla savaşmak istemiyordum.

Pantolonumu yavaşça aşağıya çekti ve iç çamaşırlarımı da yanına alarak önünde çıtırçıtlak kalana kadar indirdi. Kendimi örtme dürtüsüyle savaşıırken titrek bir nefesi yuttum.

"Çok güzel," diye mırıldandı, o kadar sessizdi ki onu zar zor duyabildim.

Tam amımın önünde hizalanana kadar öne eğildi ve burnunu merkezime değdirmekten önce kalçamın iç kısmına bir öpücük kondurduğunu hissettiğimde tavana baktım.

"Bana bak." Sesi alçak ve emrediciydi, itaat ettiğimde içime bir arzu dalgası gönderdi.

Elleri uyluklarımın üzerinde gezindi ve dokunuşunun altında titrediler.

"Benim olanı ilk kez tadarken beni izlemeni istiyorum."

"O senin değil." Bir şekilde sesimi, söylememem gereken tek şeyi söyleyecek kadar uzun süre bulmayı başardım.

Elleri kalçalarımın tepesinde durdu ve sırtarak ellerini hızla amıma götürdü ve başparmaklarıyla beni araladı.

"Bakalım bu kararlılığını daha ne kadar sürdürebileceksin, küçük hain."

Onunla tartışmak için ağzımı açtım ama öne doğru eğildi ve dili amımın uzunluğuna doğru ilerledi ve beni dizlerimin üstüne çöktürmekle tehdit etti. Parmaklarımı saçlarına geçirdim, nefes almaya çalışırken ona tutundum ama faydası olmadı.

Klitorisimi dudaklarının arasına aldı ve ben haykırdım. Ve gözümü ondan alamadım.

Dokunuşunda zerre kadar şefkat yoktu ve dişleri hassas etimi tırmıklarken iniltim tüm mağaradan duyulabiliyordu. Parmaklarım saçlarını taradı, tellerine dolandı ve onu bana inanılmaz derecede yaklaştırdı.

Hiç böyle bir zevk, böylesine ezici, tüketen bir istek hissetmemiştim. Dacre'in ağzı benimle ziyafet çekiyor, vücudumu mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde keşfediyordu, elleri kalçalarımı o kadar sıkı kavriyordu ki acının sızısıyla dudağımı ısırdım.

Bana karşı mırıldandı, ses içimde titreşti ve sonunda elini kaldırdı ve iki parmağını içime soktu.

Sırtımı dikleştirdim, aç ağzıyla buluştum, vücudum daha fazlası için çok aç göz lü hissediyordu. Parmaklarını diliyle mükemmel bir ritim tutturarak içime sokup çıkarırken karnım sıkıştı ve nefesim kesildi. Bacaklarımı zorlukla ayırabiliyordum ve bu pozisyon beni inanılmaz derecede onunla dolu hissettiriyordu.

"Çok sıkısın," diye mırıldandı tenime karşı. "Çok ıslaksın."

Sözleri zaten azgın olan arzumu körüklüyordu ve daha fazlası için yalvarmaktan kendimi alamıyordum. "Lütfen, Dacre... Lütfen..."

Saçlarını ellerimle daha sıkı kavradım ve bana baktı. Gözlerindeki hınzırlık, içimde dalgalandığını hissettiğim arzuyu yansıtıyordu. "Boşalmak mı istiyorsun?"

"Lütfen." Ona yalvarma şeklim dilime çok yabancı geliyordu ama aynı zamanda çok da doğru geliyordu.

Kıkırdadı, titreşimler hassas bedenime yayıldı. "Bana bu amcığın kime ait olduğunu söyle." Parmaklarını içimde daha derinlere daldırdı, zevk ve acının karışımıyla çığlık atmama neden oldu.

Dilimi ısırdım çünkü yüzündeki sırıtış içimdeki meydan okumayı alevlendirdi. Ama tam olarak istediğini elde edeceğini biliyordum. Sonunda bana umutsuzca peşinde koştuğum duyguyu vermesi için ona her şeyi söyleyebilirdim.

"Bana benim olduğunu söyle, küçük hain." Klitorisimi tekrar ağzına almadan önce parmaklarını içimde kıvırdı, dili ona her şeyi anlatmamı sağlayacak bir ritimle hassas tomurcuğun üzerinde gezindi.

"O senin," diye boğulmayı başardım. Bu itiraf göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi ama gerçeği inkâr edemezdim. Bunu söylemem gereken son kişiydi ama istediğim tek kişiydi.

Dacre sırtarak geri çekildi, klitorisimi dudaklarının arasından çıkarırken gözleri hınzırca parlıyordu. Ayaklarımın üzerinde titriyordum, zihnim duygular ve hislerden oluşan bir kasırgaydı. Kendimi aşağılanmış, ağrıyan ve bir o kadar da canlı hissediyordum.

"Aynen öyle." Parmakları beni çıldırtacak bir hızla içime girip çıkıyordu. "Bu benim, küçük hain. Sen *benim* için bu kadar ıslaksın. Başka kimse için değil."

Öne doğru eğildi ve dişlerini iç uyluğuma geçirdi. "Sen benimsin." Göğsünden gelen hırıltı neredeyse beni uçurumun kenarına itmeye yetecekti.

Klitorisimi yalamaya ve emmeye devam etti, parmakları aklımı kaçıracaktım gibi hissedene kadar içime vurmaya devam etti. Parmaklarım saçlarında sıkıştı ve gözlerimin arkasında gözyaşlarının dikildiğini hissedebiliyordum.

"Benim."

Parmaklarını içime sokup çıkarırken haykırdım, iddiasının titreşimi beni uçurumun kenarına itti. Boşalırken vücudum kontrolsüzce sarsıldı, orgazmım bir akıntı gibi içimde dalgalandı.

Diğer eli sırtıma dolandı ve orgazmımın her zerresini bedenimden sağarken beni sabit tuttu.

"İşte bu kadar." Beni izlediğini hissedebiliyordum ama umurumda değildi.

Amım daha fazlası için umutsuz bir ihtiyaç içinde parmaklarının etrafında kenetleniyordu ve bana verdiği yüksek seviyeden asla aşağı inmek istemedim.

Dacre beni parmaklarıyla yavaşça becermeye devam ederken durmadı, zevki uzattı, vücudum ona karşı gevşeyene kadar adını tekrar tekrar haykırmamı sağladı.

Dacre parmaklarını içimden çekerek elini ıslaklığımdan yavaşça çekti.

Ona baktım ve içimde garip bir rahatlama ve utanç karışımı hissettim.

Ayağa kalktı, parmaklarını yalayarak temizledi, yüzünde memnun bir sırıtış vardı, sonra öne uzandı ve pantolonumu geri çekmeme yardım etti

yer.

Aşağı baktım ve pantolonunun altında ne kadar sert olduğunu gördüm ve inkar edemediğim utanca rağmen ona dokunmak istedim. Onun benim üzerimdeki gücünün aynısına ben de sahip olmak istedim.

Elimi onun üzerinde gezdirdim ve eli saçlarıma kayarken kısık ve gırtlaktan bir inilti çıkardı. Geri çekerek beni ona bakmaya zorladı ve bana bakan arzu neredeyse tekrar boşalmam için yeterliydi.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldadım ve bakışları inanılmaz derecede koyulaştı.

"Nyra." Hırlaması bir uyarıydı ama içime bir heyecan salmaktan başka bir işe yaramadı.

"Seni tatmak istiyorum."

Eli saçlarımda öyle bir sıkıştı ki acıdan haykırdım ama yine de daha fazlasını istedim. Ondan daha fazlasını istemediğim bir an olacağından emin değildim ve bu düşünce beni korkutuyordu.

Beni incelerken gözlerindeki sıcaklığı hissedebiliyordum, bu yoğunluk kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu.

"Senin için dizlerimin üzerine çökmemi ister misin?" Elimini uzattım ve göğsüne bastırdım.

"Küçük hain." Kelimeler dudaklarında bir yalvarış gibiydi.

"Dacre." Derin ses boşlukta yankılandı ve omurgam sertleşti.

Dacre elini üzerimden çekti ve sanki benim hain olduğumu düşünürken yakalanmış gibi hızla geri çekildi.

Öyle olduğumu *bildiğini*.

Bakışları mağaranın girişindeki yüksek figüre kaydı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Baba." Dacre'ın sesi sadece bir saniyeliğine titredi, sonra doğruldu ve onu olmaya zorladıkları liderin her bir parçasına benziyordu.

Karnım ağrıyordu ve vücudum kaçmam için çılgın atıyordu. Dacre'ın babasını, vermeyi reddettiğim cevapları ararken beni boğduğundan beri görmemiştim.

"Az önce haber aldık," dedi babası, Dacre'ın sırtı bana dönük olmasına rağmen bakışları ben ve oğlu arasında gidip geliyordu. "Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve az önce yaptıklarımızdan dolayı hâlâ darmadağınık göründüğümünden emin olmama rağmen saçlarımı yüzümünden uzaklaştırdım.

"Ben hazırım." Dacre başını salladı, öne doğru bir adım attı ve atılmış yayımı ve okumu eline alıncaya kadar eğildi.

"Nyra'ya kamarasına kadar eşlik etmeniz gerekiyor mu?"

"Hayır." Dacre'ın cevabı hızlı ve sertti. "Geri dönüş yolunu kendi bulabilir."

Bu bir kovmaydı. Benim onun için umutsuz olduğum kadar o da benim için umutsuzdu ve şimdi beni bir hiçmişim gibi reddediyordu.

Babası bana baktı ve yüzünde güvensizlikten başka bir şey yoktu. Midem bulanıyordu. Yine de Dacre orada öylece durdu.

"Yapabileceğimden daha fazlasını yaparım." Bir adım öne çıkıp yayımı Dacre'ın elinden aldım ve hızla hedefe doğru ilerleyip sadağımı bıraktığım yerden aldım.

Dacre'ın beni izlediğini hissedebiliyordum ama ona arkamı dönme zevkini tattırmadım.

BÖLÜM 21

NYRA

T Bir yudum daha aldığımda şarap boğazımı yaktı.

"Belki de biraz yavaşlamalısın." Wren beni dikkatle izliyordu ve ona olanları anlattığımdan beri hiç durmamıştı.

Gücümden bahsettiğim tek kişi oydu.

Tabii buna böyle denebilirse. Artık onu neredeyse hiç hissedemiyordum. Hâlâ orada olduğunu biliyordum ama sanki şimdi benden saklanıyormuş gibi hissediyordum.

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde önümde tuttum ve onu ileri doğru çağırmaya çalıştım. Ama hiçbir şey yoktu.

Dacre'ın iki gün önce ortadan kaybolduğu kadar kolay kaybolmuştu.

İki gün ve tek bir kelime bile yok. Tek bir güç izi bile yoktu ve hangisinin beni daha çok kızdırdığından emin değildim.

Hayatım boyunca bir parça güç için yanıp tutuşmuştum ama yine de tek düşünebildiğim oydu.

"Ben iyiyim." Şömineye bakarken şişeyi göğsüme yakın tuttum ve alevlerin taşların kenarlarını yalamasını izledim.

Wren yanımda oturuyor, yanımdan ayrılmayı reddediyordu ama Eiran diğer tarafa sıkışmıştı ve şişeyi elime tutuşturduğundan beri ona neredeyse hiç dikkat etmemiştim.

"Bugün antrenman iyiydi." Omzumu dürttü ve ben de ona baktım. "Kabul etmekten nefret etsem de Dacre yay konusunda haklıydı."

Dacre.

Neden adını söylemek zorundaydı ki?

Geçen günün anıları midemi sıkıştırdı. Her düşünce bir öncekinden daha kafa karıştırıcıydı. Koy, gücüm, bana dokunma şekli, beni *kovma şekli*.

Zihnim kaotik bir düşünce savaş alanıydı, hepsi onun ve içimde uyandırdığı ezici duyguların etrafında toplanmıştı.

Şaraptan bir yudum daha aldım ve beni boğmakla tehdit eden onun düşüncelerini bastırmaya çalıştım.

Alkol kafamı bulandırıyordu ve Dacre'a kızgın olsam da onu her düşündüğümde hissettiğim yakıcı arzuyu görmezden gelemiyordum. "Nyra, iyi misin?" Wren'in sesi düşüncelerimi böldü ve Ona baktığımda gözlerindeki endişeden göğsüm ağrıdı. "Evet, iyiyim," diye yalan söyledim ve şaraptan bir yudum daha aldım.

Eiran, eğitimimiz boyunca bütün gün yaptığı gibi beni dikkatle izliyordu ve ben sadece bunun sona ermesini istiyordum.

Hiç düşünmeden, bütün gün içimi kemiren soruyu ağzımdan kaçırdım. "Aslında, kardeşini gördün mü?"

Wren'in gözleri büyüdü ve yavaşça bana doğru dönerken vücudu kaskatı kesildi.

"Babamla meşguldü," dedi Wren yavaşça, sesi nazik ama mesafeliydi. "Ama onu ve Kai'yi daha önce geri dönerken gördüm."

Başımı salladım ve sinirlerimi yatıştırmak için bir yudum daha şarap içtim. "Odasında mı?"

Wren'in gözleri yumuşadı. "Bu gece çok içtin. Belki de yukarı çıkmalıyız."

Sadece beni korumaya çalıştığını, zarar görmemem için uğraştığını biliyordum ama yine de beni kızdırıyordu.

Kardeşinden korunmak istemedim.

"Tamam." Başımı salladım ve hâlâ elimdeki şarabı sıkarak ayağa kalktım. "İyi geceler, Eiran." Hafifçe sallanırken şişeyle onu selamladım ve bakışları Wren'e kaydı.

"Onu yakaladım." Kolunu benim koluma doladı ve beni odadan çıkarıp merdivenlerden yukarı götürdü. Biraz tökezledim ama o beni sabit tuttu, yürürken kaşları çatılmıştı.

"Neden kardeşinin iyileşmediğini söyledin?"

"Ne?" Bana sarılırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Merdivenleri ancak yarılabilmiştik ama cevabını almak için yanıp tutuşuyordum.

"Daha önce, yaralandığımda, Dacre'ın iyileşmediğini söylemiştin." Bunu düşünmeden edemiyordum, ne demek istediğini takıntı haline getirmiştım.

"Bunu Dacre'ye sormalısın." Benden uzaklaşıp merdivenlerden yukarı baktı.

"Sana soruyorum, Wren." Elimi ön koluna doladım ve sıktım. "Lütfen."

Bana tekrar baktı ve yüzü yumuşadı. "Dacre eskiden iyileştirirdi." Yutkundum ve parmaklarının bana karşı hafifçe titrediğini hissedebiliyordum. "Ama annemi kurtaramadığından beri kimseyi iyileştirmedim."

Başımı döndüren keskin bir nefes çektim ve Wren devam etti. "Diğerleri savaşmaya devam ederken onu iyileştirmeye çalıştı. Onlar onun gevşek bedenini kaldırıp eve geri getirirken o denemeye devam etti." Konuşurken Wren'in sesi titriyordu. "Onu soğuk bedeninden uzaklaştırmak zorunda kaldılar çünkü denemeyi bırakmayı reddetti. Ama ona karşı kullanılan büyü çok fazlaydı."

"Bilmiyordum." Daha sıkı sarıldım, ikimiz de destek için birbirimize tutunuyorduk. "Özür dilerim."

"O gecedan beri kimseyi iyileştirdiğini görmedim. İyileştirme büyüsü nadirdir ve çoğu şifacı büyülerini keşfedilir keşfedilmez başkente götürülür. Burada sadece birkaç şifacımız var ama Dacre yine de reddediyor."

Tekrar konuşmadan önce uzun bir süre gözlerimi aradı.

"İyileştirme yeteneklerini annemden miras aldı ve onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyor."

"O yapmadı..." Az önce bana söylediği şeyi anlamaya çalışırken başımı salladım.

"Bunu biliyorum." Beni bir basamak yukarı çıkarmadan önce elini koluna doladı. "Ama benim ne düşündüğüm önemli değil. Annemizi kaybettiğimizden beri Dacre eskisi gibi değil. Babamı asla affetmeyecek, kendini asla affetmeyecek."

"Beni iki kez iyileştirdi." Bu gerçeği kendime hatırlatıyormuşum gibi hissetmeme rağmen yüksek sesle itiraf ettim. Alkolle bulanmış zihnimde bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. "Neden?"

Soruyu sorarken midem sıkışmıştı. Cevabı kendime itiraf etmeye hazır mıydım yoksa neden umutsuzca bunu yapmasının tek bir nedeni olmasını umuyordum bilmiyordum.

Benim ona değer vermeye başladığım gibi Dacre'ın da bana değer vermesini istiyordum.

"Gel hadi." Wren beni son birkaç basamağa kadar götürdü. "Çok fazla içtin ve ikimizin de uykuya ihtiyacı var."

"Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Kıkırdadı ve beni yanına çekti. "Arkadaşlar böyle yapar."

Odamıza vardığımızda Wren kapı koluna uzandı ama ben kolumu onun elinden kurtardım. O beni durduramadan hareket ettim ve yumruğumu Dacre'ın kapısına vurdum.

"Nyra, geç oldu," diye tısladı Wren, sesinde mizah olsa da ve beni kendine çekmeye çalıştı. Ama ben bir kez daha vurmadan önce değil. "Yüce tanrılar."

Güldü ve ben de kendi boğazımdan yükselen kıkırdamaları durduramadım.

İkimiz de duramadık, salon histerik seslerimizle yankılanıyordu ve Dacre kapısını yırtıp açtı ve yüzü öfkeyle buruşmuş bir halde karşımızda dikildi.

Bize kızgınlık ve hayal kırıklığı karışımı bir bakışla bakarken kahkahalarımı kontrol edemedim.

Bu düşüncenin aklımı kurcalamasına engel olamadım. *Beni önemsiyor mu?*

"Saat kaç?" Sesi uykudan pürüzlüydü ve saçları yattığı için dağılmıştı.

Umutsuzca ellerimi üzerinde gezdirmek istiyordum. "Gece yarısı," dedi Wren, hâlâ kıkırdıyordu.

Dacre'ın gözleri bize dikilmişti ama ben onun çıplak göğsüne bakmakla meşguldüm. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Nerelerdeydin?" Kollarımı kavuşturdum, hâlâ şarap şişesine tutunuyordum ve onun her santimini inceledim. "Seni günlerdir görmedim."

"Beni izlediğini fark etmemiştim." Sert bir şekilde karşılık verince bakışlarım onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı.

Yanaklarımda sıcaklık yükseldi ama kazanmasına izin vermedim. "Sekme yok." Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Sadece sen söyledikten sonra bugün Eiran'la antrenman yapmamı tuhaf buldum... Neydi o?" Parmağımı çeneme vurdum. "Ah, evet. Ben seninkiydim."

"Oh kahretsin." Wren bıyık altından güldü ve Dacre'ın gözleri bana dikildi. "Odamıza geri dönmeliyiz."

"Sarhoş musun sen?" Sesinde bir miktar uyarı vardı.

"Neden?" Başımı yana eğdim ve onu inceledim. "Beni takip mi ediyorsun?"

"Wren, sen odana dönebilirsin. Nyra yanımda." Kız kardeşi aramızda bir ileri bir geri bakarken sözlerine sinirlilik hâkimdi. Gözlerinde kalçalarını birbirine bastırmama neden olan bir tehdit vardı.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Sorun yok, Wren." Başımı salladım. "İyi olacağım."

Bir adım geri çekildi, ahşap zemin ayaklarının altında hafifçe gıcırdıyordu ama ne Dacre ne de ben gözlerimizi diğerinden ayırdık.

"Seni öldüreceğim, Dacre." Tam odamızın kapısını açtığını duyduğumda konuştu ve ben de gülümsedim. "Sakin ona zarar vermeye kalkma."

Kapı arkasından kapandı ve Dacre kollarını kavuşturarak kapı çerçevesine yaslandı. "Burada ne işin var Nyra?"

Seni görmek istedim.

Ona gerçeği söyleyemedim, bu yüzden başka bir yalana başvurdum. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. İnsanlar yukarıda çok fazla kargaşa olduğundan bahsediyordu."

Bu tamamen yalan değildi. Eğitim odasındaki bazı savaşçıların Davian ve elde ettiği sözde istihbarat hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuşum.

"Peki bunu kim söyledi? Eiran mı?"

"Hayır." Başımı salladım ve arkamdaki duvarı ittim. "Eiran'ın odağı başka yerdeydi."

Bu, çenesindeki kasların titremesine neden oldu. "Eminim öyledir. Sana onunla tekrar antrenman yapmanı istemediğimi söylemedim mi?"

"Bana o kadar çok şey anlattın ki." Elimi dramatik bir şekilde salladım. "Tüm emirlerini takip etmek çok zor."

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve o da gerildi. "Odana gitmelisin."

"Sen..." Parmağımı göğsüne bastırdım. "Bana emir vermeyi bırakmalısın."

Elimi bir santim aşağı indirdim ve parmaklarımı çıplak teninin üzerinde gezdirdim.

Dacre'ın nefesi kesildi ve gözlerindeki arzunun benimkini yansıttığını görebiliyordum. Bakışları dudaklarıma kaydı ve elimde olmadan eğildim.

"Ne yapıyorsun Nyra?" diye sordu sonunda, sesi alçak ve tehlikeliydi.

"Sana dokunmak istediğimi söylemiştim," diye fısıldadım, elimi indirirken daha yakına eğildim. Eli hızla hareket etti ve ben istediğim yere ulaşmadan bileğimi yakaladı. "Seni tatmak için."

"Bu gece öyle bir şey olmayacak." Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı ve bileğimdeki tutuşu sıkılaşılarak beni daha da yakına çekti.

Bir kararlılık ve hayal kırıklığı dalgası hissettim, kalbim göğsümde çarpıyordu. Gözlerimiz buluştu ve bakışlarındaki çatışmayı görebiliyordum. Hâlâ bileğimi tutan eli hafifçe titriyordu. Arzu ve görev arasında kaldığını biliyordum, tıpkı benim kim olduğuma inandığı konusunda kaldığı gibi.

"Ama ben ıslağım." Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve o da bu hareketten büyülenmiş gibi baktı. "Bugün Eiran'la antrenman yaptım ama tek düşünebildiğim sendin."

Bana kaşlarını çattı, gözleri siyah alevlerle yanıyordu. "Sen sarhoşsun."

"Ve sen yanımda olsan da olmasan da kendimi boşaltacağım." Sözlerim hissettiğimden çok daha cesurdu ama pişman değildim.

Gömleğimin önünden tutup beni odasına çekmeden önce "Siktir," diye küfretti.

Kapı arkamızdan çarparak kapandı ve benim alkolden daha fazlasıyla uğuldadı. Bu bir beklentiydi. Benim *gücümdü*.

Onun varlığında mırıldandı, kendi başıma yapamadığım bir şekilde uyandı.

"Koridorda başkalarının da seni duyabildiğini biliyorsun, değil mi?" Elini saçlarında gezdirdi ve bana karşı çok sinirli görünüyordu.

"Seni düşünürken kendimi boşalttığımı bilmelerini istemiyor musun?"

Sözlerimi işlerken yüzündeki gerginliği görebiliyordum, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmıştı. Ama beni şaşırtarak bileğimi bırakmadı. Bunun yerine beni kendine çekti, vücutlarımız birbirine yapıştı. Kalçamda ereksiyonunun sertliğini hissettim ve nefesim kesildi.

"Ateşle oynuyorsun Nyra," diye uyardı, sesi alçak ve hırçındı. "Sana dokunmama izin ver," diye fısıldadım, sesim şehvetten titriyordu ve Kontrol edebilmeyi dilediğim çaresizlik.

Bir an tereddüt etti, bileğimi sıkıca kavradıktan sonra dizlerimin arkası yatağa değene kadar bana destek oldu.

"Sen sarhoşsun." Daha önceki sözlerini tekrarladı.

Tartışmak için ağzımı açtım ama beni durdurmak için parmağıyla dudaklarıma bastırdı. Ben geriye doğru düşene, kığım yatağa çarpana ve o benim boşluğuma doğru eğilene kadar itmeye devam etti.

"Hatırlayacağından bile emin değilken ağzını ilk kez sikmeyeceğim."

Kalçalarını birbirine bastırarak oradaki ağrıyı hafifletmeye çalıştım ama faydası olmadı.

Şarap şişesini elimden çekip aldı, alkolü dudaklarına götürdü ve odasının köşesinden bir sandalye çekip tam önüme koyarken içti.

Sandalyeye çöktü, bana bakarken şarap şişesini kalçasının üzerine bıraktı.

"Devam et." Bana doğru başını salladı ve midem bulandı.

"Ne?"

Sırıttı, ben ne istediğini anlamaya çalışırken dikkatle beni izliyordu. "Kendine dokun." Sandalyeye geri oturdu. "Kendini boşaltacağını söylemiştin. Göster bana."

"I..." Kelimeler için nefesim kesilirken sesim titredi.

"Beni duydun." Şarabından bir yudum daha almadan önce kaşlarını kaldırdı. "Devam et. Seni izlemek istiyorum."

Ona bakarken nefesimi tutamıyordum, alkolle karışık gücüm damarlarımda dolaşıyordu.

Pantolonumun üst kısmına uzandım, oradaki bağları çözdüm ve o da tısladı. "Gömleğini çıkar. Seni görmek istiyorum."

Ona hayır demeliydim. Odama geri dönmeliydim ama ikisini de yapmadım. Bunun yerine gömleğimin eteğini tuttum ve titreyen ellerimle başımın üzerine çektim.

Dacre'ın bakışları koyulaşarak göbeğimde yoğunlaştı ve gömleğimi yatağının üzerine fırlattım.

"Nyra."

"Evet?" Pantolonumun üst kısmını aşağı doğru ittim, kalçalarını hafifçe kaldırarak pantolonumu kalçalarımın üzerinden geçirdim ama Dacre kımıldamıyordu.

"Bunu sana kim yaptı?"

Bakışlarının yönünü takip ettim ve sırtımdan karnımın kenarına kadar uzanan yara izini görünce irkildim. Elimi hızla oraya koyup izi kapattım.

"Önemli bir şey değil."

Bakışları karardı ama hâlâ gözlerini göbeğimden ayırmamıştı.

Kendimi savunmasız ve korunmasız hissederek orada oturdum ama bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum.

"Soruma cevap vermedin." Dacre kıpırdamadan homurdandı. "Sana kim zarar verdi?"

"Uzun zaman önceydi."

Bakışları benimkilere çarptı ve orada gördüğüm zehir miktarı karşısında şok oldum.

"Kim?"

"Babam." Ona verebileceğim tek gerçek buydu.

Dacre elini ensesinde gezdirdi ve benden uzaklaştığını, rahat olduğu öfkesine geri çekildiğini hissedebiliyordum.

"Uzun zaman önceydi, Dacre. Önemli değil."

"Fark etmez." Güldü ve sesi beni ürküttü. "Birinin sana zarar vermesinin yanına kâr kalacağını ve bunun önemli olmayacağını mı düşünüyorsun?" Başını salladı.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." O beni izlerken dirseğimin üzerine yaslandım ve elimi göğsümde gezdirdim. "Buraya konuşmak için gelmedim."

"Nyra." Adımı homurdandı ve ben de göğsümü avucumun içine alıp meme ucumu sıkarken beni ateşlemesine izin verdim.

"Evet, Dacre?" Adını inleyerek söyledim ve ben ve o hariç her şeyi zihnimden uzaklaştırdım.

O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne benim geçmişim, ne de onunki. Sadakatlerimizin değil.

Sadece ben ve o vardık, şehvet ve dile getirilmemiş duygulardan oluşan bir ağa sarılmıştık.

Beni izledi, gözleri arzu ve öfke karışımıyla yanıyordu, kendini kontrol etmeye çalışırken çenesi gergindi.

Ama umurumda değildi. Onu istiyordum, ona ihtiyacım vardı.

Parmaklarımın karnımdan aşağı inmesine izin verdim, geçmişimi hatırlatan yara izini hissettim ve sonra bel bandıma kadar devam ettim. Parmağımı pantolonumun kenarına soktum ve yavaşça aşağıya çekerek kalçalarımın birleştiği yeri ortaya çıkardım.

Ellerim titredi ama durmadım.

"Bacaklarını aç. Parmaklarını kullanarak amını benim için aç ki görebileyim," diye emretti, sesi alçak ve talepkârdı.

Bacaklarımın arasına uzanıp parmaklarımı içeri soktuğumda, oradaki nemi hissettiğimde Dacre'ın gözleri hiç dalgalanmadı, hiç kırpışmadı.

Parmaklarım ıslaklığıma batarken usulca inledim, kalçalarım temasla hafifçe sarsıldı. Dacre'ın gözleri daha da karardı, beni izlerken nefesleri kesik kesik geliyordu.

"Siktir, Nyra," diye homurdandı, sesi içimi ürperten boğuk bir törpüydü. "Sadece izleyerek bile beni boşaltacaksın."

Sandalyede kalçalarını oynatarak sikini şortundan çıkardı ve elini sikinin üzerinde aşağı yukarı gezdirmesini izlerken nefesim kesildi.

Kendime dokunuşumu izlerken Dacre'ın gözleri açlık ve ihtiyaçla parlıyordu ve o da benim hareketlerime uyararak kendini daha sert ve daha hızlı okşuyordu. Kaslarındaki gerginliği, çenesinin nasıl sıkıldığını görebiliyordum ve onun da benim kadar kontrolünü kaybetmeye yakın olduğunu biliyordum.

Amımın içine bir parmak daha soktum, kendimi gererek açtım ve hissettiğim dolgunluk karşısında inledim. Kalçalarım tekrar kıpırdandı, içimde yükselen zevkin peşinden koştum.

"Lütfen, Dacre," diye yalvardım, sesim fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Dokun bana."

Hâlâ bacaklarımın arasına gömülü olan elime ve sonra tekrar gözlerime baktı. Bir an için reddedeceğini düşündüm ama sonra ayağa kalktı, bana bakarken hâlâ kendini okşuyordu.

"Çok mükemmel görünüyorsun." Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve pantolonumu yere atmadan önce bacaklarımdan aşağıya doğru çekti.

Inledim, başımı arkaya doğru düşürdüm ve zıpladım, kalçalarım öne doğru fırladı ve serin sıvının amımdan aşağı damladığını hissettim.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Dacre'ın şarap şişesini üstümde tutarak şarabın vücudumdan aşağıya ve kalçalarımın arasına damlamasına izin vermesini izledim.

"Dacre," diye inledim ve başını kaldırıp bana baktı.

"Yeterince içtiğimi sanmıyorum." Başını aşağı eğdi ve amımdaki şarabı yalamaya başladı.

Kalçalarım kıpırdadı ve dili aşağıya inip ıslaklığıma dalmadan önce klitorisimi okşarken nefes nefese kaldım. Ellerim çarşafı yumrukladı ve yüksek sesle inledim, ağzıyla beni memnun etmeye devam ederken vücudum yataktan yaylandı.

"Çok tatlı." Şişeden daha fazla şarap dökülmesine izin verdi ve her damlasını tenimden yaladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Parmakları bacaklarımda gezinerek beni araladı ve klitorisime bastırarak diliyle aynı anda sürtmeye başladı.

"Dacre, lütfen," diye yalvardım, sesim yüksek ve muhtaçtı. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Yatakta kalçalarımın arasında diz çökene kadar hareket etmeden önce uzun ve yüksek sesle inledi. Elini sikinin üzerinde aşağı yukarı gezdirmeye devam ederken siki çok büyük görünüyordu ve bir an için beni sikeceğini sandım.

Ve onu umutsuzca istediğimi fark ettim. Dacre tarafından mümkün olan her şekilde sahiplenilmek istiyordum.

"Nereye boşalmamı istiyorsun, küçük hain?"

Bakışlarım açıldı ve sikinin başını klitorisime bastırırken onu izledim. Sırtım yataktan kalktı ve o hareket ettikçe inledim, klitorisime bir kez daha bastırmadan önce ıslaklığımda yukarı ve aşağı kaydı.

"İçimde," diye cevap verdim ve sikinin uzunluğum boyunca geri giderken seğirdiğini hissettim. Geri çekilmeden önce sikinin başını girişime doğru hafifçe itti.

Vücudum titriyordu ve ona yalvarmaya hazırdım.

"Seni becermemi mi istiyorsun?" diye sordu ve bir kez daha klitorisime bastırdı.

Çok yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım.

"Evet," diye fısıldadım, sesim beklentiyle titriyordu.

Bana baktı, gözleri karanlık ve açtı, arzuyla ve çok fazla sahiplikle doluydu. "Sen benimsin, Nyra."

"Evet," diye nefes aldım ve kalçalarımı oynattım, önümde sallandığı yükseği yakalamaya çalışıyordum. "Ben seninim."

"İşte bu iyi bir kız." Sikini pompaladı, eli bana çarptı, klitorisime sertçe bastırdı ve neredeyse derimden çıkıyordum.

"Oh, Tanrım." Göğüslerimi ellerimle yoğurdum ve izlerken inlemesini dinledim.

"Her tarafına boşalacağım, küçük hain. Bu vücudu sahte isyan işaretinin asla yapamayacağı şekilde işaretle."

Bacaklarım onun etrafında kenetlendi, kapanmaya çalıştım ama o buna izin vermedi. "Bırak alayım, Nyra." Hırladı ve hareketleri daha da Çılgınca ve güçlü bir şekilde, daha fazla dayanamadım. "Benim olanı bana ver."

Vücudum bir yay gibi gerilmişti, gerginlikten gerilmişti ve koptuğu an, onu geri tutmak mümkün değildi.

Haykırdım, kalçalarım onun eline çarptı, tam da kendi zevkinin açığa çıktığını hissetmeden önce.

"Siktir," diye homurdandı, elini daha sert pompalarken sesi boğuklaştı ve spermi klitorisime çarptı.

Öne doğru sarsıldım ve amıma doğru boşalmasını izledim, beni dölleriyle kapladı ve şarabın sadece birkaç dakika önce yaptığı gibi uyluklarımdan aşağı damlamasına izin verdi.

"Dacre," diye yalvarır gibi adını söyledim ama ne istediğimi bilmiyordum. Vücudum hâlâ az önce yaptığımız şeyin etkisindeydi, kalbim göğsüme çarpıyordu.

Bakışları benimkilerle buluştu ve bir parmağını amımda gezdirip aramıza kaldırırken gözleri neredeyse simsiyahtı.

Nefesimi içime çektim, birden kendimi mahcup hissettim. Bir kez daha bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama o hâlâ bacaklarımın arasındaydı ve beni ona karşı açıkta kalmaya zorluyordu.

"Tadına bak." Parmağını ağzıma götürdü ve ben de parmağını dilimde gezdirmesine izin verdim. "Döllerimle kaplı çok güzel görünüyorsun."

BÖLÜM 22

DACRE

Nyra ipi serbest bıraktı ve ok havaya fırlatarak hedefini kıl payı ıskaladı. İyiye gidiyordu.

"Nefes alış verişine dikkat et," dedim başka bir oka uzanırken. "Sabit tut."

Başını salladı ve bir tane daha çentik attı.

Çevresel görüşümde bir anlık bir hareket yakaladım. Kai bize doğru yürüyordu, yüz ifadesi o kadar karanlıktı ki büyüünün siyah girdaplarını neredeyse arkasından görebiliyordum.

"Sorun nedir?"

Nyra'nın söyleyeceklerini duymasını istemediği belli olan başını iki yana salladı.

Ona baktım ama o hedefe bakmakla meşguldü. "Davian bir mektup yakaladı. Büyükannenden." "Ne?" Duvarı ittim ve yüzümü tamamen ona döndüm.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama seni soruyor." Kai omzunun üzerinden baktı ve midem gerildi. "Senin varlığını talep ediyor."

Doğrudum ve içgüdüsel olarak hançerlerimi kontrol ettim. "Nyra'yı odasına geri götür."

Başını salladı ve tekrar ona baktı. "Onu Wren'in yanında tut."

"Neler oluyor?" Nyra yayını ellerinde gevşekçe tutarak sordu.

"Hiçbir şey." Başımı salladım. "Babamla buluşmam gerekiyor. Kai seni odana geri götürecektir."

"Oraya kendim gidebilecek kapasitedeyim. Sanırım sonunda bu şehrin bazı kısımlarını çözdüm." Gülümsedi ve göğsüm ağrıdı.

"Bu seferlik bana bir iyilik yap ve seni almasına izin ver."

Sözlerim üzerine omuzları dikleştirdi ama yayını sırtına geçirirken bir kez başını salladı.

Babamın büyükannemden ne almış olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun iyi bir şey olamayacağını biliyordum. Büyükannem bana hiç haber göndermedi.

Ona geldim.

Anlaşmamız buydu.

Bunu yıllardır babamdan gizli yapıyordum ve onun bildiğini düşündükçe içimi bir korku kaplıyordu.

"Geri geleceğim."

"Evinde." Kai bu sözleri söylerken yüzünü buruşturdu. Oraya dönmekten ne kadar nefret ettiğimi biliyordu.

Bir kez başımı salladım ve ikisinin de veda etmesini beklemedim. Topuklarımın üzerinde döndüm ve zihnim milyonlarca farklı düşünceyle yarışırken eğitim alanından hışımla çıktım.

Babam her ne bulduysa, bunun isyana olan bağlılığımı ya da babama olan bağlılığımı tehdit edecek bir şeye dönüşmesine izin veremezdim.

Ne yazık ki bu iki şey aynı değildi.

Gücüm damarlarımda dolaşıyordu ve açığa çıkmayı arzulayan huzursuz enerjisini hissedebiliyordum.

Ayaklarım kaldırımda sürükleniyor, evimize yaklaşırken her adım bir öncekinden daha ağır geliyordu. Beni bekleyen yüzleşmeyi bildiğim için kalbim hızla çarpıyordu. Babamdan gerçekten korkmayalı uzun zaman olmuştu ama şimdi o tanıdık endişenin içime işlediğini hissedebiliyordum.

Alevlerin turuncu ışıltısı pencerede dans ediyor, loş odaya ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım ve ağır ahşap kapıyı çalmak için elimi kaldırdım. Yumruğum hafifçe yüzeye vurdu ama kalbim o kadar yüksek atıyordu ki içeriden duyabileceğinden emindim.

"İçeri gel." Derin ve tanıdık sesi kapıda yankılandı. Bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı iterek açtım ve içeri girdim.

Eşikten geçerken havayı burbon ve eski kitapların kokusu doldurdu.

Oturma odasında durduğumda, şömine ışığında toz zerrecikleri etrafımda dönüyordu. Döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırıyor ve babamın sabununun hafif kokusu hâlâ havada asılı duruyordu. Bu ev bir zamanlar kahkaha ve sevgiyle doluydu ama şimdi boş ve tekinsiz geliyordu. Şöminenin üzerindeki aile fotoğraflarından kaçınarak babamla yüzleştim.

Sadece ben ve o vardık, ikimizin de kaçınmaya çalıştığı geçmişimizin hayaletleriyle çevriliydik.

Yıpranmış deri bir koltuğa uzanmış, uzun bacaklarını çaprazlamış ve bir bileğini diğer dizine dayamıştı. Koyu kehribar rengi sıvıyla dolu kristal bir bardak parmaklarının ucunda sallanırken o yavaşça bir yudum aldı.

Dağınık mutfak masasını işaret etti; masanın üzerinde yarısı boşalmış fincanlar ve dağınık kâğıtlar arasında açılmış bir parşömen duruyordu. "Senin için bir şeyim var," dedi, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Parşömen üzerindeki narin el yazısı benim için tanıdık bir görüntüydü ve ondan uzaklaşıp babama bakarken kalbim hızla çarpıyordu.

"O da ne?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak sordum.

"Ben de bunu bilmek istiyorum." Nasır ve yara izleriyle kaplı yıpranmış elleri, o konuşurken bardağın kenarında hafifçe gezindi. "Ama bana değil. Oğluma gönderilmiş."

Gözleri kısılmış, her nefes alışımı takip ediyordu ve beni dikkatle izlerken kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum.

"Ne yazıyor?" Dikkatlice sordum.

Konuşurken masanın üzerindeki bardağı işaret etti, içindeki koyu renkli sıvı dönüyordu. "Okumalısın," dedi, sesi alçak ve tereddütlüydü. "Bunu hakkıyla yapabileceğimi sanmıyorum."

Bir şeyler yanılttı, çok yanılttı.

Büyükannemin vahim olduğunu düşünmediği sürece bir mektup göndermeyeceğini biliyordum ve şimdi bu mektup babamın elindeydi.

Dikkatli adımlarla masaya doğru ilerledim, gözüm babamın sert yüz ifadesinden ayrılmıyordu. Parşömene uzanırken parmaklarımın titrememesini diledim.

Büyükannemin narin el yazısıyla yazılmış kelimeler kısa ve özdü. Ama etkileri göğsüme inen ağır bir darbe gibiydi, içimdeki her şeyi eziyordu.

Ne dediğini anlamaya çalışarak her satırı tekrar tekrar okurken görüşüm bulanıklaştı.

Kralın askerleri şehrin her köşesinde onu arıyor.

*Artık kale duvarlarının güvenliğinde saklanmıyor.
İkimiz de onun kim olduğunu biliyoruz, Dacre, ve onu
korumalısın. Ne pahasına olursa olsun onu koru.
Sözleri karşısında içimdeki her şey geri tepti.*

Nyra.

Sözlerini bir kez daha gözden geçirdim. Yanılıyor olmalıydı. Nyra Marmoris'in prensesi değildi.

Neredeyse hiç gücü olmayan bir kızdı; sarayın altındaki zindanlara kapatılmıştı; kaçıyordu.

Gerçekler nefesimi keserek üzerime çöktüğünde her şey durdu.

O bir yalancıydı.

Nyra baskından beri sokaklarda saklanıyordu. O zamandan önce dışarı çıkamadığını söylemişti.

Onu baskından hatırlıyordum. Tüm o kaosun içinde yerini tam olarak tespit edemesem de onu görmüştüm.

Hayatını sarayda geçirmişti çünkü orası onun eviydi. Gerçekler önümde yuvarlanmaya başladı. Yerine oturmaya başladı.

Gücünün eksikliği, köprüye çıkmaktan daha önce hiç görmediğim kadar korkması, sırtında karnını saracak kadar uzanan yara izleri.

Bana babası olduğunu söyledi. Söylemediği şey ise kral olduğuydu.

Bakışlarımı önümdeki sayfadan ayırdım ve başımı kaldırıp babama baktım. Gözleri bana sabitlenmişti ama sandalyeye yaslanırken soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. Sessiz incelemesinin üzerimde ağırlık yaptığını hissedebiliyordum. "Nedir bu?"

Babamın bakışları hiç kırılmadı. "Bu, oğlum, büyükannenden gelen bir mektup," dedi, sesi alçak ve sabitti. "Kimden bahsettiğini bana söylemek ister misin?"

Parşömene baktım ve göğsümün üzerine ağır bir yükün çöktüğünü hissettim. "Hiçbir fikrim yok."

"Sen harika bir lidere sin, Dacre." Babam ayağa kalktı ve bardağını önümdeki masaya koydu. "Bir gün bu isyanın ya da kralı yenersek bu krallığın büyük bir komutanı olacaksın. O parşömeni tekrar oku. Sanırım sayfalarında yatan gerçeği bulacaksın."

Onu incelerken dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hangisi?"

"Saçmalama, Dacre." Elini önümüzde masanın üzerinde duran kılıcında gezdirdi. "Yasakladığım halde büyükannenle iletişim kurduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Savaşta geçirdiğin zamandan daha fazlasını yatağında eğiterek geçirdiğin o kızı oraya götürdüğünde gerçekten gözümün üzerinde olmadığını mı sanıyorsun?"

İçimi bir ihanet dalgasının kapladığını hissettiğimde kalbim göğsümde çarpıyordu. Beni izliyordu.

"Annemden bize kalan tek şey o," diye karşılık verdim, sesim öfke ve şaşkınlıkla titriyordu. "Sana verdiğim istihbaratın yarısı için ona teşekkür edebilirsin."

Babamın ifadesi taş gibi kayıtsız kaldı. "Bu kabul edebileceğim kısmı. Kafamda senin için kendi mazeretlerimi uydurdum." Parmaklarını şakağına vurdu. "Ama prenses?"

Gözlerini ararken başımı salladım. "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Gözleri kısıldı, beni dikkatle inceliyordu. "Ondan hiç şüphelenmedin mi?"

"Öyleydim." Kalbim hızla çarparken dürüst davrandım. "Ama onun prenses olduğu düşüncesi aklımdan hiç geçmedi. Onun bir hain olduğunu, isyanımızı istemediği bir hayattan kaçmak için kullandığını düşündüm."

Tereddüt ettim, gerçeği bulmaya çalışırken doğru kelimeleri bulmaya çalışırken zihnim yarıştıyordu.

"Görünüşe göre bu konuda haklıymışsın. O küçük sürtük gerçekten de bir hain." Babamın yüzü alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Şehrimizde yaşıyormuş. Onu o zindanda çürümeye bırakman gerekirken buraya getirdin ve şimdi o kötü kralın kızı hayatımız boyunca koruduğumuz şeyleri biliyor."

Şömineye doğru yürüdü ve annemin çerçeveli bir fotoğrafını aldı, parmakları camın üzerinde geziniyordu.

"Onu bana getirin."

Babamın annemin fotoğrafına diktiği gözlerini izlerken tüylerim diken diken oldu.

"Ona ne yapacaksın?"

Gözlerini benimkilerle buluştururken gözlerinde bir öfke titreşimi vardı. "Bana kendimi tekrar ettirme, evlat. Onu hemen bana getir."

Sertçe yutkundum, gerçeğin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyordum. Babama sadakat borçluydum ama tek düşünebildiğim Nyra'ydı.

Hay sikeyim. Bu onun gerçek adı bile değildi.

"Bu gece, Dacre." Bana doğru ilerledi ve enseme sıkıca kavrayarak alnımız birbirine değene kadar beni kendine çekti. "O her şeyin anahtarı."

Bir kez başımı salladım ve başka bir şey söylemeden prensesi aramak üzere oradan ayrıldım.

BÖLÜM 23

NYRA

I Dacre'in özenle yapılmış yatağının kenarına usulca oturdum, yanındaki kitap yığınının rahatsız etmemeye dikkat ettim. En üsttekini elime aldım, sayfaları yaşlılıktan sararmış ve kırıksıklarla işaretlenmişti. Sayfaları çevirirken, pencereden içeri süzülen şömine ışığına doğru küçük toz bulutları yükseldi. Gözlerim kelimeleri taradı, ama zihnim başka yerdeydi, çok meşguldü

bir şeylerin doğru olmadığına dair rahatsız edici bir hisle.

Koridordan gelen sesleri duydum ve kitabı hızla kapatıp yerine koydum ve ayağa kalktım.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Dacre içeri süzülüp kapıyı dikkatle arkasından kapattı. Sırtı bana dönük, hafifçe kamburlaşmış, elleri iki yanında kenetlenmiş bir şekilde duruyordu. İçinden geçen gerilimle oda titriyor gibiydi.

"Sen iyi misin?" diye sordum ve ona doğru en küçük adımı attım.

Sırtı kaskatı kesildi ve ben yaklaştıkça omurgamda bir ürperti hissettim.

"Ben iyiyim." Yavaşça bana doğru döndü ama iyi görünmüyordu. Karanlık bakışları *perili görünüyordu*.

"Emin misin?"

"Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?" Başını salladı ve esprisiz bir kahkaha attı. "Bu gece artık babamı düşünmek bile istemiyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken tereddütle "Tamam," dedim.

"Burada ne yapıyorsun?" Bakışları yatağından bana doğru kaydı.

Midem bulandı ve birdenbire buraya gelip gelmediğimi sorgulamaya başladım. Hepsi.

"Ben de seni bekliyordum. Kai'nin söylediklerinden dolayı üzgün görünüyordun."

Dacre'ın uzun adımları onu saniyeler içinde odanın karşısına geçirdi. Nefesimi tutamadan eli saçlarıma dolandı ve beni kendine çekti. Dudaklarını şiddetli bir acelecilikle dudaklarıma bastırdı ve ben de hevesle karşılık verdim, onu aynı ihtiyaçla öptüm.

Dacre'ın saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve arzu içime aktı. Dudakları sıcak ve talepkârdı, beni bir duygu fırtınası içinde tüketiyordu. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim ve kalp atışlarının göğsümde gümbürdediğini hissettim.

Aynı anda Dacre öpücüğü kesti ve çaresiz bir yoğunlukla gözlerimin içine baktı. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı kısık sesle. Sesi çiğdi, beni nefessiz bırakan bir özlemle doluydu.

Tanrım, benim de ona ihtiyacım vardı.

Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum. Botlarını tekmelerken Dacre'ın bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Elleri hafifçe titriyordu ama fark etmemiş gibiydi.

Pantolonumu kalçalarımın altına aşağı çekmeden önce kendi botlarımı ayağımdan kaydırdım.

"Tanrım, çok güzelsin." Dacre aramızdaki boşluğu kapattı, parmaklarını pantolonumun içine soktu ve pantolonumu bacaklarımdan aşağıya doğru çekti.

Hassas ya da alaycı dokunuşlar yoktu. Her şey acıldı ve bunun için minnettardım.

Kendimi çaresiz ve delirmiş hissediyordum ve onun da bana karşı aynı kontrol kaybını hissetmesini istiyordum.

Dacre'ın elleri her yerdeydi -sırtımda geziniyor, yanlarımdan aşağı kayıyor, tenimin her santimini keşfediyordu. Parmaklarının amıma girdiğini hissettiğimde kalbim göğsüme çarpıyordu.

"Şimdiden çok ıslak." Hırladı ve boynumun hassas derisini ısırdı.

"Evet." Başımı salladım ve gömleğini başının üzerinden kaldırıp yere düşmesine izin verene kadar çektim.

Onun her şeyini istiyordum, tamamen çıplak.

Aramızda milyonlarca sır vardı ama onları bu gece burada istemiyordum.

Sadece onu ve kendimi istedim. Bir asi ve bir prenses değil.

Beni daha yakına çekti, dudakları boynuma doğru yol aldı ve doğrudan içime şoklar gönderdi. Yumuşakça inledim, başım zevkle geriye düştü.

Bu gece bir prenses ya da rol yaptığım başka bir şey değildim.

Ben onundum.

Ne olursa olsun. Ben onundum.

Dacre'ın elleri pantolonunu aceleyle çıkarırken titriyordu. Ben de onu takip ettim, önünde çırılçıplak kalana kadar hevesle giysilerimin geri kalanını çıkardım.

Oda sessiz nefeslerimiz ve kalbinin sabit ritmiyle doldu. Beni yavaşça yatağa indirdi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Bakışlarında çiğ bir açlık vardı, benimkiyle eşleşen bir özlem.

Uzandım, parmaklarımı dağınık saçlarında gezdirdim, teninin sıcaklığını hissettim. Bunu istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. O anın içinde, onun içinde tamamen kaybolmak ve diğer her şeyi unutmak istiyordum.

Başını eğdi, dudakları dudaklarıma değdi ve etrafımdaki dünyanın eriyip gittiğini hissettim. Elleri her kıvrımında gezinirken dili benimkine değdi.

Yumuşakça inledim, boğazımdaki ve göğsümdeki hassas deriyi izlerken nefesim boğazımda düğümlendi. Öpüşmemiz derinleştikçe, ereksiyonunun kalçama baskı yaptığını hissettim ve ağrıyı engellemek için ikisini birbirine bastırdım.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım, sesim kısık ve boğuktu.

Vücudumdan aşağıya doğru öpücükler kondurdu, elleri benimde geziniyordu. Dudaklarının karnımın hassas derisini sıyırdığını hissettiğimde kalbim göğsümde çarpıyordu, uyluklarımda birleştiği yere ulaşana kadar aşağı ve daha aşağı hareket ediyorlardı.

Bana baktı, gözleri karanlık ve yoğun. "Emin misin?" "Evet," diye nefes aldım, nefesim kısa, keskin soluklarla geliyordu.

Amcığıma bir öpücük kondurdu, dudaklarının iffetli dokunuşu beni altında kıvrandırdı, sonra tekrar ayağa kalktı ve sikini eline aldı.

Başını içime sürterek nemi yaydı ve kalçalarımı kaldırarak sessizce daha fazlası için ona yalvardım.

"Lütfen," diye yalvardım ona, sesimdeki çaresizlik bacaklarımda arasındaki ağrıyla eşleşiyordu.

Dacre bakışlarımla buluştu, gözleri benimkilerle eşleşen bir açıklıkla doluydu. Kendini girişime yerleştirdi ve yavaşça içime doğru iterken nefesim kesildi.

İçimi doldurduğu hissi çok güçlüydü ve uyum sağlamaya çalışarak kalçalarımı yukarı doğru kaldırdım. Elleri belimdeydi, içimde santim santim daha derine iterken beni sabit tutuyordu.

"İyi misin?"

Doğruyu söylediğimden emin olmasam da başımı salladım. Çok büyüktü ve canımı yakıyordu ama tek bildiğim durmasını istemediğimdi.

Onun durmasını hiç istemedim.

O hareket etmeye başladığında gözlerimiz kilitlendi, yavaş ve derin itişler. Yatak her harekette altımızda gıcırıyor, odayı alçak, sabit bir iniltiyle dolduruyordu.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, onu kendime çektim, dudaklarımız her harekette birbirine değiyordu.

"Tanrım, çok sıkısın," diye inledi Dacre, sesi ağzıma karşı boğuk çıkıyordu.

İnledim, onun tarafından doldurulmanın verdiği zevk beni eziyordu. Dacre'ın gözleri benimkilere kilitlenmişti, içime girmeye devam ederken düzensiz nefes alıp veriyordu.

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldım, içimde yükselen arzuyu hissediyordum.

Dacre'ın ifadesi değişti, isteğimi yerine getirirken gözleri karardı. Hızını artırdı, daha şiddetli, daha talepkâr hamleler yaptı. Başım geriye düştü, sikiinin içime girip çıkma hissinde kayboldum, acı vücudumda akarken zevkle karıştı.

Ellerim çarşafı pençeliyor, kalçalarım onun her hareketine karşılık veriyordu. Homurdandığını duyabiliyordum, kontrolü sağlamak için mücadele ederken nefesi kesiliyordu. Kolunu sırtıma doladı ve beni kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım, ellerim omuzlarını tutarken o da yatağa doğru ilerledi.

yatağın başına oturdu ve ben de ona sarıldım.

"Sür beni." İnledi ve ben de dizlerimi altına çektim.

Kendimi ona doğru alabildiğim kadar alçalttım ve inledim. Bu pozisyon öncekinden çok daha derin hissettiriyordu. Çok daha samimi.

Talimat verdiği gibi ona binmeye başladım, kalçalarım onun itişlerine uyan sabit bir ritimle hareket ediyordu. Yatakta şimdi inlemeler, soluk alıp vermeler ve teninin benimkine çarpması birbirine karışmıştı.

Öne doğru eğildim, ellerimi Dacre'ın göğsüne dayadım, göğüslerim her harekette ona sürtünüyordu. Elleri kalçalarımı kavradı ve içime girerken ona karşı yükselip alçalmama yardım etti.

"Daha sert," diye ısrar ettim, sesim alçak ve soluk soluğaydı. Dacre karşılık verdi, itişleri daha da belirginleşti, kalçaları aşağı doğru her vuruşu karşılamak için yukarı fırladı.

Başım geriye düştü, saçlarım ben eğilirken etrafımda dalgalandı ve Dacre'ın parmakları tüm vücudum ona karşı titreyene kadar klitorisime doğru hareket etti.

"Bana benim olduğunu söyle." Sesi daha önce hiç duymadığım kadar talepkârdı ve ben de ona tam olarak istediğini verdim.

"Ben seninim."

Boynumun arkasını tuttu, bedenlerimiz birbirine çarparken beni kendine doğru çekti. Bu ezici ve her şeyi tüketen bir şeydi ve kendimi bu andan asla ayrılmak istemezken buldum.

Sadece o ve ben vardık ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Benden önce gelen herkesi unutturacağım sana."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için açtım ve ona gerçeği söyledim. "Sadece sen vardın."

Nefesi kesildi ve vücudunun her parçası sertleşti. "Bu amcık bana ait. Sen bana aitsin."

Bağırırken çılgınca başımı salladım.

"Çok yaklaştım, Dacre," diye bağırdım ve onu sürerken parmaklarımı saçlarına geçirdim.

Göğüslerimiz birbirine çarparken terden kayganlaşmıştı. Başparmağı klitorisime hızlı daireler çiziyordu ve ben daha fazla kendimi tutamadım.

Zevk beni her yönden etkiledi ve haykırırken sikişin etrafında kenetlendim.

"İşte bu prenses." Sözleri bana çarptı ve gözlerimi açıp onunkileri ararken nefesimi tutabilmek için mücadele ettim.

Az önce ne dedi?

Bir kolunu sırtıma doladı ve ben orgazmımı atlatırken vücudumun onunkine doğru kalkıp inmesine yardım etti.

"Benim için gel, Verena."

Anında ondan geri çekildim, ama tutuşu amansızdı. Beni kendine doğru çekti, siyah gözleri gözlerimi delip geçiyordu.

Korkuyla karışsa bile zevk hâlâ bedenimde dolaşıyordu.

Vücudu benimkine bastırdıkça, omuzlarını iterken bile kaslarımın onun hareketleriyle aynı ritimde kasıldığını ve gevşediğini hissettim. Sonunda beni kavrayışını bıraktı ve yatağına yığıldım, kendini tamamlamak için okşadığını izledim, göğsü her ağır nefesle yükselip alçaldı ve serbest bırakılmasını karnına döktü.

Birbirimize baktık, ikimiz de kıpırdamaya cesaret edemiyorduk ama bir sonraki sözleri sistemimde bir şok etkisi yarattı.

"Böyle pis bir haine göre, bir isyancıya bacaklarını bu kadar kolay açtın."

"Dacre." Yatağındaki battaniyeyi kaptım ve göğsüme bastırarak vücudumun olabildiğince büyük bir kısmını örtmeye çalıştım. Onu izlerken damarlarımda soğuk ve acımasız bir korku dolaşıyordu.

"Gitmelisin." Yatağından kalktı, yerdeki kıyafetlerime uzandı ve onları bana doğru fırlattı. "Babam senin kim olduğunu biliyor."

Bana bakmadan banyosuna doğru yöneldi, ama ben tişörtümü olabildiğince hızlı bir şekilde başımın üzerine geçirirken elini kapının pervazına koyarak durakladı. Neler olduğunu anlamaya çalışırken ellerim titriyordu. Az önce bekaretimi ona vermişim, o ise intikam için beni beceriyordu.

"Seni ona götürmek istiyor."

Yataktan yuvarlandım ve buruşuk pantolonumu giymek için çabaladım. Ayaklarımı botlarımın içine soktum, neredeyse bağcıklara takılıp düşüyordum.

Dacre yavaşça dönüp bana bakarken kalbim göğüs kafesime çarptı ve içimi bir panik dalgası kapladı. Tekrar arkasını dönmeden önce gözlerimiz kısacık bir an için kilitlendi, ama göğsüm korku ve özlemle daralırken bana sonsuzluk gibi geldi.

"Kaç, Verena." Sesi soğuktu. "Beni ava göndermeden önce." Ava.

Ona durması için yalvarmak istedim, beni daha önce hiç kimsenin seçmediği bir şekilde seçmesi için.

Bir bakıma ben de onu seçerdim.

Ama sadakati az önce siktği kıza değildi. Beni ölü görmeyi tercih eden isyana bağlıydı.

Banyo kapısı keskin bir tıkırtıyla kapandı ve benim yapabileceğim tek bir şey vardı.

Ben de koştum.

ÖRTÜLÜ KRALLIK SERİSİNDEN DAHA FAZLASI İÇİN HAZIR MISINIZ?

[Avlanan Varis](#)

23

**Temmuz'da
geliyor**

[Amazon](#)'dan şimdi ön sipariş verin!

HOLLY RENEE'DEN DAHA FAZLASI

Yıldızlar ve Gölgeleer Serisi:

[Yıldızlar ve Gölgeleer Krallığı Kan](#)
[ve İhanet Krallığı Zehir ve](#)
[Yeminler Krallığı Ateş ve Kader](#)
[Krallığı](#)

İyi Kızlar Serisi:

[İyi Kızların Ölmeye Gittiği Yer](#)
[Kötü Kızların Düşmeye Gittiği](#)
[Yer Kötü Erkeklerin Mahvolduğu](#)
[Yer](#)

Clermont Körfezi Çocukları Serisi:

[Bir Kötünün Dokunuşu](#)
[Bir Tanrının Düşüşü](#)
[Bir Düşmanın Tadı Bir](#)
[Şeytanın Aldatmacası](#)
[Güzel Yalanların Baştan Çıkarması](#)
[Kirli Sırların Ayartıcılığı](#)

Rock Bottom Serisi:

[Komşu Çocukla Baş Belası Patronla](#)
[Baş Belası Sahte Erkek Arkadaşla](#)
[Baş Belası](#)
[Yanlış Beyaz Atlı Prens](#)

TEŞEKKÜRLER

Peçeli Krallık'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım siz de bu dünyayı benim yarattığım kadar sevmişsinizdir.

Yarattığım başka bir dünyaya aşık olmaya hazır mısınız? Yıldızlar ve Gölgeler Krallığı, sizi daha fazlası için yalvartacak seksi, düşmandan sevgiliye bir fantastik aşk romanı!

Okuyucu grubum [Hollywood](#)'a katılmanızı çok isterim, böylece Peçeli Krallık hakkındaki tüm düşünceleriniz hakkında bağlantı kurabilir ve konuşabiliriz! Bu grup kapak tanıtımları, kitap haberleri ve yeni çıkan kitaplar hakkında bilgi alabileceğiniz ilk yer!

Xo,

Holly Renee

www.authorhollyrenee.com

Gitmeden Önce

Lütfen dürüst bir yorum bırakmayı düşünün.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitaba şans verdikleri için tüm okuyuculara teşekkür ederim. Dacre ve Nyra/Verena benim için çok özeller ve umarım siz de onların hikayesinin başlangıcını benim kadar sevmişsinizdir.

Kocam Hubie'ye teşekkür ederim. Hiç kimse beni senden daha fazla destekleyemez ve sevemez. Bana her zaman gerçek aşkın var olduğunu kanıtladığın için teşekkür ederim.

Kendime inanmakta zorlandığım zamanlarda beni sürekli destekleyen yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Bunu onsuz yapamayacağım tüm ekibime teşekkür ederim. Lauren, Regan, Savannah, Ellie, Rumi, Cynthia, Becca, Rebecca, Katie ve Sarah: teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.